

ЕДГАР

УОЛЪС

Червенаят

ЕДГАР УОЛЪС ЧЕРВЕНИЯТ КРЪГ

Превод: Борис Миндов

chitanka.info

Едгар Уолъс
(1875–1932)

Англичаните го наричат бащата на черния полицейски роман. Подхвърлено дете, вестникар, наемен войник, репортер на първия лондонски булеварден вестник „Дейли мейл“, Едгар Уолъс е автор на 170 криминални романа с общ тираж 800 милиона екземпляра. 30-те години на века са били триумф за създателя на „Кинг-Конг“, горилата, която превзе Холивуд и Америка.

След 45 години забрава Едгар Уолъс отново се връща при българския читател с един от най-добрите си романи — „Червеният кръг“.

ПРОЛОГ

ГВОЗДЕЯТ

Знаменателно е, че ако един 29 септември не беше рожденият ден на мосю Виктор Палион, нямаше да съществува загадката на Червения кръг. Една дузина мъже, сега покойници, по всяка вероятност щяха да бъдат живи, а Талия Дръмънд сигурно нямаше да бъде охарактеризирана от един безстрастен полицейски инспектор като „крадла и съучастница на крадци“.

Мосю Палион бе поканил трима свои помощници на вечеря в „Златния петел“ в град Тулуза. Атмосферата беше весела и дружеска. В три часа сутринта мосю Палион се сети, че посещението му в Тулуза беше във връзка с екзекуцията на един английски престъпник на име Лайтмън.

— Чеда мои произнесе той сериозно, но като се олюляваше, — часът е три, а „Червената дама“ още не е монтирана!

Затова се преместиха на мястото пред затвора, където една количка с основните части на гилотината чакаше от полунощ, и с умение, резултат от практика, монтираха зловецата машина и нагласиха ножа в жлебовете.

Но дори техническото умение не е гаранция срещу силните вина на Южна Франция и когато опитаха ножа, той не падна както трябва.

— Ще го оправя каза мосю Палион и заби един гвоздей в рамката тъкмо на мястото, където не би трябвало да се забива гвоздей.

Но той се притесняваше, защото войниците вече бяха дошли...

Четири часа по-късно (беше достатъчно светло, за да може един предприемчив фотограф да заснеме отблизо затворника) изведоха човек от затвора...

— Кураж! — прошепна мосю Палион.

— Върви по дяволите! — каза жертвата, която лежеше вързана с ремъци на дървената подставка.

Мосю Палион дръпна една ръчка и ножът падна... но само до гвоздеа.

Три пъти опита и трите пъти не успя. Тогава възмутените зрители пробиха военния кордон и затворникът бе отведен обратно в затвора.

Единайсет години по-късно този гвоздей уби много хора.

1

ПОСВЕЩЕНИЕТО

Беше час, когато повечето порядъчни граждани се готвеха да си лягат и през горните прозорци на големите старомодни къщи на площада прозираха петна светлина, открояващи силуетите на безлистните дървета, които се навеждаха и се полюляваха от силния студен вятър. Той духаше по течението на реката и ледените му пориви проникваха в най-отдалечените и най-закътани места.

Човекът, който крачеше бавно покрай високите железни огради, потръпваше, макар че беше топло облечен, защото бе избрал място за среща, което изглеждаше изложено на най-силния пристъп на бурята.

Останките от мъртвата есен се въртяха на фантастични кръгове около нозете му, клонки и листа падаха с шум от дърветата, които разперваха над него дългите си, мършави ръце, и човекът поглеждаше завистливо веселия отблясък от прозорците на една къща, където, само да почукаше, щеше да бъде приет като желан гост.

От един близък часовник удари единайсет и последният удар още отекваше, когато една кола изскочи бързо и безшумно на площада и спря пред човека. Двата фара светеха мъждиво. Вътре в затворената каросерия нямаше нито искрица светлина. След моментно колебание чакащият пристъпи към колата, отвори вратичката и се качи. Можеше само да гадае очертанията на фигурата на шофьора на предната седалка и усети особено тупкане на сърцето, когато осъзна страшната важност на стъпката, която бе предприел. Колата не помръдваше и човекът на шофьорската седалка оставаше неподвижен. За малко време цареше мъртвешка тишина, която бе нарушена от пътника.

— Е? — каза той нервно, почти раздражено.

— Решихте ли? — попита шофьорът.

— Щях ли да бъда тук, ако не бях решил? — отвърна пътникът.

— Мислите ли, че съм дошъл само от любопитство? Какво искате от мен? Кажете ми, а аз ще ви кажа какво искам от вас.

— Аз знам какво искате рече шофьорът. Гласът му беше приглушен и неясен, сякаш говореше иззад воал.

Когато очите на новодошлия свикнаха с мрака, той различи смътните очертания на черната копринена качулка, която покриваше главата на шофьора.

— Вие сте на прага на банкрута продължи шофьорът. — Използували сте пари, които не са ваши, и мислите да се самоубиете. И не вашата несъстоятелност ви кара да замисляте такъв изход. Вие имате враг, който е открил нещо компрометиращо за вас, нещо, което ще ви хвърли в ръцете на полицията. Преди три дни вие сте се сдобили от една фармацевтична фирма, служител на която е ваш приятел, с особено отровно лекарство, което не може да се получи от обикновена аптека. Една седмица сте чели за отровите и тяхното въздействие и ако не се яви нещо, което би ви спасило от разорение, възнамерявате да сложите край на живота си в събота или неделя. Мисля, че ще бъде в неделя.

Като чу как човекът зад него изпъшка, той се засмя тихо.

— И тъй, сър — каза шофьорът, — готов ли сте да обсъдим какво ще направите за мен?

— Какво искате? — запита унило човекът зад нето.

— Искам само да изпълнявате нарежданията ми. Аз ще се грижа да не се излагате на рискове и да ви се плаща добре. Готов съм още сега да ви дам голяма парична сума, с която ще можете да посрещнете най-спешните си задължения. В замяна на това искам да пускате в обращение всички пари, които ви изпращам, да извършите необходимите обмени, да прикриете следата на сметките и банкнотите, числата на които са известни на полицията; да пласирате облигации, които лично аз не мога да пласирам, и изобщо да работите като мой агент... — той помълча, после добави многозначително, — и при поискване да ми плащате колкото ми потрябва.

Човекът зад нето известно време не отговори, а после запита с нотка на раздразнение:

— Какво е Червеният кръг?

— Вие — бе смайващият отговор.

— Аз ли? — ахна човекът.

— Вие сте от Червения кръг — произнесе другият предпазливо. — Имате сто съратници, никой от които никога няма да ви бъде

известен и никой от които никога няма да ви познава.

— А вие?

— Аз познавам всички — каза шофьорът. — Съгласен ли сте?

— Съгласен съм — отговори другият след кратка пауза.

Шофьорът се полуизвърна от мястото си и протегна ръка.

— Вземете това каза той.

„Това“ беше голям, обемист плик и новопосветеният член на Червения кръг го пхна в джоба си.

— А сега слезте — каза шофьорът рязко и човекът се подчини безпрекословно.

Той затръшна вратичката подире си и мина пред шофьора. Все още любопитствуваше да установи самоличността му. За собственото му спасение беше необходимо да узнае кой е човекът, който караше колата.

— Не палете пура тук — каза шофьорът, — може да си помисля, че пушенето ви е всъщност повод да драснете кибрит. И запомнете, приятелю, човек, който ме разпознае, отнася това в ада.

Преди другият да успее да отговори, колата потегли и човекът с плика стоя загледан в червените ѝ задни светлини, докато и те не изчезнаха от очите му.

Той трепереше от глава до пети и когато най-последно запали пурата, стисната между тракаците му зъби, пламъкът на кибритената клечка играеше от вълнението му.

— Значи това е — каза той дрезгаво и пресече пътя, за да изчезне на свой ред в една от пресечките.

Но едва се загуби от погледа, някаква фигура излезе крадешком от входа на една тъмна къща и тръгна по петите му. Беше мъж, висок и широк, който вървеше трудно, защото по природа се задъхваше. Бе извървял сто крачки по дирите му, преди да усети, че все още държи в ръката си морския бинокъл, с който го бе наблюдавал.

Когато стигна до главната улица, следеният от него човек бе изчезнал. Той бе очаквал това и не се смути. Знаеше къде да го намери. Но кой беше човекът в колата? Той бе прочел номера ѝ и на сутринта можеше да установи собственика. Мистър Феликс Марл се усмихна. Ако бе отгатнал естеството на разговора, който бе наблюдавал, нямаше да му бъде толкова весело. И по-смели от него се бяха вцепенявали от страх при заплахата на Червения кръг.

2

ЧОВЕКЪТ КОЙТО НЕ ПЛАЩАШЕ

Филип Басар плащаше и оставаше жив, защото Червеният кръг явно му имаше вяра; Жак Рици, банкерът, също плащаше, ала изпаднаше в паника. След един месец той умря от естествени причини, тъй като имаше слабо сърце. Бендън, адвокатът на железниците, се отнесе пренебрежително към заплахата и бе намерен мъртъв до закрития си автомобил.

Мистър Дерик Йейл с удивителните си дарби настигна цветнокожия, който се бе вмъкнал в частната кола на Бенсън и го бе убил, преди да измъкне тялото през прозорчето. Цветнокожият бе обесен, без обаче да разкрие кой му е възложил тази работа. Колкото и да се присмиваше полицията на психометричните способности на Йейл, след четиридесет и осем часа той заведе полицаите в къщата на Йерсайд и зашеметеният убиец си призна.

След тази трагедия мнозина трябва да са плащали, без да отнасят въпроса до полицията, защото дълго време във вестниците не се споменаваше нищо за Червения кръг. Ала една сутрин до масата за закуска на Джеймс Бирдмор пристигна квадратен плик с картичка, на която беше отпечатан червен кръг.

— Ти се интересуваш от мелодрамата в живота, Джек. Прочети това.

Джеймс Смаффорд Бирдмор подхвърли посланието през масата на сина си и се залови да отвори следващото писмо от купчинката, която стоеше до чинията му.

Джек вдигна посланието от пода, където бе паднало, и го разгледа малко навъсено. То беше обикновена двойна затворена пощенска картичка, само че нямаше никакъв адрес. Един голям червен кръг допираше до четирите ѝ краища, явно отпечатан с гумен щемпел, защото мастилото беше разпределено неравномерно. В средата на кръга бяха написани с печатни букви думите:

„Сто хиляди представляват само малка част от състоянието ви. Ще ги платите в банкноти на куриер, който ще пратя в отговор на обявление в «Трибюн» през следващите двацет и четири часа, в което ще посочите точно удобния ви час. Това е последно предупреждение.“

Нямаше никакъв подпис.

— Е?

Старият Джим Бирдмор погледна над очилата си, очите му се смееха.

— Червеният кръг! — ахна синът му.

Джим Бирдмор се изсмя гръмко на безпокойството в гласа на сина му.

— Да, Червеният кръг вече получих четири такива!

Младият човек се вторачи в него.

— Четири? — повтори той. — Господи! Затова ли Йейл кисне у нас?

Джим Бирдмор се усмихна.

— Това е една от причините — каза той.

— Разбира се, аз знаех, че е детектив, но никак не предполагах...

— Не се тревожи заради този дяволски кръг — прекъсна го баща му малко нетърпеливо. — Те не ме плашат. Фройънт се ужасява, че ще бъде белязан. И това не ме учудва. Ние с него навремето си създадохме доста врагове.

Погрешно бихте помислили Джеймс Бирдмор със суровото му, набръчкано лице и четинеста прошарена брада за дядо на красивия млад мъж, който седеше срещу него. Състоянието на Бирдморовци беше спечелено с големи мъки. То се бе родило от различни мечти и бе започнало с лишенията, опасностите и несгодите на търсаческия живот. Този човек, когото смъртта бе дебнала из безводните равнини на Калахари, който бе ровил в калта на река Ваал за илюзорни диаманти и изчерпал парцела си в Клондайк, бе срещал твърде много действителни опасности, за да се смути особено от заплахата на Червения кръг. В момента смущението се дължеше на една по-осезаема опасност, не за самия него, а за сина му.

— Аз вярвам много в благоразумието ти, Джек — каза той, — затова не се обиждай от това, което ще ти кажа. Никога не съм се месил в развлеченията ти, нито съм се съмнявал в здравомислието ти... но... мислиш ли, че точно сега проявяваш благоразумие?

Джек разбра.

— Мис Дръмънд ли имаш предвид, татко?

Старият човек кимна.

— Зная, че тя е секретарка на Фройънт — каза бащата, — и в това няма нищо лошо. Но въпросът е, Джек, знаеш ли нещо повече за нея?

Младият човек сгъна внимателно салфетката си. Лицето му беше зачервено, а челюстта му — стисната по особен начин, който се стори смешен на Джим.

— Аз я харесвам. Тя е моя приятелка. Никога не съм се любил с нея, ако имаш такова нещо предвид, татко, и мисля, че ако постъпя така, това ще значи край на приятелството ни.

Джим кимна. Той бе казал всичко необходимо и сега взе един побемист плик и го огледа с любопитство. Джек забеляза, че на него имаше френски пощенски печати и се запита кой ли е кореспондентът.

Като разкъса плика, старият извади цял куп кореспонденция, между която имаше и друг плик с дебели печати. Прочете надписа отгоре и носът му се сбърчи.

— Охо! — възкликна той и сложи плика на масата неразтворен. Прегледа останалата кореспонденция, после погледна сина си отсреща.

— Никога не се доверявай на мъж или на жена, докато не узнаеш най-лошото за тях — рече той. — Днес ще дойде да ме види един човек, който е порядъчен член на обществото. Миналото му е черно като шапката ми и все пак ще върша работа с него... защото зная най-лошото!

Джек се засмя. По-нататъшният разговор бе прекъснат от пристигането на госта им.

— Добро утро, Йейл... добре ли спяхте? — запита старецът. — Позвъни да донесат още кафе, Джек.

Дерик Йейл забавляваше много Джек Бирдмор. Той беше на възраст, когато романтиката привлича с пълна сила и общуването с един най-обикновен детектив би му доставяло удоволствие. Ала обаянието, което обгръщаше Йейл, беше обаянието на свръхестественото. Този човек имаше необикновени, особени качества, които го правеха уникален. Изящното, естетично лице, мрачната тайнственост на очите му, самите движения на дългите му, чувствителни ръце бяха част от неговата уникалност.

— Аз никога не спя — каза той весело, разгръщайки салфетката си. За секунда подържа сребърния пръстен на салфетката между двата си пръста, а Джеймс Бирдмор го гледаше насмешливо. Що се отнася до Джек, огромното му възхищение беше неприкрито.

— Е? — запита старецът.

— Който е пипал последен този плик, е прочел лоша новина — някакъв близък роднина е безнадеждно болен.

Бирдмор кимна.

— Джейн Хигинс беше прислужницата, която сложи масата — каза той. — Тази сутрин тя е получила писмо, с което ѝ се съобщава, че майка ѝ е на смъртно легло.

Джейк ахна.

— И сте усетили това по пръстена на салфетката? — запита той насмешливо. — Отде имате това впечатление, мистър Йейл?

Дерик Йейл поклати глава.

— Не се и опитвам да го обяснявам — каза той спокойно. — Зная само, че щом взех салфетката, почувствувах дълбока, мъчителна тъга. Странно, нали?

— Но как познахте, че се отнася за майка ѝ?

— Долових някак — отговори Йейл почти рязко, — въпрос на дедукция. Имате ли някакви новини, мистър Бирдмор?

Вместо отговор Джим му подаде картичката, която бе получил тая сутрин.

Йейл прочете посланието, после претегли картичката на дланта на бялата си ръка.

— Подадена е от моряк каза той, — човек, който е бил в затвора и наскоро е загубил много пари.

Джим Бирдмор се засмя.

— Които, разбира се, аз няма да възстановя — рече той, ставайки от масата. — Сериозно ли приемате тези предупреждения?

— Приемам ги много сериозно отговори Дерик както винаги спокойно. — Толкова сериозно, че ви съветвам да излизате от тази къща само придружен от мен. Червеният кръг продължи той, спирайки възмутения протест на Бирдмор с характерен жест, признавам, е просташки мелодраматичен в своята дейност, но няма да бъде утешително за вашите наследници, ако узнаят, че сте умрели театрално.

Джим Бирдмор мълча известно време. Синът му гледаше тревожно.

— Защо не отидеш в чужбина, татко? — попита той.

Старецът се обърна рязко към него.

— Да отида в чужбина ли! — изрева той. — Да избягам от една долнопробна банда на Черната ръка? Ще ги пратя аз...!

Той не спомена къде иска да ги прати, ала можеха да се сетят.

3

МОМИЧЕТО, КОЕТО БЕШЕ БЕЗРАЗЛИЧНО

Тежко бреме лежеше върху душата на Джек Бирдмор, когато се разхождаше бавно по моравите тази сутрин. Краката му го носеха инстинктивно по посока на малката долина, намираща се на една миля от къщата. Точно през средата ѝ минаваше живият плет, който бележеше границата между именията Бирдмор и Фройънт. Беше прекрасно утро. Бурният вятър и дъжд, който се бе разразил над местността предишната нощ, бе преминал и светът лежеше окъпан в жълтеникава слънчева светлина. Далеч отвъд маслиненозеления гъсталак, който покриваше хълма Пентън, той съзря голямата бяла къща на Харви Фройънт. Дали тя ще посмее да излезе, когато земята е толкова подгизнала, а тревата мокра от дъжда, запита се той?

Спря се до един голям бряст на края на долината и хвърли тревожен поглед по дължината на занемарения жив плет. Очите му се спряха на една малка лятна къщичка, построена от бившите собственици на Тауър Хаус. Харви Фройънт, който не обичаше усамотението, никога не би позволил такава разточителност.

Никой не се виждаше и сърцето му се сви. След десетминутен вървеж той стигна до отвора, който бе направил в живия плет, и се провря през него. Момичето, което седеше в малката къщичка, сигурно бе чуло въздишката му на облекчение.

То се огледа, после стана с явна неохота.

Беше необикновено красиво с русата си коса и идеалната си кожа, но когато пристъпи бавно към него, в очите му нямаше радост.

— Добро утро каза момичето студено.

— Добро утро. Талия — отвърна той, а тя отново се навъси.

— По-добре да не беше идвал — рече тя и Джек Бирдмор разбра, че момичето говореше искрено. Държането му към него го озадачаваше и безпокоеше. Защото обикновено беше засмяно и жизнено. Веднъж я бе видял да гони заек и гледаше като омагьосан фигурата на тази смееща се Диана, докато тичаше с малките си нозе по

полето подир животното. Бе я чувал и да пее и в гласа ѝ трептеше жизнерадост, но я бе виждал и толкова потисната и унила, че се страхуваше да не би да е болна.

— Защо си винаги толкова студена и официална с мен? — промърмори той.

За секунда на ъгълчето на устата ѝ се мярна бегла усмивка.

— Защото съм чела книги — отвърна тя сериозно, — а бедните секретарки, които не се държат студено и официално с милионерските синове, обикновено свършват зле!

Тя притежаваше много смущаваща прямота.

— Освен това продължи момичето — няма причина да не бъда студена и официална. Така обикновено се държат хората със своите близки, ако не ги обичат много, а аз не те обичам много.

Тя каза това спокойно и бавно. Лицето на младия мъж почервения. Почувствува се глупав и се наруга, че сам бе предизвикал тази ожесточена сцена.

— Ще ви кажа нещо, мистър Бирдмор — продължи девойката с равния си тон, — нещо, което не сте разбрали. Когато едно момче и едно момиче попаднат заедно на пуст остров, напълно естествено е момчето да си помисли, че момичето е единственото на света. Всичките му своенравни желания се съсредоточават върху една жена и от ден на ден тя става все по-чудесна в очите му. Чела съм сума такива истории за пусти острови, гледала съм сума филми за това интересно положение и всичко това ми влияе. Тук вие сте на пуст остров — прекарвате прекалено много време в имението си и единствените неща, които виждате, са зайци, птици и Талия Дръмънд. А трябва да отидете в града и да влезете в обществото на хора с вашето положение.

Тя се отвърна от него, защото бе забелязала да се приближава работодателят ѝ. Взе да го наблюдава с крайчеца на окото си, когато той се спря да ги огледа, и разбра раздражението му.

— Мислех, че се занимавате с домашните сметки, мис Дръмънд — каза той рязко.

Харви Фройънт беше мършав човек малко над петдесет години, безцветен, с остри черти и преждевременно оплешивял. Имаше неприятния навик да оголва дългите си жълти зъби, когато задаваше някакъв въпрос, гримаса, която някак странно показваше убедеността му, че отговорът ще бъде уклончив.

— Добро утро, Бирдмор — поздрави той неохотно и се обърна отново към секретарката си. — Не обичам да ви виждам, че си пилеете времето, мис Дръмънд — каза той.

— Аз не пилея нито вашето, нито моето време, мистър Фройънт — отвърна тя спокойно. Завърших сметките тук! — и отвори рязко протърканата кожена чанта, която държеше под мишница.

— Можехте да свършите тази работа в библиотеката си — възрази Фройънт, — не е нужно да се завирате в пущинака.

Той се спря, потърка дълги си нос и отмести погледа си от момичето към мълчаливия млад мъж.

— Добре, да оставим това настрана. Искам да поговоря с баща ви, Бирдмор. Ще дойдете ли с мен?

Талия вече крачеше към Тауър Хаус, а и Джек нямаше вече причина да се мотае тук.

— Моля ви, Бирдмор, не губете времето на това момиче — каза Фройънт раздражено. — Нямайте представа колко много работа има да върши, а и съм уверен, че това няма да се хареса на баща ви.

Джек тъкмо се канеше да каже нещо обидно, ала се сдържа. Той мразеше Харви Фройънт, а точно в този момент го мразеше заради заповедническото му държане с момичето.

— Такива момичета — подзе мистър Фройънт, обръщайки се, за да тръгне покрай живия плет към портата в края на долчинката, — такива момичета... — закова се на място и се вторачи. — Кой, дявол да го вземе, е пробил живия плет? — попита той, сочейки с бастуна си.

— Аз отсеке Джек. — Впрочем това е наш жив плет, а и така се печели половин миля разстояние.

Харви Фройънт се въздържа от изказване, докато минаваше предпазливо през живия плет.

Тръгнаха бавно нагоре по хълма към големия бряст, където Джек бе стоял и гледал към долината.

Мистър Харви Фройънт мълчеше със стиснати устни. Той много държеше на благоприличието, когато то му беше от полза.

Бяха стигнали до билото на възвишението, когато внезапно някой го улови за ръката. Обърна се и видя, че Джек Бирдмор оглежда дънера на дървото. Фройънт проследи посоката на погледа му и отстъпи крачка назад; нездравото му лице бе леко пребледняло. На дънера на

дървото беше изрисуван грубовато червен кръг и боята беше още
прясна.

4

МИСТЪР ФЕЛИКС МАРЛ

Джек Бирдмор огледа околността. Единственото живо същество, което се виждаше, беше един човек, който се отдалечаваше бавно от тях с чанта в ръка. Джек подвижна и човекът се обърна.

— Кой сте? — запита Джек. — Какво правите тук?

Непознатият беше висок, възпълен и от тежестта на багажа си малко задъхан. Мина известно време, преди да отговори.

— Името ми е Марл — каза той, — Феликс Марл. Може да сте чували за мен. Мисля, че вие сте младият мистър Бирдмор, нали?

— Точно това е името ми — каза Джек. — Какво правите тук? — повтори той въпроса си.

— Казаха ми, че тук имало пряк път от железопътната гара, но не е толкова пряк, колкото ме уверяваха — отговори мистър Марл, дишайки хрипкаво. — Идвам да се видя с баща ви.

— Приближавали ли сте се до онова дърво? — попита Джек.

Мистър Марл го изгледа гневно.

— Защо да се приближавам до каквото и да било дърво? — запита той агресивно. — Казвам ви, идвам направо през полето.

В това време пристигна Харви Фройънт и явно позна новодошлия.

— Това е мистър Марл, аз го познавам. Марл, виждал ли си някого близо до онова дърво?

Човекът поклати глава. Очевидно дървото и неговата тайна бяха загадка за него.

— Не знаех, че тук има дърво — рече той. — Какво... какво се е случило?

— Нищо — каза Харви Фройънт рязко.

Скоро стигнаха до къщата, като Джек носеше чантата на госта. Външността на едрия човек не му бе направила особено впечатление. Гласът му беше груб, държането — фамилиарно, и Джек се запита

каква връзка може да има този недодялан човешки екземпляр с баща му.

Точно когато се приближаваха до къщата, внезапно и без никаква видима причина пълният мистър Марл нададе уплашен вик и отскочи назад. Нямаше никакво съмнение в страха му. Той беше изписан очебийно по преbledнелите бузи и треперещите устни на човека, който се тресеше от глава до пети.

Джек само го гледаше с учудване — и дори Харви Фройънт изведнъж се заинтригува.

— Какво по дяволите ти става, Марл? — запита той ядосано.

Дори неговите нерви бяха опънати, а като гледаше неприкрития ужас на човека, изпитваше още по-нетърпимо напрежение.

— Нищо... нищо — промърмори Марл пресипнало.

— Аз...

— Май си пил — тросна се Фройънт.

Въведоха човека в къщата. Джек се завтече да потърси Дерик Йейл. Той откри детектива в гъсталака, където седеше на един голям плетен стол с опряна на гърдите брада и скръстени ръце — характерната му поза.

Той вдигна очи, като чу стъпките на младия човек.

— Не мога да ви отговоря — каза детективът, преди още Джек да успее да зададе въпроса си, а после, виждайки учуденото изражение на лицето му, се засмя.

— Щяхте да ме запитате какво е уплашило Марл, нали?

— С такова намерение дойдох — засмя се Джек. — Чуден човек сте вие, мистър Йейл! Нима забелязахте необикновената му уплаха?

Дерик Йейл кимна.

— Видях го точно преди да изпадне в шок — рече той.

— Полската пътека се вижда ясно оттук. — Детективът се намръщи. — Той ми напомня за някого — изрече бавно той, — ала да ме убиете, не мога да кажа кой е. Чест гост ли е тук?

Джек поклати глава.

— За първи път го виждам — отговори той. — Сега обаче си спомням, че баща ми и Фройънт имаха някаква работа с човек на име Марл. Татко ми спомена за него един ден. Мисля, че е поземлен спекулант. Точно сега баща ми живо се интересува от земя. Впрочем аз

видях знака на Червения кръг — добави той и описа изрисуваното отскоро „О“, което бе открил на бряста.

Йейл моментално загуби интерес към мистър Марл.

— Когато слизах в долината, го нямаше на дървото — каза Джек. — Мога да се закълна в това. Трябва да е бил изрисуван, докато разговарях с... една приятелка. Дънерът не се вижда от граничния плет и напълно възможно е някой да е изрисувал незабелязано знака. Какво значи това, мистър Йейл?

— Значи неприятности отговори Йейл накратко.

Той стана внезапно и се заразхожда по застланата с плочи пътека. След като почака малко, Джек го остави потънал в размишления.

В това време мистър Феликс Марл беше сравнително излишна трета страна в разговора, при който се обсъждаше прехвърляне на земи. Марл беше, както се бе изразил Джек, поземлен спекулант, дошъл тази сутрин с многообещаващо предложение, което беше абсолютно неспособен да обясни.

— Не мога, господа — каза той, и за четвърти път вдигна трепереща ръка към устните си. — Тази сутрин се поизплаших.

— От какво?

Но Марл явно не беше в състояние да обясни. Само клатеше безпомощно глава.

— Не мога да говоря спокойно — рече той. — Ще трябва да отложите въпроса за утре.

— Да не мислиш, че съм дошъл днес тук само да слушам такива глупости? — озъби се мистър Фройънт.

— Казвам, искам тази работа да се уреди. Вие също искате, Бирдмор.

Джим Бирдмор, комуто беше безразлично дали въпросът ще се уреди още сега или идващата седмица, се засмя.

— Не знаех, че е толкова важно — каза той. — Ако мистър Марл е разстроен, защо да го безпокоим? Може би ще останете тук тази вечер, Марл?

— Не, не, не — гласът на госта се извиси почти до крясък. — Не, няма да остана тук... предпочитам да не остана!

— Както обичате — каза Бирдмор безразлично и сгъна документите, които бе приготвил за подписване.

Излязоха заедно в коридора.

Колата на Бирдмор откара госта и чантата му до гарата, а оттам нататък държането на мистър Марл беше странно. Той регистрира чантата си до града, но слезе на следващата гара и за човек, който толкова мрази да върви пеш и по природа толкова не обича физическите усилия, прояви почти героична смелост, като тръгна да измине пеш двете мили, които го делиха от имението Бирдмор — и то не по най-прекия път.

Наближаваше да се мръкне, когато мистър Марл се вмъкна крадешком в гъстите насаждения на края на имението Бирдмор.

Седна уморен и прашен, но решителен и зачака нощта да се спусне над полето. И докато чакаше, прегледа с нежно внимание тежкия автоматичен пистолет, който бе взел от чантата си във влака.

5

БЯГАЩОТО МОМИЧЕ

— Не мога да разбера защо оня човек не се върна тази сутрин — каза Джим Бирдмор намръщено.

— Кой човек? — запита Джек нехайно.

— Става дума за Марл — обясни баща му.

— Едрият джентълмен, когото видях вчера ли? — попита Дерик Йейл.

Те стояха на терасата на къщата, която поради високото ѝ местоположение им разкриваше гледка към околностите.

Сутрешният влак бе пристигнал и заминал. Виждаха оставената от него ивица бял дим, докато изчезваше в предпланините на девет мили надалеч.

— Да. Най-добре да телефонирам на Фройънт, да му кажа да не идва.

Джим Бирдмор потърка наболата си брада.

— Марл ме озадачава — каза той. — Смятам, че е даровит човек, поправил се крадец — поне се надявам да се е поправил. Какво го разстрои вчера, Джек? Той дойде в библиотеката смъртноблед.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Джек.

— Мисля, че има слабо сърце или нещо от тоя род. Каза ми, че от време на време имал такива спазми.

Бирдмор се изсмя тихо, влезе в къщата и се върна с бастун.

— Отивам да се поразходя, Джек. Не, не е нужно да идваш. Искам да обмисля едно-две неща. А на вас, Йейл, ви обещавам да не напускам имението, макар че, струва ми се, вие придавате прекалено голямо значение на заплахите на тия главорези.

Йейл поклати глава.

— А какво ще кажете за знака на дървото? — попита той.

Джим Бирдмор изсумтя презрително.

— Това не е достатъчно, за да бъдат измъкнати сто хиляди от мен — заяви той.

Махна им за сбогом и пое по широката каменна стълба. Гледаха го, докато крачеше бавно през парка.

— Наистина ли мислите, че някаква опасност застрашава баща ми? — запита Джек.

Йейл, който се бе вторачил подир стареца, се обърна стреснато.

— Опасност ли? — повтори той и след секундно колебание отговори — Да, смятам, че през следващите ден-два има много сериозна опасност за него.

Джек отвърна смутения си поглед от изчезващата фигура.

— Дано да грешите — каза той. — Баща ми изглежда не се отнася към този въпрос сериозно като вас.

— Защото баща ви няма същия опит — отвърна детективът, — но подразбрах, че се е видял с инспектор Пар и инспекторът смята, че съществува значителна опасност.

Джек се изкикоти въпреки страховете си.

— Как се погаждат лъвът и агнето? — запита той.

— Мисля, че в полицията не обичат много частни детективи като вас, мистър Йейл.

— Аз се възхищавам от Пар — произнесе се Дерик бавно. — Той е муден, но старателен. Говори се, че е един от най-добросъвестните полицейски служители и смятам, че началниците му са несправедливи към него, що се отнася до последното престъпление на Червения кръг. Фактически му казали, че ако не може да се справи с тази организация, да си подаде оставката.

Докато разговаряха, силуетът на мистър Бирдмор бе изчезнал в мрака на горичката по края на имението.

— Аз работих с него върху последното престъпление на Кръга — продължи Дерик Йейл — и ми направи впечатление...

Той се спря. Двамата се спогледаха.

Нямаше съмнение в звука. Той беше близък и ясен изстрел откъм горичката. За миг Джек прескочи балюстрадата и хукна през моравата, следван от Дерик Йейл.

На двайсет крачки по горската пътека намериха Джим Бирдмор легнал по лице, напълно мъртъв. Докато Джек гледаше ужасено баща си, от другия край на горичката изскочи едно момиче. То се спря, само за да избърше с шепа трева нещо червено от ръцете си, и побягна покрай сянката на живия плет, който делеше имението Фройънт.

Талия Дръмънд не погледна нито веднъж назад, докато не се скри в малката лятна къщичка. Лицето и беше изопнато и бледо, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки, когато постоя за секунда на вратата на къщичката и гледаше назад към горичката. Хвърли бърз поглед наоколо, мушна се в къщата, коленичи и задърпа с треперещи ръце края на една подова дъска. Тя се повдигна и се показа тъмна кухня. След като се поколеба още една секунда, тя хвърли в дупката револвера, който държеше в ръката си, и пусна дъската обратно на мястото ѝ.

6

„ТАЛИЯ ДРЪМЪНД Е КРАДЛА“

Комисарят погледна вестникарската изрезка пред себе си и подръпна прошарените си мустаци. Инспектор Пар, който разбираше какво значи това, гледаше с очевидно безстрастен интерес.

Той беше нисък, набит човек и толкова не му достигаха сантиметри, че беше чудно как задоволяваше строгите изисквания на полицейските власти. На възраст беше някъде под петдесет, ала на едрото му червендалесто лице нямаше нито една бръчица. Лице, на което не се виждаше никаква следа от ум и изтънченост. Кръглите облещени очи, волски безизразни, големият месест нос, пълните бузи, увиснали под челюстите, и полуплешивата глава бяха все белези на неговата невзрачност.

Комисарят вдигна изрезката.

— Чуйте това — каза той кратко и зачете. Беше уводната статия на „Морнинг Монитор“, оскърбително пряма.

„За втори път в течение на една година страната бе потресена и скандализирана от убийството на една видна личност. Не е необходимо да даваме тук подробности за това престъпление на Червения кръг, описание на което ще намерите на друга страница. Но се налага да заявим категорично и недвусмислено, че гледаме с изумление на явната безпомощност на полицията да се справи с тази престъпна банда. Инспектор Пар, който се е заел от една година да издири изнудвачите-убийци, не може да ни предложи нищо друго, освен смътни обещания за разкрития, които остават неизпълнени. Очевидно е нужна основна реорганизация на полицията и влизането на нови кадри в нея. Вярваме, че отговарящите за управлението на страната няма да се поколебаят да направят необходимите коренни промени.“

— Е — изръмжа полковник Мортън, — какво мислите за това, Пар?

Мистър Пар поглади дебелимата си гуша, но не каза нищо.

— Джеймс Бирдмор е бил убит, след като полицията е била надлежно предупредена — изрече комисарят бавно. — Застрелян е близо до къщата си и убиецът е избягал. Това е вторият гаф, Пар, и ще ви кажа откровено, възнамерявам да се вслушам в съвета, който вестникът дава.

Той потупа многозначително изрезката.

— Предишния път вие позволихте на мистър Йейл да обере всички лаври за залавянето на убиеца. Предполагам, че сте говорили с мистър Йейл?

Детективът кимна.

— И какво казва той?

Мистър Пар се размърда неловко.

— Надрънка ми куп глупости за някакъв загадъчен човек със зъбобол.

— Отде му е хрумнало това? — запита бързо комисарят.

— От гилзата на патрона, който намерил на местопрестъплението — отговори детективът. — Аз не обръщам внимание на тия психометрични галимации...

Комисарят се облегна на стола си и въздъхна.

— Мисля, че вие не обръщате внимание на нищо, което би могло да ни бъде полезно, Пар — рече той. — Не се присмивайте на Йейл. Този човек има необикновени, изключителни дарби. Фактът, че вие не ги разбирате, не ги омаловажава.

— Нима искате да кажете, сър — възрази Пар възмутен, — че човек може да вземе в ръката си един патрон и по него да ви опише външността на оня, който го е употребил, и какво е мислел той? Та това е абсурдно!

— Няма нищо абсурдно — каза спокойно комисарят.

— Науката психометрия се практикува от години. Някои хора, особено податливи на впечатления, могат да кажат най-необикновени неща и Йейл е от тях.

— Той е бил там, когато убийството е било извършено — отвърна Пар. — Бил е със сина на мистър Бирдмор на по-малко от сто метра и въпреки това не е заловил убиеца.

Комисарят кимна.

— Вие също не сте го заловили — изтъкна той. — Преди една година вие ми изложихте плана си захващането на Червения кръг в

клопка и аз се съгласих. Мисля, че и двамата очаквахме прекалено много от вашия план. Трябва да опитате нещо друго. Неприятно ми е да ви го казвам, но това е положението.

Известно време Пар не отговори. После, за учудване на комисаря, придърпа един стол до бюрото и седна без покана.

— Полковник — заговори той, — ще ви кажа нещо — беше толкова сериозен, толкова не приличаше на себе си, че комисарят можеше само да го гледа смаяно.

— Бандата на Червения кръг може лесно да се излови. Аз мога да издиря всеки от тях и ще ги издиря, ако ми дадете време. Но искам да хвана главината на колелото. Ако успея да хвана главината, спиците нямат значение. Обаче вие трябва да ми дадете малко повече власт, отколкото имам сега.

— Малко повече власт ли? — учуди се комисарят. — Какво имате предвид, дявол да го вземе?

— Ще ви обясня — каза волски спокойният мистър Пар и се впусна в такива обяснения, че остави комисаря онемял и дълбоко замислен.

След като излезе от полицейския участък, най-напред мистър Пар се отби в една кантора в центъра на града.

На третия етаж, в един малък апартамент, отличаващ се само по името на обитателя, го чакаше мистър Дерик Йейл, и човек не можеше да си представи по-голям контраст между двама души.

Йейл, напрегнат, нервен и чувствителен мечтател; Пар, солиден и охранен, на вид неспособен на самостоятелна мисъл.

— Как мина разговорът, Пар?

— Не много добре — отговори Пар кисело. — Струва ми се, че комисарят има нещо против мен. Открихте ли нещо?

— Открих вашия човек със зъбобола — бе учудващият отговор. — Името му е Сибли; моряк по професия, видян на другия ден близо до къщата. Вчера — той вдигна една телеграма — е бил арестуван за буйствуване в пияно състояние и у него е намерен автоматичен пистолет, според мен оръжието, с което е извършено престъплението. Сигурно помните, че куршумът, който беше изваден от клетия Бирдмор, явно е бил изстрелян от автоматичен пистолет.

Пар го зяпна смаяно.

— Отде разбрахте това?

Дерик Йейл се засмя тихо.

— Аз не вярвам много на моите умозаклучения — отвърна той с весела искрица в очите. — Но когато опипах патрона, бях сигурен, че виждам човека така, както съм сигурен, че виждам вас. Пратих един от служителите си да направи разследване и ето резултата. — Той вдигна телеграмата.

Мистър Пар се намръщи така, че обезобрази и малкото хубост, за която би могъл да претендира.

— Значи са го хванали — каза той тихо. — Сега се питам: той ли е писал това?

Извади един портфейл и Дерик Йейл го видя да измъква оттам едно листче, явно горено, защото краищата му бяха почернели.

Йейл взе листчето.

— Къде го намерихте? — попита той.

— Измъкнах го от пепелника в къщата на Бирдмор вчера — отговори Пар.

С едър, лош почерк на листчето беше написано:

Вие сам
аз сам
Блок Б
Графт

— Аз сам... вие сам — прочете Йейл. — Блок Б... Графт?

Той поклати глава.

— Нищо не разбирам.

Претегли писмото на дланта си и пак поклати глава.

— Не мога дори да усетя някакво впечатление — каза той. — Огънят унищожаваш еманацията.

Пар сложи внимателно листчето в портфейла си и го пхна отново в джоба си.

— Искам да ви кажа и нещо друго — поде той. — В горичката е имало човек, който е носел заострени обувки и е пушел пури. Намерих пепел от пура в една падинка, а в цветните лехи има отпечатък от крака му.

— Близо до къщата ли? — попита Дерик Йейл изненадан.

Солидният човек кимна.

— Според мен — продължи той, — някой е искал да предупреди Бирдмор, написал му е това писмо и го е донесъл в къщата след смрачаване. Трябва да го е получил старият, защото го е изгорил. Аз намерих пепелта на мястото, където слугите хвърлят сгурия.

На вратата се почука леко.

— Джек Бирдмор — прошепна Йейл.

Личеше, че Джек Бирдмор понасяше тежко преживените наскоро тревоги. Кимна на Пар и пристъпи към Йейл с протегната ръка.

— Няма новини, предполагам? — запита той, после се обърна към другия. — Вчера вие, мистър Пар, бяхте вкъщи. Открихте ли нещо?

— Нищо, за което да заслужава да се говори — отвърна Пар.

Току-що се видях с Фройънт, той е в града — каза Джек. — Посещението ми не беше много успешно, защото нервите му са в жалко състояние.

Той не обясни причината за разочарованието си от това посещение: че не се бе видял с Талия Дръмънд.

Дерик Йейл му разказа за извършения арест.

— Не искам да възлагате на това никакви надежди — добави той, — дори да е човекът, който е стрелял, сигурно е бил само изпълнител. Вероятно ще чуем същата история, която вече чухме — че бил закъсал и че главатарят на Червения кръг го накарал да направи това. Ние сме все така далеч от истинското решение на загадката.

Излязоха заедно от кабинета на яркото есенно слънце. Тъй като си бе уговорил среща с адвокат, който уреждаше въпроса с имението на баща му, Джек тръгна с двамата, които трябваше да хванат влак за града, където беше задържан заподозреният в убийство. Точно когато минаваха по една от най-оживените улици, Джек възкликна. От другата страна на пътя имаше голяма заложна къща и едно момиче излизаше от страничния вход, предназначен за обслужване на ония, които имаха нужда от временни заеми.

— Дявол да го вземе! — прозвуча безстрастният глас на Пар. — Не бях я виждал от две години.

Джек го изгледа облещено.

— Не сте я виждали от две години — изрече той бавно.

— За онази дама ли става дума?

Пар кимна.

— Става дума за Талия Дръмънд каза той спокойно, — която е крадла и съучастница на крадци.

ОТКРАДНАТИЯТ ИДОЛ

Джек го чу и остана смаян.

Той стоеше неподвижен и безмълвен, докато момичето, сякаш не забелязваше, че го наблюдават, спря едно такси и замина.

— Какво търси тя тук, дяволите да я вземат? — рече Пар.

— Крадла и съучастница на крадци — повтори Джек машинално. — Боже мой! Какво правите? — попита той бързо, когато инспекторът стъпи на уличното платно.

— Възнамерявам да установя какво е правила в заложната къща — отговори безстрастният Пар.

— Може да е ходила там, понеже е закъсала за пари. Да си закъсал парично не е престъпление.

Дори докато говореше, Джек разбра слабостта на защитата си.

Талия Дръмънд крадла! Това беше невероятно, невъзможно! И все пак той тръгна покорно подир детектива, когато оня пресичаше пътя; вървеше след него по тъмния коридор към заемната служба и в стаята на управителя, когато един служител донесе предмета, заложен от момичето. Той беше малка златна фигурка на Буда.

— Стори ми се странно — каза управителят, когато Пар се представи. — Поиска само десет лири, а струва не по-малко от сто.

— Какво обяснение даде? — запита Дерик Йейл, който досега бе слушал мълчаливо.

— Каза, че й трябвали пари и че баща й имал няколко такива антикварни предмети, но искала да ги заложил за сума, която ще й позволи да си ги вземе обратно.

— Остави ли адреса си? Какво име ви каза?

— Талия Дръмънд — обади се служителят, живееща на Парк Гейт №29.

Дерик Йейл възкликна:

— Но това е адресът на Фройънт, нали?

Джек много добре знаеше, че е адресът на скъперника Харви Фройънт, и със свито сърце си спомни, че Фройънт имаше хоби да събира такива ориенталски антики. Инспекторът даде разписка за идола и го пъкна в джоба си.

— Ще отидем да поговорим с мистър Фройънт — рече той.

— За бога, нека не вкарваме това момиче в беля — замоли се отчаяно Джек. — Може да е било някакво внезапно изкушение... аз ще уредя работата, ако може да се оправи с пари.

Дерик Йейл гледаше младия човек сериозно, разбиращо.

— Познавате ли мис Дръмънд?

Джек кимна. Беше толкова отчаян, че не можеше да говори. Изпитваше глупаво желание да побегне и да се скрие.

— Няма как — заяви инспектор Пар решително. Сега той беше истински полицейски служител. — Отивам при Фройънт да разбере дали този предмет е бил заложен с негово съгласие.

— Тогава вървете сам — каза Джек ядно.

Той не можеше да си представи да бъде свидетел на опозоряването на момичето. Това беше чудовищно. Когато останаха сами, каза на Йейл, че Пар постъпва подло.

— Тъп, нетактичен глупак! Момичето не би извършило такава долна кражба. Не трябваше да насочвам вниманието му към нея.

— Той пръв я видя — каза Йейл и сложи ръка върху рамото на младия човек. — Джек, струва ми се, че нервите ти са малко разстроени. Защо се интересуваш толкова от мис Дръмънд? Разбира се — добави той внезапно, — трябва да си я виждал много често, когато си бил у дома си. Имението на Фройънт е съседно на вашето, нали?

Джек кимна.

— Ако беше обръщал толкова голямо внимание на унищожаването на Червения кръг, колкото на преследването на това бедно момиче — каза той горчиво, — клетият ми баща щеше да бъде жив днес.

Дерик Йейл направи всичко възможно да го успокои. Заведе го в кантората си и се опита да обърне мислите му в по-приятна насока. Само след четвърт час телефонът иззвъня. Обаждаше се Пар.

— Е? — запита Йейл.

— Арестувах Талия Дръмънд, а утре сутринта я подвеждам под съдебна отговорност — беше лаконичното съобщение.

Йейл сложи внимателно слушалката и се обърна към младия човек.

— Тя е арестувана, нали? — отгатна Джек, преди оня да проговори.

Йейл кимна.

Лицето на Джек Бирдмор беше много бледо.

— Виждаш ли, Джек — каза Йейл кротко, — вероятно ти си бил мамен не по-малко от Фройънт. Момичето е крадла.

— Дори и да беше крадла и убийца — изрече Джек упорито, — аз пак я обичам.

8

ОБВИНЕНИЕТО

Разговорът на мистър Пар с Харви Фройънт беше кратък.

Като видя детектива, кльощавият човек пребледня. Той го познаваше само по лице и се бе срещал с него във връзка с трагедията в имението Бирдмор.

— Я гледай, я гледай — измънка с треперлив глас. — Какво лошо се е случило? Да не би тия ужасни хора да са започнали нова кампания?

— Не е чак толкова лошо, сър — каза Пар. — Дойдох да ви задам няколко въпроса. От колко време Талия Дръмънд е във вашата къща?

— Тя е моя секретарка от три месеца — отговори Фройънт подозрително. — Защо?

— Каква заплата ѝ давате? — попита Пар.

Мистър Фройънт спомена една скандално незадоволителна сума и дори се извини, че е недостатъчна.

— Давам ѝ храна, а и вечер е свободна — каза той, почувствувал, че това мизерно възнаграждение трябва да бъде оправдано.

— Имала ли е напоследък нужда от пари?

Мистър Фройънт го изглежда.

— Ами... да. Вчера ме помоли, ако мога, да ѝ дам в аванс пет лири стерлинги — каза той. — Обясни, че имала разходи, които не можела да посрещне. Аз не обичам да давам аванс за несвършена работа — заяви Фройънт благоданно. — Това създава просешки манталитет...

— Вие имате много антики. Доколкото разбрах, мистър Фройънт, някои от тях са много ценни. Липсвала ли ви е някоя напоследък?

Фройънт скочи на крака. Самият намек, че може да е бил ограбен, беше достатъчен, за да го хвърли в паника.

Без да каже нито дума, той изхвъркна от стаята. Когато се върна след три минути, очите му кажи-речи щяха да изскочат.

— Моят Буда! — изпъшка той. — Струва сто лири стерлинги. Беше на мястото си тази сутрин...

— Повикайте мис Дръмънд — каза детективът кратко.

Талия дойде, хладнокръвна, спокойна, и застана до бюрото на работодателя си със склучени отзад ръце, почти без да поглежда детектива.

Разговорът беше кратък, а за мистър Фройънт — неприятен. Той очевидно не подействува ни най-малко на секретарката. И все пак от стоманения поглед в очите на Фройънт тя сигурно разбра, че кражбата ѝ е открита. За малко работодателят ѝ не беше в състояние да свърже една смислена фраза.

— Вие... вие сте откраднали нещо мое — едва изломоти той. Гласът му беше почти като писък. Обвиняващата ръка трепереше от силно вълнение. — Вие... вие сте крадла!

— Аз ви поисках пари — отговори момичето невъзмутимо. — Ако не бяхте такъв зъл, дърт скъперник, щяхте да ми дадете назаем.

— Вие... вие... — заекна Фройънт, а после задъхано изрече: — Аз я обвинявам, инспекторе. Обвинявам я в кражба. За това трябва да отидете в затвора. Запомнете думите ми, млада жено. Почакайте... почакайте — вдигна той ръка. — Да проверя дали не липсва нещо друго.

— Можете да си спестите този труд — каза момичето, когато той понечи да излезе от стаята. — Будата е единственото нещо, което взех, пък и беше такова грозно човече.

— Дайте ми ключовете — изрева разяреният човек.

— Като си помисля, че ви позволявах да отваряте служебните ми писма!

— Аз отворих едно, което няма да бъде приятно за вас, мистър Фройънт — отвърна тя спокойно.

Чак сега той видя какво държеше тя в ръката си.

Момичето му подаде плика и с облепени очи той видя Червения кръг, ала думите, написани вътре в кръга, бяха замацани и неясни. Фройънт изпусна картичката и се строполи на един стол.

9

ТАЛИЯ В ПОЛИЦЕЙСКИЯ СЪД

Съдията, добродушен човек, изглежда се чувствуваше неудобно. Той погледна от безстрастния мистър Пар, който стоеше в свидетелската ложа, към момичето зад стоманената преграда. То беше почти толкова хладнокръвно и спокойно, колкото полицейският свидетел. Лицето му би привлякло внимание при всякакви обстоятелства, ала неугледната обстановка в полицейския съд подчертаваше и подсилваше още повече красотата му.

Съдията погледна списъка на арестуваните с указания за техните простъпки. Там се посочваше, че възрастта на момичето е два̀сет и една години, а професията ѝ — секретарка.

Човекът на закона, който през живота си бе преживявал много шокове и бе свикнал на най-необикновени и невероятни събития, само поклати глава в знак на отчаяние.

— Знае ли се нещо против тая жена? — запита той и почувствува, че е глупаво дори да нарича стройната, млада арестантка „жена“.

— Тя беше под наблюдение от известно време, ваше благородие — бе отговорът, — но не е попадала досега в ръцете на полицията.

Съдията погледна под очилата си момичето.

— Не мога да разбера как сте се озовали в това ужасно положение — каза той. — Вие сте момиче, което явно е получило добро възпитание, а сте обвинена в кражба на няколко лири стерлинги, макар че откраднатият от вас предмет е струвал много повече и сте съзнавали това. Вашата постъпка вероятно се дължи на някакво голямо изкушение. Предполагам, че сте имали много спешна нужда от пари; и все пак това не оправдава постъпката ви. Ще бъда снизходителен към вас, тъй като за пръв път извършвате престъпление, и най-искрено ви призовавам да живеете честно и да избягвате друг път такова неприятно преживяване.

Момичето се поклони леко и тръгна от подсъдимата скамейка към полицейската канцелария. Започна следващият процес.

В същото време стана и Харви Фройънт и излезе от съда. Той беше богаташ, за когото парите представляваха цел и смисъл на живота. Човек, който броеше съдържанието на джоба си всяка вечер, преди да си легне, и при подобни обстоятелства би поискал да арестуват дори собствената му майка. Простъпката на Талия Дръмънд беше в неговите очи още по-ужасна, тъй като последната ѝ работа като негова служителка беше да му връчи предупреждението на Червения кръг и той още не се бе съвзел от този шок.

Фройънт беше висок, слаб човек, вечно изгърбен. Той се отнасяше към света с дълбока подозрителност, а в момента — с възмущение, защото държеше много на светостта на собствеността.

На Пар, който излезе подире му от съда, той изрази разочарованието си, че момичето не бе пратено в затвора.

— Такава жена е опасна за обществото — оплака се той с тънкия си, сърдит глас. — Отде да знам дали не се е съюзила с тия мошеници, които ме заплашват? Да ми искат четиридесет хиляди! Четиридесет хиляди! — Той проплака последните думи. — Ваш дълг е да ме пазите! Разберете това — ваш дълг е!

— Чух ви! — каза инспектор Пар уморено. — А що се отнася до момичето, предполагам, че тя никога не е чувала за Червения кръг. Много е млада.

— Млада, а! — тросна се кльощавият човек. — Точно сега е време да бъде наказана. Залавяйте ги млади и ги наказвайте млади, за да можете да ги направите почтени граждани!

— Сигурно сте прав — съгласи се дебелият мистър Пар с въздишка, а после добави някак без никаква връзка:

— Децата са голяма грижа.

Фройънт промърмори нещо под нос и без дори да кимне за сбогуване, мина бързо през съда и се качи в колата, която го чакаше пред входа.

Инспекторът го гледаше с вяла усмивка как заминава, а когато се озърна, хвана погледа на един млад мъж, който чакаше до вратата на секретаря на съда.

— Добро утро, мистър Бирдмор — каза инспекторът.

— Чакате да видите младата дама ли?

— Да. Колко време ще я задържат? — попита Джек нервно.

Мистър Пар го изгледа с безизразни очи и изсумтя.

— Не се обиждайте, мистър Бирдмор — каза той тихо, — но ми се струва, че проявявате към мис Дръмънд по-голям интерес, отколкото е полезно за вас.

— Какво искате да кажете? — запита Джек бързо.

— Цялата тази работа е заговор. Онова говедо Фройънт...

Инспекторът поклати глава.

— Мис Дръмънд призна, че е взела статуетката — изтъкна той, — и освен туй я видяхме да излиза от заложената къща. Няма никакво съмнение в това.

— Само че е направила това признание по някаква причина, която тя най-добре знае — каза Джек разпалено.

— Мислите ли, че такова момиче би извършило кражба? Защо да краде? Аз бих й дал всичко, каквото поиска... — той се спря внезапно. — Тук се крие нещо — продължи по-спокойно, — нещо, което не разбирам, а вероятно и вие, инспекторе, не разбирате.

В този момент вратата се отвори и момичето излезе оттам. То се спря, като видя Джек, и лека руменина пропълзя по бледото му лице.

— Какво търсите в съда? — запита тя бързо.

Джек кимна, а тя поклати глава.

— Не биваше да идвате — каза девойката почти ядно. — Отде узнахте? Кой ви каза? — Изглежда бе забравила присъствието на инспектора, но за пръв път от арестуването си насам проявяваше известни признаци на потиснато вълнение. Тя ту пребледняваше, ту се изчервяваше, а гласът й леко трепереше, когато продължи: — Съжалявам, че сте узнали нещо, мистър Бирдмор, и дълбоко съжалявам, че сте дошли.

— Но това не е вярно — прекъсна я той. — Как можете да говорите така, Талия? Та това е било заговор, нали? Заговор, целящ да ви унищожи? — гласът му беше почти умолителен, но тя поклати глава.

— Не е имало никакъв заговор — каза Талия Дръмънд спокойно. — Аз откраднах от мистър Фройънт.

— Но защо, защо? — запита той отчаяно. — Защо направихте това.

— Боя се, че не мога да ви кажа защо — отвърна тя с едва забележима усмивка на устните, — освен, че имах нужда от пари, а това е основателна и достатъчна причина, нали?

— Никога не бих повярвал. Лицето на Джек беше замръзнало, сивите му очи я гледаха втренчено. — Вие не сте способна да извършите дребна кражба.

Тя дълго го гледа, после извърна очи към инспектора.

— Вие може би ще успеете да разбийете илюзиите на мистър Бирдмор — каза тя. — Боя се, че аз не мога.

— Къде отивате? — попита Джек, когато момичето минаваше край него с леко кимване.

— Отивам си у дома — отговори тя. — Моля ви, мистър Бирдмор, не идвайте с мен.

— Но вие нямате дом.

— Имам квартира — отговори тя малко нетърпеливо.

— Тогава и аз идвам с вас — заяви той упорито.

Тя не възрази нищо. Излязоха заедно от съда на оживената улица. Не продумаха нито дума, докато не стигнаха до входа на подземната железница.

— А сега трябва да си вървя вкъщи — каза тя по-меко отпреди.

— Но какво ще правите? — запита той. — Как ще си изкарвате прехраната, когато върху вас тежи толкова ужасно обвинение?

— Толкова ли е ужасно? — попита тя хладно. Когато влизаше през входа на метрото, Джек я улови за ръката и я завъртя почти със свирепа рязкост.

— А сега ме изслушай, Талия — процеди той през зъби. — Аз те обичам и искам да се ожена за теб. Не съм ти казвал това досега, ала ти си се сетила. Няма да ти позволя да изчезнеш от живота ми. Разбираш ли? Аз не вярвам, че си крадла, и...

Много внимателно тя отдръпна ръката си и каза тихо:

— Мистър Бирдмор, вие сте просто смешно романтичен и глупав! Казахте ми какво няма да позволите, аз пък ви казвам, че няма да позволя да разсипете живота си заради увлечението си по една осъдена крадла. Вие не знаете нищо за мен, освен че съм привидно мило момиче, с което сте се запознали случайно, и мой дълг е да ви бъда майка и леля. — В очите ѝ проблесна весела искрица, когато пое

подадената му ръка. — Някой ден може пак да се срещнем, а дотогава обаянието на любовта ще е угаснало. Сбогом.

И изчезна в билетното помещение, преди той да успее да проговори.

ПРИЗОВКАТА НА ЧЕРВЕНИЯ КРЪГ

Талия Дръмънд се върна в квартирата, която бе наела, преди да постъпи на служба като секретарка при мистър Харви Фройънт. Явно слухът за „злодеянията“ ѝ я бе изпреварил, защото дебелата хазайка я посрещна студено, и ако не бе продължавала да плаща наема за единствената си стая през времето, докато работеше за Фройънт, вероятно нямаше да бъде пусната вътре.

Стаята беше малка, спретната, макар и просто мебелирана. Без да обръща внимание на киселото лице и студения прием на хазайката, Талия влезе в своето апартаментче и заключи подире си вратата. Тя бе изкарала една много неприятна седмица и тъй като бе държана в килия, самите ѝ дрехи като че изпускаха противната смрад на затвора Холоуей. Обаче Холоуей имаше едно предимство, което Лексингтън стрийт № 14 не притежаваше: имаше великолепни бани, за което момичето беше искрено благодарно, когато взе да се преоблича.

Умът ѝ имаше много материал за размишление. Харви Фройънт... Джек Бирдмор... Талия се намръщи като от някаква неприятна мисъл и се опита да прогони Джек от съзнанието си. С облекчение мисълта ѝ се върна на Фройънт. Тя почти го мразеше. Безспорно го презираше. Времето, което бе прекарала в къщата му, беше най-лошият период от живота ѝ. Там тя се хранеше с прислугата и чувствуваше, че храната, която ядеше, се мери, тегли и надлежно разпределя от човек, чийто седемцифрен чек би бил осребрен веднага.

„Поне не сте се любили, мила моя“ — рече си тя и се усмихна. Някак не можеше да си представи Харви Фройънт да се люби с някоя. Спомни си за дните, когато бе вървяла по петите му из голямата къща с бележник в ръка, а той търсеше доказателства за небрежността на прислугата си, като прокараваше пръсти по полираните рафтове в библиотеката си, търсейки напразно прах, обръщаше ъглите на килимите, оглеждаше сребърните прибори или пък броеше редовно всяка седмица съдържанието на килера си.

Отмерваше виното на масата и броеше празните бутилки, дори тапите. Гордееше се, че можеше да каже кое цвете липсва в голямата му градина. Цветята пращаше редовно на пазара заедно със зеленчуците, които отглеждаше, и прасковите, които зрееха до стената, и горко на нещастния градинар, който посмееше да задигне дори една зряла ябълка от овощната градина, защото Харви имаше изключителен инстинкт, който го довеждаше до оскверненото дърво.

Талия се усмихна малко кисело на тези спомени и след като смени костюма си, излезе, заключвайки вратата подире си. Хазайката ѝ я наблюдаваше, докато крачеше по улицата, и кимаше заканително.

— Квотиранката ти се е върнала — каза една съседка.

— Да, върнала се е — отвърна жената мрачно. — Няма що, хубава дама! За пръв път имам крадла в къщата си и ще бъде последен. Тази вечер ще ѝ отрежа квитанцията.

Без да знае за тази критика, Талия се качи на един автобус, който я отведе в града. Слезе на Флийт стрийт и влезе в голямата редакция на един популярен вестник. На гишето взе формуляр за обява, за момент погледна замислено белия лист, после написа:

„Секретарка. — Млада дама от колониите търси работа като секретарка. Предпочита да живее на работното място. Исква малка заплата. Стенография и машинопис.“

Остави място за номера на пощенската кутия, подаде обявата на гишето и плати таксата.

Върна се навреме на Лексингтън стрийт за чая и яденето, което ѝ бе поднесено от хазайката на олющена табла.

— Вижте какво, мис Дръмънд — каза тази достойна особа, — искам да ви кажа няколко думи.

— Кажете ги — рече момичето небрежно.

— От идващата седмица стаята ви ще ми трябва.

Талия се обърна бавно.

— Значи ли това, че трябва да си изляза?

— Точно това значи. Не мога да търпя хора като вас да живеят в порядъчна къща. Вие ме учудвате, а все ви мислех за почтена млада дама.

— Продължавайте да мислите така — отвърна Талия студено. — Аз съм и млада, и почтена дама.

Ала никой не можеше да спре дебелата хазайка да произнесе добре репетираната си присъда.

— Хубава дама сте каза тя, — като zlepоставяте къщата ми. Била сте в затвора една седмица. Може би мислите, че не зная, но аз чета вестници.

— Не се и съмнявам — произнесе момичето спокойно.

— Достатъчно, мисис Боулд. Ще напусна къщата ви идващата седмица.

— И трябва да ви кажа... — подзе жената.

— Кажете го на изтривалката — отсече Талия и затвори вратата под носа на заядливата жена.

Тъй като вече се мръкваше, тя запали една газена лампа и цяла вечер се занимава с маникюра си — работа, която бе прекъсната в девет часа от пристигането на пощата. Чу тропането по вратата и тежките стъпки на хазайката по стълбата.

— Писмо за вас — подвикна жената.

Талия отключи вратата и пое плика от ръката на хазайката.

— Най-добре е да кажете на приятелите си, че ще имате нов адрес — каза жената, която не искаше да остави кавгата недовършена.

— Аз още не съм казвала на приятелите си, че живея в такава бърлога — отвърна Талия благо и заключи вратата, преди жената да успее да измисли подходящ отговор.

Тя се усмихна, когато приближи плика до лампата. Той беше адресиран с печатни букви. Обърна го наопаки, погледна пощенското клеймо, преди да го отвори, и извади една дебела бяла картичка. Още щом погледна текста, лицето ѝ промени изражението си.

Картичката беше квадратна, с голям червен кръг в средата. Вътре в кръга беше написано със същите печатни букви:

„Нуждаем се от вас. Качете се в колата, която ще ви чака на ъгъла на Стийн скуеър в десет часа утре вечер.“

Тя сложи картичката на масата и се вторачи в нея.

Червеният кръг се нуждаеше от нея!

Бе очаквала тази „призовка“, но тя бе дошла по-рано, отколкото бе предвиждала.

11

ПРИЗНАНИЕТО

В десет без три минути на другата вечер една закрыта кола излезе бавно на Стийн скуеър и спря на ъгъла на Кларджис стрийт. Няколко минути по-късно Талия Дръмънд се зададе от другия край на площада. Тя беше наметната с дълга черна пелерина, а шапчицата на главата ѝ се придържаше от гъст воал, вързан под брадичката ѝ.

Без нито секунда колебание Талия отвори вратичката на колата и се качи вътре. Там цареше пълен мрак, но можеше да вижда смътно силуета на шофьора. Той не обърна глава, нито се опита да подкара колата, макар че тя усещаше трептенето на мотора под нозете си.

— Вчера сутринта в Мерилбоунския полицейски съд вие сте били обвинена в кражба — заговори шофьорът без предисловие. — А вчера след обед сте подали обявление, в което се представяте като току-що дошла от колониите, с намерение да намерите нова работа, на която да можете да продължите да извършвате дребни кражди.

— Много интересно — каза Талия, без гласът ѝ да трепне, — само че вие не ме доведохте тук да описвате миналото ми. Когато получих вашето писмо, се сетих, че желаете да ви бъда много полезна помощничка. Но искам да ви задам един въпрос.

— Ако пожелая, ще отговоря.

— Разбирам — рече Талия, усмихвайки се в тъмното. — Ако обаче съм се свързала с полицията и бях дошла тук, придружена от мистър Пар и талантливия мистър Дерик Йейл?

— В такъв случай сега щяхте да лежите мъртва на паважа — спокойно я уведоми събеседникът ѝ. — Мис Дръмънд, аз ви предлагам възможност да спечелите лесно пари и да си намерите отлична работа. Не възразявам дори в свободното си време да се отдавате на вашите чудатости, но главната ви задача ще бъде да служите на мен. Разбирате ли?

Тя кимна, но после, като съобрази, че той не може да я вижда, каза:

— Да.

— Ще ви се плаща добре за всичко, което вършите; аз ще бъда винаги наблизо, за да ви помогна — или да ви накажа, ако се опитате да ме предадете — добави той. — Разбирате ли?

— Отлично ви разбирам — отвърна тя.

— Работата ви ще бъде много проста — продължи непознатият шофьор. — Утре ще се явите в банката „Брабазон“. Брабазон има нужда от секретарка.

— Но ще ме вземе ли? — прекъсна го тя. — Не трябва ли да се представя под друго име?

— Представете се под истинското си име — каза човекът нетърпеливо. — И не ме прекъсвайте. За тази услуга ще ви платя двеста лири стерлинги. Ето ви парите. — Той подаде през рамо две банкноти и тя ги взе.

Ръката ѝ случайно докосна рамото му и под мъхнатото сако усети нещо твърдо.

„Непроницаема за куршуми жилетка“, отбеляза си тя мислено, а после попита гласно:

— Какво да кажа на мистър Брабазон за предишната си работа?

— Не е нужно да казвате нищо, не е нужно и да правите нищо. От време на време ще получавате напътствия. Това е всичко — добави накратко непознатият.

Няколко минути по-късно Талия Дръмънд седеше в ъгъла на таксито, което я караше обратно към Лексингтън стрийт. Зад нея от време на време се приближаваше друго такси, което намаляваше скоростта си, когато и нейното я намаляваше, но никога не я изпреварваше, дори когато тя слезе на ъгъла на улицата, на която се намираще квартирата ѝ. А когато завъртя ключа на пътната врата, само на десетина крачки от нея стоеше инспектор Пар. Ако и да знаеше, че е следена, тя с нищо не издаде това.

Пар почака само няколко минути, наблюдавайки къщата от другата страна на пътя. После, когато лампата ѝ светна на горния прозорец, той се обърна и тръгна замислено обратно към таксито, което го бе докарало дотук.

Точно когато бе отворил вратичката и се качваше вътре, някой мина покрай него по тротоара; човек, който крачеше бързо с вдигната яка, ала инспектор Пар го позна.

— Флъш — подвикна той рязко и човекът се извъртя кръгом.

Беше дребен, жилав човек с мършаво лице. Като видя инспектора, челюстта му увисна.

— Ама... ама това е мистър Пар — каза той престорено радушно. — Кой би помислил, че ще ви видя в тоя край на света?

— Искам да поговоря малко с теб, Флъш. Ще се поразходиш ли с мен?

Тази покана не вещаеше нищо добро, мистър Флъш вече я бе чувал и по-рано.

— Нали нямате нищо против мен, мистър Пар? — попита той високо.

— Нищичко — призна Пар. — Пък и ти вече си се поправил. Спомням си какво ми каза в деня, когато излизаше от затвора.

— Вярно — рече Флъш Барнет с въздишка на облекчение. — Поправил съм се, работя за прехраната си и съм сгоден.

— Я гледай! — възкликна пълният мистър Пар с престорено учудване. — Бела ли е, или Мили?

— Мили — отговори Флъш, вътрешно проклинайки отличната памет на полицейския инспектор. — Тя също се поправя. Намери си работа в един магазин.

— По-точно, в банката на Брабазон — вметна инспекторът. — Така ли е?

— Мили е почтена млада дама — побърза да обясни мистър Флъш. — Толкова честна, че не би задигнала дори часовник, ако ще и животът ѝ да зависи от това. Не искам да мислите, че е лоша, мистър Пар, защото не е. И двамата водим, бих казал, порядъчен живот.

Кроткото лице на Пар се набръчка от усмивка.

— Ти ми казваш голяма новина, Флъш. Къде мога да намеря Мили тия дни?

— Тя държи квартира от другата страна на реката — отговори Флъш неохотно. — Нали няма да изравяте стари скандали, мистър Пар?

— Пази боже — рече инспектор Пар благонаивно. — Не, искам само да поговоря с нея. Може би... — той се поколеба, — е, мога да почакам. Сякаш провидението ме срещна с теб, Флъш.

Ала Флъш не беше на такова мнение.

„Така значи“ рече инспектор Пар на себе си, но не даде израз на подозрението си, дори когато след половин час срещна Дерик Йейл в клуба му. Още по-интересното беше, че макар в последвалия дълъг разговор да разгледаха мистерията с Червения кръг от всички страни, мистър Пар нито веднъж не спомена за срещата на Талия Дръмънд, за която, ако и да не я бе видял, поне се бе досетил.

Рано на другата сутрин двамата тръгнаха за малкото провинциално градче, където някой си Амброуз Сибли, описван като моряк, беше задържан по обвинение в убийство. По негово настойчиво искане Джек Бирдмор бе допуснат да ги придружава, макар и да не присъствува на разговора между двамата детективи и навъсения човек, който бе убил баща му.

Сибли се оказа мускулест, небръснат полушотландец-полушвед. Той не можеше нито да чете, нито да пише и вече бе попадал в ръцете на полицията. Това поне бе установил Пар от картотеката с пръстовите му отпечатъци.

Отначало той се дърпаше и благодарение по-скоро на умения кръстосан разпит на Дерик Йейл, отколкото на усилията на инспектор Пар, направи самопризнания.

— Да, аз го убих — каза той най-после.

Бяха седнали в килията с официален стенограф, който си записваше показанията му.

— Да, спипахте ме, ала нямаше да можете, ако не бях пиан. Трябва да призная също, че аз убих Хари Хобс. Той беше мой колега, моряк на кораба „Оритианга“ през 1913 година. Убих го и хвърлих тялото му зад борда. Скарахме се за една жена, която срещнахме в Нюпорт Нюз, в Америка... Ще ви кажа, господа, как стана това. Бях напуснал кораба си от един месец и се бях закотвил в Моряшкия дом в Уопинг. Изгониха ме оттам за пианство и на всичко отгоре ме арестуваха, та лежах седем дни в затвора. Ако оня дърт глупак ми бе дал един месец, нямаше да бъда тук. Една нощ, след като излязох от пандиза, се разхождах из Ист Енд, бях закъсал, пък ми се пиеше страшно и се чувствавах много зле. На всичко отгоре ме болеше зъб...

Пар срещна погледа на Дерик Йейл. Дерик се усмихна леко.

— Вървах по края на тротоара да търся фасове и не мислех за нищо друго, освен къде мога да намеря нещо за хапване и място за преспиване. Пък и започваше да вали и изглеждаше, че ще изкарам

още една нощ по улиците. Изведнъж чух почти в ухото си някакъв глас, който каза: „Качвай се.“ Огледах се. До пътя стоеше някаква кола. Не можех да повярвам на ушите си. След малко човекът в колата рече „Качвай се. Ти ми трябваш“ и спомена името ми. Известно време карахме, без той да каже нищо, и забелязах, че избягваше силно осветените улици.

След малко спря колата и ми заразправя кой съм аз. Право да ви кажа, изненадах се. Той знаеше цялата ми история. Знаеше дори за Хари Хобс — съдиха ме и ме оправдаха за това убийство, — а после ме попита искам ли да спечеля сто лири стерлинги. Отговорих му, че искам. Тогава каза, че в страната имало някакъв стар джентълмен, който му причинил много пакости, и иска той да бъде „очистен“. Известно време се опъвах, ала той ми наговори толкова много приказки как може да направи така, че да бъда обесен за убийството на Хобс, колко безопасна е тази работа и че ще ми даде велосипед да избягам, та най-после кандисах.

Уговорихме се да се срещнем след една седмица на Стийн скуеър. Тогава ми каза последните подробности. Скоро след като се мръкна, отидох до имението Бирдмор и се скрих в горичката. Каза ми, че обикновено мистър Бирдмор всяка сутрин се разхождал в гората и че ще трябва да чакам там през нощта. Не бях стоял в гората и един час, изведнъж се уплаших. Чух някой да се движи. Помислих, че е пазач на дивеч. Беше едър човек, само ми се мярна смътно. Горедолу това е всичко, господа, а на другата сутрин старецът дойде в гората и аз го застрелях. Не си спомням много, защото по това време бях пиан, бях си донесъл в гората бутилка уиски.

Но бях достатъчно трезв, за да се метна на велосипеда и да офейкам. И ако не бях пил, щях да се измъкна.

— Това ли е всичко? — попита Пар, когато признанието бе прочетено и човекът драсна несръчно едно кръстче.

— Това е всичко, шефе — отвърна морякът.

— И не знаеш кой ти е възложил тази задача?

— Нямам ни най-малка представа — отговори морякът весело. — Има обаче едно нещо, което мога да ви кажа за него — добави той след кратка пауза. — Той непрекъснато си служеше с една дума, която никога дотогава не бях чувал. Аз не съм много образован, ала съм

забелязал, че някои хора имат любими думи. Имахме един стар капитан, който непрекъснато употребяваше думата „страхотен“.

— А каква беше тази дума? — попита Пар.

Човекът се почеса по главата.

— Като си я спомня, ще ви я кажа — отвърна той и го оставиха потънал в мисли, които бяха малко и вероятно не твърде приятни.

След четири часа затворническият надзирател занесе ядене на Амброуз Сибли. Той лежеше на леглото си. Надзирателят го разтърси за рамото.

— Събуди се — каза той, ала Амброуз Сибли повече не се събуди.

Той беше мъртъв и вкочанен.

А в тенекиеното черпаче, пълно до половина с вода, което стоеше до леглото му и бе утолявало жаждата му, намериха толкова циановодородна киселина, че можеше да умъртви петдесет души.

Но отровата интересуваше инспектор Пар по-малко, отколкото кръгчето от червена хартия, намерено да плава по водната повърхност.

12

ЗАОСТРЕНИТЕ ОБУВКИ

Мистър Феликс Марл стоеше зад заключената врата на спалнята си, увлечен в работа, твърде неприятно позната.

Преди двайсет и пет години, когато беше обитател на големия френски затвор в Тулуза, той бе работил в обуцарницата и всеки ден се бе занимавал с обувки. Вярно, че работата му тогава беше да поправя, а не да унищожавя. Днес обаче с остър като бръснач нож той режеше на парчета чифт заострени лачени обувки, които бе носил само три пъти. Парче по парче разрязваше кожата, която после хвърляше в огъня.

Някои хора живеят напрегнато и страдат извънредно много. Мистър Феликс Марл беше от ония, на които в един ден се струпваха ужасите на цяла вечност. Кой знае как един вестник бе научил за отпечатъка от крак в двора на Бирдмор, така че един нов страх се прибавяше към многото, които объркваха и сковаваха този едър човек. Той седеше по риза, но по лицето му се стичаше пот, защото огънят беше силен и стаята прегрята.

Скоро и последното парче бе хвърлено в огъня, а той седеше и гледаше как то се сбръчка и пламна. След това сложи настрана ножа, огледа ръцете си и отвори прозорците да излезе острата миризма на горяща кожа.

По-добре, помисли си той, да бе изпълнил първоначалното си решение, и се наруга за страхливостта, която го бе накарала да замени автоматичната писалка с револвер. Но нямаше никаква опасност. Никой не го бе видял да напуска местопрестъплението.

У хора като него сляпата паника и безразсъдната самоувереност се редуват почти като естествена реакция. Докато слезе по стълбата в малката си библиотека, бе почти забравил, че се намира в някаква опасност.

При гаснещата дневна светлина той бе написал едно помирително, дори раболепно писмо и вярваше, че ще го получи,

който трябва. Ще го намери ли? За миг отново изпадна в паника.

— Пфу? — изсумтя мистър Марл и отхвърли тази опасна възможност.

Слугата му донесе табла с чай и я сложи на масичката до бюрото, където седеше едрият му господар.

— Ще приемете ли сега оня господин, сър?

— А? — обърна се мистър Марл. — Какъв господин?

— Казах ви, че един човек иска да се види с вас.

Марл си спомни, че операцията му за унищожаване на обувките бе прекъсната от почукване.

— Кой е той? — запита мистър Феликс Марл.

— Сложих визитната му картичка на масата, сър.

— Не му ли казахте, че съм зает?

— Да, но той каза, че ще чака да слезете.

Слугата му подаде картичката. Когато я прочете, мистър Марл подскочи и прежълтя като болен.

— Инспектор Пар — промълви той с треперлив глас. — Какво иска от мен?

С трепереща ръка заопипва устата си.

— Въведете го — каза той с усилие.

Мистър Марл не бе срещал инспектор Пар нито служебно, нито в обществото, и още от пръв поглед дребният човечец го успокои. Във външността на червендалестия детектив нямаше нищо особено застрашително.

— Седнете, инспекторе. Съжалявам, че бях зает, когато сте дошли — каза мистър Марл. Когато беше развълнуван, гласът му ставаше писклив почти като на птица.

Пар седна на ръба на най-близкия стол, закрепвайки бомбето си на коляното.

— Смятах да чакам, докато слезете, мистър Марл. Искях да поговоря с вас за убийството на Бирдмор.

Мистър Марл не каза нищо. С усилие сдържаше устните си да не треперят и си придаде вид, както смяташе, на учтив интерес.

— Вие познавахте мистър Бирдмор много добре, нали?

— Не много добре — отвърна Марл. — Разбира се, имах делови отношения с него.

— Срещали ли сте го по-рано?

Марл се поколеба. Той беше човек, който обича да послъгва, склонен по природен навик да казва точно обратното на истината.

— Не — призна той. — Виждал съм го преди години, ала това беше преди да си пусне брада.

— Къде се намираше мистър Бирдмор, когато влизахте в къщата му? — попита Пар.

— Стоеше на терасата — отговори Марл излишно високо.

— И го виждахте?

Марл кимна.

— Казаха ми, мистър Марл — продължи Пар, гледайки шапката на коляното си, — че по някаква причина вие сте се уплашили. Мистър Джек Бирдмор твърди, както му се сторило, че за момент сте изпаднали в ужас. Каква беше причината за това?

Мистър Марл повдигна рамене и се усмихна пресилено.

— Мисля, че го обясних с малък сърдечен пристъп. Такива често ми се случват — заяви той.

Пар завъртя шапката си така, че да вижда вътрешността ѝ, и не вдигна очи, когато запита:

— Да не би да е било от това, че сте видели мистър Бирдмор?

— Нищо подобно — отговори мистър Марл енергично. — Защо да се плаша от мистър Бирдмор? аз много кореспондирах с него и го познавам почти като...

— Но не бяхте се срещали с него от години?

— Не бях го виждал от години — поправи го Марл раздражено.

— И причината за вашето вълнение беше само един сърдечен пристъп, така ли, мистър Марл?

За пръв път очите му се вдигнаха и се впериха в очите на събеседника му.

— Точно така. — В гласа на Марл не липсваше сърдечност. — Съвсем бях забравил за малкия си пристъп, докато вие не ми го напомнихте.

— Искам да си изясня и един друг въпрос — продължи детективът. Вниманието му отново беше съсредоточено върху обаятелната му шапка, която той машинално въртеше така, че приличаше на пумпал. — Когато сте пристигнали в дома на мистър Бирдмор, вие сте носели заострени лачени обувки.

Марл се намръщи.

— Аз ли? Забравил съм.

— Разхождали сте се из имението, без да се смята пътят, който сте извървели от гарата?

— Не.

— Не обиколихте ли къщата да се полюбувате на... ъ-ъ... архитектурата?

— Не, не съм обикалял. Бях в къщата само няколко минути, след което си тръгнах.

Мистър Пар вдигна очи към тавана.

— Ще бъде ли неучтиво от моя страна — запита той малко стеснително, — ако ви помоля да ми покажете лачените обувки, които сте носели през оня ден?

— Разбира се — каза Марл, ставайки пъргаво.

Излезе от стаята за няколко минути и се върна с чифт продълговати заострени лачени обувки.

Детективът ги взе в ръка и огледа внимателно подметките.

— Да — рече той. — Разбира се, това не са обувките, които сте носели, защото... — той потърка внимателно с ръка подметките, по тях има прах, а миналата седмица земята беше мокра.

Сърцето на Марл почти спря да бие.

— Точно тези обувки носех — заяви той предизвикателно. — Това, което вие наричате „прах“, е всъщност засъхнала кал.

Пар огледа прашните си пръсти и поклати глава.

— Мисля, че има някаква грешка, мистър Марл — изрече той кротко. — Това е прах от варовик. — Той сложи обувките на пода и стана. — Но това не е много важно. — Стоя толкова дълго прав, загледан в килима, че мистър Марл въпреки страха си загуби търпение.

— Мога ли да ви помогна с още нещо, господин полицай? — запита той.

— Да — отговори Пар. — Искам да ми кажете името и адреса на вашия шивач. Бихте могли да ми го запишете.

— Моят шивач ли? — мистър Марл изгледа убийствено посетителя си. — Какво по дяволите искате от моя шивач? — А после, със смях: — Ех, много сте любопитен, инспекторе, но ще ви кажа с удоволствие.

Той отиде до бюрото си, извади един лист, написа името и адреса, попи го и го подаде на детектива.

— Благодаря ви, сър.

Пар дори не погледна адреса, но пхна листа в джоба си.

— Извинявайте за безпокойството, но разберете, че всеки, който е бил в къщата до двацет и четири часа от смъртта на мистър Бирдмор, трябва непременно да бъде разпитан. Червеният кръг...

— Червеният кръг! — изохка мистър Марл и детективът го изгледа право в очите.

— Не знаехте ли, че Червеният кръг е виновен за това убийство?

Да бъдем справедливи към мистър Феликс Марл, той не знаеше това. Бе видял едно кратко съобщение, че Джеймс Бирдмор е бил намерен застрелян, но връзката на Червения кръг с убийството бе разкрита единствено от „Монитор“, вестник, който мистър Марл никога не четеше.

Тръшна се разтреперан на един стол.

— Червеният кръг — промълви той. — Боже велики... никога не бих помислил... — но се спря.

— Какво не сте помисляли? — запита Пар кротко.

— За Червения кръг — промърмори отново едрият човек. — Мислех, че това е просто... — но не довърши изречението.

Цял час след заминаването на детектива Феликс Марл седя свит на стола си, обгърнал главата си с ръце.

Червеният кръг!

За пръв път той влизаше макар и в най-слаб досег с тази изнудваческа организация и сега нахълтването и в реда на мислите му беше толкова силно, че обърна с главата надолу всички хипотези, които си бе съставял.

— Това не ми харесва промълви той, когато стана с мъка и запали лампите в притъмнялата стая. — Май точно сега е моментът да се измъкна.

Цяла вечер той изучава банковата си книжка и резултатът от проверката беше много странен. Би могъл да изстиска още малко, помисли си той, а след това...

МИСТЪР МАРЛ ИЗСТИСКВА ОЩЕ МАЛКО

Талия Дръмънд, новата агентка на Червения кръг, се убеди, че бе хвърлила въдицата си на удобно място. Мистър Брабазон я прие безпрекословно. Очевидно човекът в колата имаше голямо влияние.

Още по-странното беше, че минаваше ден след ден, без да чуе нищо от тайнствения си работодател. Бе очаквала той почти незабавно да прибегне до нейните услуги, но вече бе прекарала в банката „Брабазон“ (бивша „Селър“) близо един месец, когато най-сетне получи съобщение. То дойде една сутрин. Талия намери на бюрото си писмо, адресирано с дебели печатни букви.

На писмото нямаше знак на Кръга. То започваше без предисловие:

„Запознайте се с Марл. Узнайте защо има власт над Брабазон. Изпратете ми цифрите на сметката му и ме уведомете незабавно, ако сметката му е закрыта. Уведомете ме също дали Пар и Дерик Йейл са идвали в банката. Телеграфирайте до Джонсън, Милдред стрийт 23, Сити“.

Тя изпълни точно нареждането, макар че едва след няколко дена ѝ се удаде възможност да се види с мистър Марл.

Дерик Йейл дойде само веднъж в банката. Тя го бе виждала и преди, когато беше гост на Бирдморови, а дори и да не бе го виждала, щеше да го познае по снимката на прочутия детектив, поместена във вестниците.

Не узна по каква работа бе дошъл, но поглеждайки с крайчеца на окото си от малкия кабинет, който заемаше сама поради положението си като частна секретарка на Брабазон, тя го видя да разговаря с един от касиерите на гишето, и както ѝ бе наредено, уведоми Червения кръг.

Инспектор Пар обаче не идваше. Тя не видя и Джек Бирдмор. Не искаше да мисли много за Джек. Той не беше приятна тема.

В моменти на вълнение Джон Брабазон, строгият и внушителен директор на банката „Селър“, прилагаше един характерен малък трик.

Насочваше белите си ръце към косата — къдрава и гъста на тила. За миг увиваше една къдрица около показалеца си, после бавно прокарваше връхчетата на пръстите си по плешивото си теме, докато се задържат на челото. В такива моменти, с наведена глава и пръсти на челото, той приличаше на унесен в молитва.

У джентълмена, който седеше с него в разкошния му кабинет, нямаше нищо забележително. Той беше едър човек, който дишаше шумно и беше подпухнал от ленив, охолен живот, но не се въртеше нервно и ръцете му бяха скръстени на широката жилетка.

— Драги мой Марл — гласът на банкиера беше мек и почти гальовен, — понякога ти поставяш търпението ми на изпитание. А да не говорим как изсмукваш моите финансови ресурси.

Едрият човек се изкикоти.

— Аз ти обезпечавам сигурност, Браб — идеална сигурност, старче. Не можеш да отречеш това!

Белите пръсти на мистър Брабазон тактуваха някаква мелодия по ръба на бюрото.

— Ти ми носиш невъзможни планове и досега сглупявах да ги финансирам — рече той. — Трябва да се сложи край на това безумие. Ти не се нуждаеш от моята помощ. Сметката ти само в тази банка възлиза на близо сто хиляди.

Марл погледна към вратата и се наклони напред.

— Ще ти разкажа една история — замънка той, — историята на един беден млад чиновник, който се ожени за вдовицата на Селър, директора на банката „Селър“. На възраст тя можеше да му бъде майка и умря внезапно — в Швейцария. Падна в пропаст. Мислиш ли, че не зная това? Нали снимах прекрасния планински пейзаж? Показвал ли съм ти снимката на този нещастен случай, Браб? Теб те има на нея! Да, има те, макар да каза на разпитващия те следовател, че си бил на много, много мили далеч!

Очите на мистър Брабазон бяха впити в бюрото. Нито един мускул на лицето му не помръдваше.

— Освен това изрече Марл с по-нормален тон — ти можеш да си позволиш това. Сключваш нов брачен съюз — нали такъв е изразът?

Банкерът вдигна очи и изгледа навъсено посетителя си.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

Мистър Марл явно се забавляваше. Той се тупна по коляното и се задави от смях.

— А особата, с която ти се срещна на Стийн скуеър една вечер — оная в затворената кола, а? Не отричай! Аз те видях! Хубава малка кола беше.

Сега за пръв път Брабазон прояви признаци на вълнение. Лицето му посивя и посърна, а очите му като че още повече хлътнаха в орбитите.

— Ще уредя заема ти — каза той.

Доволното изражение на мистър Марл бе нарушено от чукане по вратата. Когато Брабазон каза „Влез“, вратата се отвори, за да пропусне една особа, чиято външност отвя всички други мисли от главата на посетителя.

Момичето донесе един лист и го сложи пред работодателя си — очевидно записано телефонно съобщение.

„Бяло... златисто... червено“ — сетивата на мистър Марл отбелязваха впечатлението, което получаваше. Бяла, млечно бяла и нежна кожа, червени като макове устни, жълта като зряла пшеница коса. Той я виждаше в профил и малко се смути от твърдата ѝ брадичка — мистър Марл обичаше податливи, меки жени, покорни в ръцете му, — ала изяществото на устата, носа и челото го накара да се замисли.

Той дишаше малко по-бързо, малко по-шумно, а когато момичето излезе след кратък разговор на нисък глас, въздъхна.

— Същинска кралица! — възкликна той. — Вече съм я виждал някъде. Как се казва?

— Дръмънд... Талия Дръмънд — отговори мистър Брабазон, гледайки студено дебелия човек.

— Талия Дръмънд! — повтори Феликс бавно. — Не работеше ли тя при Фройънт? Май си лапнал по нея, а, Брабазон?

Човекът на писалището изглежда втренчено събеседника си.

— Аз нямам навика да лапвам по служителките си, мистър Марл — изрече той. — Мис Дръмънд е много експедитивна работничка. А това е единственото, което искам от подчинените си.

Марл стана тежко, като се кикотеше.

— Ще се видим утре сутринта за оная другата работа — каза той.

Той се засмя хрипливо, ала мистър Брабазон не се усмихна.

— В десет и половина утре — рече той, изпровождайки посетителя си до вратата. — Или може би ти е по-удобно в одинайсет?

— Добре, одинайсет — съгласи се другият.

— Приятно утро — каза банкерът, но не протегна ръка.

Едва вратата се затвори подир посетителя, мистър Брабазон я заключи и се върна на бюрото си. Извади от портфейла си една обикновена бяла картичка, натопа писалката си в червено мастило и изрисува малък кръг. Отдолу написа думите:

„Феликс Марл е видял срещата ни на Стийн скуеър. Той живее на Марисбърг плейс 79.“

Пъхна картичката в плика и я адресира:

„Мистър Джонсън, Милдред стрийт 23, Сити.“

ТАЛИЯ ПОЛУАЧВА ПОКАНИ

Мистър Марл трябваше да мине през помещенията на банката. Огледа двата реда бюра, без обаче да забележи момичето, чието лице търсеше. Близо до края на касата имаше една малка стаичка, скрита от наблюдателни очи с прозорци от непрозрачно стъкло. Вратата беше открената, той съзря само за миг фигурата и тръгна към вратата. Едно момиче до пишеща машина го гледаше с любопитство.

Талия Дръмънд вдигна очи от писалището и видя едрото ухилено лице на някакъв човек, който я гледаше.

— Заета ли сте, мис Дръмънд?

— Много — отговори тя, но не изглеждаше възмутена от нахълтването му.

— Нямате много развлечения тук, нали? — попита той.

— Не много — тъмните ѝ очи го оглеждаха изпитателно.

— Бихте ли дошли някой ден на вечеря и на представление след това? — попита той.

Очите ѝ го обгърнаха от боядисаната коса до старателно излъсканите обувки.

— Вие сте подъл старец — изрече тя спокойно, — ала вечерята е любимото ми ядене.

Той се ухили още повече и в угасналите му очи проблеснаха искрици на победител.

— Какво ще кажете за „Мулен гри“?^[1] — Той предложи този ресторант, без да се съмнява, че секретарката на Брабазон ще приеме, ала устните ѝ се свиха презрително.

— А защо не „Хулиганска рибна закуска“? — подхвърли тя. — Не, или „Риц-Карлтън“, или нищо.

Мистър Марл беше смаян, но доволен.

— Вие сте принцеса — ухили се той — и ще ви уредя царска гощавка! Съгласна ли сте за тази вечер?

Тя кимна.

— Ще се срещнем у дома ми на Марисбърг плейс, Бейзуотър роуд, в седем и половина. Ще намерите името ми на вратата.

Той помълча в очакване на възражение, но за негово учудване тя пак кимна.

— Довиждане, мила — каза смелият мистър Марл и целуна връхчетата на дебелиите си пръсти.

— Затворете вратата — каза секретарката и продължи работата си.

Писано ѝ било обаче да бъде отново прекъсната. Този път посетителят беше едно хубаво момиче с ръкавици от лъскава кожа, дълги чак до лактите. То беше машинописката, която бе следила с такова любопитство движенията на мистър Марл.

Талия се облегна на стола си, а новодошлата затвори внимателно вратата подире си и седна.

— Е, Макрой, какво те измъчва? — запита Талия грубо.

Думите явно не хармонизираха с нежно изваяното лице, и не за пръв път Мили Макрой гледаше колежката си с учудване.

— Кой е дъртият баровец? — попита тя.

— Един обожател — отговори Талия спокойно.

— Много ги привличаш, момичето ми — изказа се Мили Макрой с известна завист.

Настъпи кратка пауза.

— Е? — запита Талия. — Да не би да си дошла тук да обсъждаме моите амури?

Мили се усмихна под мустак.

— Ако „амури“ на френски значи момчета, не съм дошла за това — каза тя. — Дойдох да си поговорим откровено, Дръмънд.

— Откровените разговори ми доставят голямо удоволствие — рече Талия Дръмънд.

— Спомняш ли си за парите, изпратени миналия петък препоръчано на „Селинджър корпорейшън“?

Талия кимна.

— Е, предполагам, че това ти е известно: там твърдят, че когато пратката пристигнала, в нея нямало нищо, освен хартия?

— Така ли? — учуди се Талия. — А мистър Брабазон не ми каза нищо — и без да мигне, се загледа в изпитателните очи на колежката си.

— Аз сложих парите в плика — произнесе Мили Макрой бавно, — а ти трябваше да ги провериш. Само ти и аз имаме пръст в тази работа, мис Дръмънд, значи някоя от нас е задигнала парите, а мога да се закълна, че не съм аз.

— Тогава трябва да съм аз — отвърна Талия с невинна усмивка. — Откровено казано, Макрой, това е много сериозно обвинение срещу една невинна жена.

Възхищението в погледа на Мили се засили.

— Никога не съм виждала злодейка като теб! — възкликна тя. — Слушай, момичето ми, хайде да си разкрием картите. Преди един месец, скоро след като ти дойде в банката, от обменния отдел липсваше една банкнота от сто лири стерлинги.

— Е? — запита Талия, когато Мили млъкна.

— Е, аз случайно узнах, че е била у теб и си я обменила в „Билбъри“ на Странд. Ако искаш, мога да ти кажа номера.

Талия се обърна и изгледа колежката си изпод вежди.

— Следователно какво имаме тук? — попита тя с престорено възмущение. — Една детективка! Боже мой, свършено е с мен!

Подигравателният тон смути Мили.

— Здравата си загазила! — каза тя и като се наведе напред, улови момичето за ръката. — Може да си навлечеш неприятности с този Селинджър и ще имаш нужда от приятели.

— Следователно и ти ще имаш такава нужда — каза Талия хладно. — Защото ти си пипала парите.

— А ти си ги взела — отвърна другата сухо. — Нека да не спорим за това, Дръмънд. Ако се поддържаме, няма да имаме никаква неприятност. Аз мога да се закълна, че пликът е бил запечатан в мое присъствие и че парите са били там.

В очите на Талия Дръмънд заигра весела искрица и тя се засмя безмълвно.

— Добре — рече тя, повдигайки леко рамене. — Нека се разберем. Значи, след като ти ме спасиш от опозоряване, ще ми поискаш някаква услуга, така ли? Ще те успокоя за парите. Аз ги взех, защото ми трябваша. Често ми се случва да имам нужда от пари, а пък напоследък има много кражби от пощи. Оня ден имаше дълга статия във вестника по този въпрос. А сега да чуя теб.

Мили Макрой, която познаваше добре престъпния свят, гледаше смаяно момичето.

— Хитро си го измислила — кимна тя, — само че трябва да прекратиш тези дребни кражби, за да не изпуснеш нещо по-голямо, а не искам да го развалиш. Ако искаш да си поделим много пари, трябва да се свържеш с хора, които работят на едро — разбираш ли?

— Разбирам — отвърна Талия, — а кои са твоите сътрудници?

Мис Макрой не знаеше какво значи тази дума, ала отговори направо.

— Има един джентълмен, когото познавам...

— По-добре кажи „мъж“ — възрази Талия. — Джентълмен винаги ми напомня за обявление на шивач.

— Е, нека бъде мъж, щом желаеш — каза търпеливата мис Макрой. — Той ми е приятел, който от седмица-две те следи и смята, че си умно момиче, което може лесно да изкара много пари. Разказах му за другата работа и той иска да говори с теб.

— Друг обожател ли? — запита Талия Дръмънд, като повдигна изящните си вежди, и лицето на Макрой помрачня.

— Разбери, Дръмънд, няма да има такъв — заяви тя решително. — С този човек сме един вид... сгодени.

— Пази боже — изрече Талия Дръмънд благонаивно, — няма да заставам между две любещи се сърца.

— И не бъди толкова язвителна — тросна се Макрой, още по-червена отпреди. — Казвам ти, тук няма да има цуни-гуни. Работата е сериозна, разбираш ли?

Талия си играеше с ножа за разрязване на хартия. След малко попита:

— Ами ако не пожелае да вляза във вашата комбина?

Мили Макрой изгледа подозрително колежката си.

— Ела на малка вечеря след затварянето на банката — каза тя.

— Все покани за вечеря — промърмори Талия и досетливата Мили Макрой се хвана за думите ѝ.

— Значи дъртият те е поканил на вечеря, а? — попита тя. — Ех, това се казва късмет! — тя подсвирна и очите ѝ светнаха. Тъкмо щеше да направи едно признание, но промени решението си. — Той изкарва купища пари от лихварство. Мила моя, аз те виждам след седмица-две с диамантена огърлица!

Талия се поизправи и взе писалката си.

— Аз имам слабост към перли — заяви тя. — Добре, Макрой, ще се видим довечера — и продължи работата си.

Мили Макрой се побави.

— Слушай, да не вземеш да разправиш на въпросния джентълмен, че съм ти казала, че съм сгодена за него?

— Браб звъни — каза Талия, стана и взе бележника си. — Не, няма да говоря за нищо подобно... пък и мразя фантазиите.

Мили Макрой гледаше след отдалечаващата се фигура на момичето с изражение, което не беше никак дружелюбно.

Мистър Брабазон седеше на бюрото си, когато момичето влезе, и подаде един запечатан плик.

— Подайте това собственоръчно — каза той.

Талия погледна адреса и кимна, после изгледа мистър Брабазон с някакъв нов интерес. Червеният кръг наистина вербуваше хората си измежду много най-различни съсловия.

[1] Мулен гри (фр.) — Сивата воденица. — Б.пр. ↑

15

ТАЛИЯ СЕ ПРИСЪЕДИНЯВА КЪМ БАНДАТА

Талия Дръмънд почти последна от персонала напусна банката тази вечер и застана на стъпалата, оглеждайки се безцелно наляво-надясно, докато навличаше ръкавиците си. Ако и да забележа човека, който я гледаше от другата страна на пътя, тя не издаде това дори с поглед. След малко очите ѝ се спряха на Мили, която чакаше на няколко метра на улицата, и тръгна към нея.

— Много се бавиш, Дръмънд — промърмори мис Макрой. — Знаеш, че не трябва да караш приятеля ми да чака. Той не обича това.

— Ще потърпи — каза Талия. — Аз не тичам по разписание, когато се касае за мъже.

И закрачи до Мили. Двете вървяха стотина метра по оживената улица, преди да свърнат в Рийдър стрийт.

Ресторантите по Рийдър стрийт бяха приели названия, целящи да напомнят за веселостта и епикурейските чудесии на Париж. „Мулен гри“ беше малко, продълговато заведение, което с помощта на много огледала и варак бе успяло да създаде атмосфера на претрупан блясък.

Масите бяха готови за вечеря, но на тях нямаше никого, защото имаше още два часа до вечерята, а на собственика на „Мулен гри“ такава традиция като следобедния чай беше неизвестна. Изкачиха се по тясна стълба до друга столова на първия етаж и един мъж, седнал на една от масите, стана пъргаво да ги посрещне. Той беше пригладен, чернокос млад човек, намазаната му хубаво с брилянтин коса беше вчесана назад от челото и беше облечен, макар и не по последна мода, но поне по последната мода, която му харесваше.

Лек лъх на риган, мека широка ръка и две бляскави немигащи очи бяха първите впечатления, които Талия получи.

— Седнете, седнете, мис Дръмънд — каза той весело.

— Келнер, донесете чая.

— Това е Талия Дръмънд — представи я мис Макрой, явно излишно.

— Не е нужно да се запознаваме — засмя се младият мъж. — Аз съм чувал много за вас, мис Дръмънд. Името ми е Барнет.

— Флъш Барнет — каза Талия и той изглеждаше учуден и поласкан.

— Значи и вие сте чували за мен?

— Тя чува всичко — вметна мис Макрой примирително, — и нещо повече — добави тя многозначително, — познава Марл и днес ще вечеря с него.

Барнет погледна остро от едната към другата, после погледът му се спря на Мили Макрой.

— Казвала ли си й нещо? — запита той. В гласа му имаше заплашителна нотка.

— Не е нужно да й казваш нищо — отвърна мис Макрой предизвикателно. — Тя знае всичко!

— Ти ли й каза? — повтори той.

— За Марл ли? Не, мислех, че ти ще й кажеш.

В този момент келнерът донесе чая и тримата мълчаха, докато той не си отиде.

— Слушайте, аз съм откровен човек — подзе Флъш Барнет. — И ще ви кажа как ви наричам.

— Изглежда интересно — рече момичето, без да откъсва очи от лицето му.

— Аз ви наричам Лошата Талия. Какво ще кажете? Сполучливо, нали? — рече мистър Барнет, като се облегна на стола си и взе да я наблюдава. — Лошата Талия! Вие сте злосторно момиче! Аз бях в съда, когато старият Фройънт ви обвини в кражба!

Той поклати закачливо глава.

— Вие сте натъпкан със сведения като миналогодишния алманах — каза Талия Дръмънд невъзмутимо. — Предполагам, че не ме доведохте тук да си разменяме комплименти?

— Не — призна Флъш Барнет, и ревнивата мис Макрой позна по някои признаци в какво обаяние оплиташе това момиче нейния любовник. — Доведох ви тук да говорим по работа. Всички тук сме приятели и упражняваме един и същ стар занаят. Искам да ви заявя веднага, че не съм от вашите дребни крадци-мошеници, които живеят

ден за ден. Зад мен стоят хора, които могат да намерят колкото пари искате, ако работата е свършена добре, а вие разваляте една хубава, работа, Талия.

— О, така ли? — възкликна Талия. — Да речем, че съм такава, за каквато ме мислите, по какъв начин развалям работата?

Мистър Барнет поклати глава с усмивка.

— Мое мило момиче — каза той с добродушен укор, — колко време мислите ще изкарате, като вземате пари от пликите и праците парчета стара хартия? А? Ако приятелят ми Брабазон не беше си втълпил в глупавата глава, че измамата се върши в пощата, полицията отдавна да беше ви пипнала. А когато казвам „приятелят ми Брабазон“, аз не се шегувам, разбирате ли?

Тук той очевидно сметна, че е казал много, макар и да му беше трудно да отмине въпроса за приятелството си със строгия banker. Когато го предизвикваха, той можеше да каже и повече, но Талия не продума нищо.

— А сега ще ви кажа нещо — той се облегна на масата и регулира гласа си. — Ние с Мили работим в банката на Брабазон от два месеца. Има много пари за измъкване, но не от банката — Брабазон ми е приятел, — а чрез един от нейните клиенти, човекът с най-тълстата сметка — Марл.

За втори път през този ден Талия сви устни.

— Тук грешите — каза тя спокойно. — Със сметката на Марл не може да се купи дори паница леща.

Той я изгледа невярващо, после погледна намръщено Мили Макрой.

— Ти ми каза, че той имал най-малко сто хиляди...

— Има ги — потвърди тя.

— Имаше ги до днес — обади се Талия. — Ала след обед мистър Брабазон излезе... мисля, че е ходил в Английската банка, понеже банкнотите бяха нови. Повика ме и ги видях струпани на бюрото му. Каза ми, че закрива сметката на Марл и че не иска да има за клиент такъв човек. После взе парите и мисля, че се е отбил при Марл, защото когато се върна точно преди затварянето на банката, ми връчи чек от Марл.

— Аз уредих тази сметка, мис Дръмънд — каза Флъш Барнет. — Смятам, че този мошеник няма вече да ни създава неприятности.

— Знаеше ли, че Марл те е поканил на вечеря? — попита Мили, но приятелката ѝ поклати глава.

Мистър Барнет не каза нищо. Той седеше облегнат на стола си и опипваше брадата си с разсеян поглед.

— Голяма сума ли беше? — попита той.

— Шейсет и две хиляди — отговори момичето.

— И са в къщата му? — Лицето на Барнет поруменя от вълнение. — Шейсет и две хиляди! Чу ли, Мили? И тази вечер ще вечеряте с него? — изрече Флъш Барнет бавно и многозначително. — Е, какво ще кажете?

Талия срещна погледа му, без да трепне.

— Какво да кажа?

— Това е възможност, която се явява веднъж в живота — каза той с пресипнал от вълнение глас. — Вие ще отидете в къщата. Няма да бъде трудно да оплетете стареца, нали, Талия?

Тя мълчеше.

— Аз познавам мястото — каза Флъш Барнет, — една от ония чудати малки къщи в Кенсингтън, чието поддържане струва цяло състояние. Марисбърг плейс, Бейзуотър роуд.

— Аз зная много добре адреса — каза момичето.

— Той държи трима слуги — каза Флъш Барнет, — но обикновено са навън всяка вечер, когато се случи господарят им да се забавлява с приятелка. Разбирате ли ме?

— Но аз няма да гостувам в къщата му — възрази момичето.

— Какво му струва една малка вечеря след представлението? — запита Барнет. — Да речем, че ви покани и вие приемете. Когато отидете в къщата му, там няма да има слуги. Мога да ви се закълна. Аз съм проучил Марл.

— Какво очаквате от мен? Да го ограбя? — запита Талия. — Да пъкна пистолет под носа му и да кажа: „Давайте парите“?

— Не бъдете глупава — каза мистър Барнет, престанал изведнъж да се преструва на галантен джентълмен. — Трябва само да вечеряте и да си тръгнете. Забавлявайте го, размивайте го. Не се плашете, защото аз ще бъда в къщата скоро преди вас, а пък ако има неприятности, ще бъда налице.

Момичето си играеше с чаената лъжичка, вперило очи в покривката на масата.

— Ами ако не освободи слугите си?

— Можете да разчитате на това — прекъсна я мистър Барнет. — Ей богу! Никога не е имало такава чудесна възможност! Съгласна ли сте?

Талия поклати глава.

— Тази работа не е по силите ми. Може би сте прав и вероятно ще си имам неприятности, ала ми се струва, че по ме бива за кражби на дребно.

— Ами! — възкликна Барнет ядосан. — Вие сте луда! Сега е време за голям урожай, мила. Вие сте известна в полицията. И вие като мен сте в центъра на вниманието. Ще свършите ли тази работа?

Тя отново сведе очи към покривката на масата и си заигра нервно с лъжичката.

— Добре — каза, повдигайки внезапно рамене. — Ако ще се давя, по-добре в дълбока вода да се давя.

— Или заради хубав пай от шейсет хиляди вместо някакви си мизерни двеста, а? — подхвърли Барнет весело и даде знак на келнера.

Талия излезе от ресторанта и тръгна към къщи. Трябваше да мине покрай банката, но не бива да взема такси, помисли си тя, докато не напусне квартала, където проницателните очи на мистър Брабазон може да забележат нейното разточителство. Точно когато се вля в потока пешеходци, изпълнили Риджънт стрийт, усети докосване по ръката си и се обърна.

До нея крачеше някакъв млад мъж, хубавец със сериозно лице, който не се усмихваше подкупващо като други, които я побутваха за ръката по Риджънт стрийт, нито запита в същата посока ли отива като него.

— Талия!

Тя се обърна бързо, като чу гласа му, и за секунда загуби самообладание.

— Мистър Бирдмор? — запъна се тя.

Лицето на Джим беше зачервено, явно беше смутен.

— Исках само да ви поговоря за малко. Една седмица чаках да ми се удаде такъв случай — изрече той бързо.

— Значи сте знаели, че съм у Брабазон... кой ви каза?

Той се поколеба, преди да отговори:

— Инспектор Пар — но като видя как устните на момичето се изкривиха от усмивка, продължи: — Всъщност старият Пар не е лош човек. Той никога оттогава не е казал лоша дума за вас, Талия.

— Оттогава! — повтори тя. — Но това има ли значение? А сега, мистър Бирдмор, трябва да си вървя. Имам много важен ангажимент.

Но Джек държеше здраво ръката ѝ.

— Талия, няма ли да ми кажеш защо постъпи така? — запита той тихо. — Кой стои зад теб?

Тя се засмя.

— Има причина да бъдеш в такава необикновена компания — продължи Джек.

— Каква необикновена компания? — попита Талия.

— Ти току-що излезе от един ресторант — каза той. — Беше там с един човек на име Флъш Барнет, известен мошеник, лежал в затвора. Жената с теб беше Мили Макрой, негова съучастница, свързана с обира на Дарлингтънската кооперация и също лежала в затвора. Понастоящем работи в банката на Брабазон.

— Е? — запита момичето.

— Нима не знаещ що за хора са те? — настояваше Джек.

— А ти отде ги познаваш? — попита тя спокойно.

— Греша ли в предположението си, че не си бил сам в твоето... наблюдение? Не беше ли с теб възхитителният мистър Пар? Виждам, че казвам истината. Та вие самият, мистър Бирдмор, сте почти полицай.

Джек беше смаян.

— Знаеш ли, че дълг на мистър Пар е да осведоми твоя работодател с какви хора се събираш? — попита той. — За бога, Талия, погледни трезво на положението си.

Но тя се засмя.

— За нищо на света не бих попречила на един отговорен полицейски служител да изпълни дълга си. Но по-добре мистър Пар да не върши това. Така ще прояви поне благоприличие — усмихна се тя. — Да, по-добре да не се занимава с това. Нямам нищо против полицията да се старее да отклонява слабохарактерните от грешния път. Но работодател, който се опитва да поправи едно блудно момиче, е досаден, не мислиш ли така?

Джек Бирдмор неволно се засмя.

— Право да ти кажа, Талия, ти си твърде умна, за да дружиш с такива хора и да водиш такъв живот — каза той разпалено. — Зная, че нямам право да се меся, но бих могъл да ти помогна. Особено — той се поколеба, — ако си направила нещо, заради което тези хора имат власт над теб.

Тя подаде ръка с неочаквана усмивка.

— Сбогом — каза ласкаво и го остави да се чувства в глупаво положение.

Талия Дръмънд закрачи бързо по Бърлингтънския пасаж към Пикадили и се качи на едно такси. Блокът къщи, пред който слезе, беше разположен на Мерилбоун роуд, видимо по-добър от къщите по Лексингтън стрийт.

Портиерът в ливрея я закара с асансьора на третия етаж и тя влезе в красиво и разкошно мебелиран апартамент.

Натисна един звънец и се яви някаква сериозна жена на средна възраст.

— Марта — каза Талия, — не искам чай, благодаря ти. Извади синята ми вечерна рокля и телефонирай в гаража на Уолтман, че искам една кола да бъде тук в седем и двайсет и пет.

Заплатата на мис Дръмънд в банката беше точно четири лири стерлинги на седмица.

МИСТЪР МАРЛ СЛИЗА ОТ СЦЕНАТА

— Значи дойдохте, а? — каза мистър Марл, ставайки да посрещне момичето. — Честна дума, много елегантен вид имате! А и изглеждате прекрасна, мила моя!

Той я улови за двете ръце и я въведе в малката златистобяла гостна.

— Прекрасна! — повтори с почти глух глас. — Мога да ви заявя, че малко се страхувах да ви заведа в „Риц-Карлтън“. Нали не се обиждате от моята откровеност? Искате ли цигара?

Той порови в джоба на фрака си, извади голяма златна табакера и я отвори.

Талия си взе цигара и я запали. Марл седна тежко на едно кресло.

— Имате ли навик да каните на гости млади и красиви жени? — Талия седна на голямата подплатена предпазна решетка пред камината и го загледа изпод притворени клепачи.

— Е — отвърна мистър Марл, потривайки самодоволно ръце. — Аз не съм чак толкова стар, та да не ми е приятна компанията на дами. Но вие сте очарователна!

Той беше рус, червендалест мъж с подозрително кестенява коса, подозрително равни зъби и за тази вечер с талия, която изглеждаше твърде неестествена.

— Първо ще вечеряме, после ще отидем да гледаме „Момчетата и момичетата“ в Зимния дворец — каза той, — а след това — малко се поколеба — какво ще кажете, ще похапнем ли пак?

— Малка допълнителна вечеря? Аз нямам такъв навик — отвърна момичето.

— Е, можете да хапнете малко плодове — предложи мистър Марл.

— Къде? — запита момичето непоколебимо. — Повечето ресторанти са затворени още преди театралните представления да

завършат, нали?

— Няма причина да не дойдем отново тук. Вие не сте чак толкова благоденствували, нали, мила моя?

— Не много — призна тя.

— Мога да ви изпратя до дома ви с колата си.

— Благодаря ви, но аз си имам кола — каза момичето, и мистър Марл облещи очи. После се разсмя, отначало тихо, ала смехът му завърши с астматичен пристъп. Накрая изпъшка: — Ох, каква дяволица сте вие!

Вечерта беше интересна за Талия, а още по-интересна поради това, че докато минаваше през фойето на хотела, ѝ се мярна мистър Флъш Барнет.

Едва след като театърът свърши и стояха във вестибюла да чакат асансьора, Талия прояви известни признаци на колебание. Ала красноречивият мистър Марл надви неохотата ѝ и точно когато часовникът удряше единайсет и половина, тя влезе в хола, като не пропусна да забележи, че мистър Марл не бе позвънил на слугите си, а влезе със собствен секретен ключ.

Вечерята беше сложена в столова с розова ламперия.

— Аз ще ви сервирам, мила моя — рече мистър Марл. — Слуги не са ни нужни.

Но Талия поклати глава:

— Нещо не мога да хапна, мисля веднага да се прибера.

— Чакайте, чакайте — замоли се той. — Искам да поговорим за вашия началник. Аз мога да ви помогна много в тази фирма... в банката, Талия. Кой ви е кръстил Талия?

— Кръстниците ми — отговори Талия сериозно, и мистър Марл изписука, възхитен от остроумието ѝ.

Той мина зад нея, уж да стигне една от чиниите, сложени на масата, но се наведе и ако Талия не се бе дръпнала, щеше да я целуне.

— Мисля да се прибирам — каза тя.

— Глупости! — Мистър Марл беше ядосан, а в такива случаи забравяше да се преструва на благовъзпитан човек. — Елате да седнете.

Тя го изгледа продължително и замислено, после се обърна внезапно, тръгна към вратата и завъртя дръжката. Тя беше заключена.

— Мисля, че е най-добре да отключите тази врата, мистър Марл — каза тя спокойно.

— Аз пък не мисля така — изкикоти се мистър Марл. — Слушай, Талия, бъди мило, добро момиче, за каквото те смятам.

— Не ми е приятно да разбивам илюзиите, които може би имате за мен — каза Талия хладно. — Моля ви, отключете тази врата.

— Разбира се.

Той тръгна бавно към вратата, ровейки в джоба си, а после, преди тя да разбере намерението му, я сграбчи в прегръдките си. Беше силен човек, с една глава по-висок от нея, и огромните му ръце стискаха нейните като менгеме.

— Пуснете ме каза Талия упорито. Тя не губеше самообладание и не проявяваше ни най-малък признак на страх.

Внезапно той усети, че напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха. Бе победил.

Като си пое бързо дъх, пусна навъсеното момиче.

— Дайте ми сега да вечерям — каза тя, и той засия.

— Е, мила моя, сега си момиченце, каквото... но какво става?

Последното беше писък на ужас.

Тя се бе придвижила полека до масата и бе вдигнала брокатната чанта. Той я следеше и помисли, че търси кърпичка. Но вместо това бе извадила един малък, чер, яйцевиден предмет и с лек замах на лявата си ръка бе извадила едно малко щифтче и го бе пуснала на масата. Той знаеше какво е това — бе бъркал във военни припаси и бе виждал много ръчни гранати.

— Сложете го... не, не, пъхнете обратно щифтчето, млада глупачке! — простена той.

— Не се безпокойте — каза тя хладно. — Аз имам в чантата си резервен щифт... отключете тази врата!

Ръката му трепереше като на парализик, докато бъркаше в ключалката. После мистър Марл се обърна към момичето, мигайки.

— Ръчна граната! — смотолеви той и тлъстата маса трепереща плът се блъсна в деликатната ламперия.

Тя кимна бавно. „Ръчна граната“ — каза тихо и стисна дръжката на смъртоносния яйцевиден предмет. Той я изпрати до вратата и я затръшна подире ѝ, после, залитайки, се качи по стълбата в спалнята си.

Флъш Барнет, застанал в сянката на един шкаф за дрехи, чу изщракването на ключалката и на резето, когато мистър Марл се прибра в стаята си.

Къщата беше притихнала. От дебелината на вратата на спалнята на мистър Марл не идеше никакъв звук. Вратата нямаше щурц и единственото указание, че в стаята има някой, бяха светлите ивици, с които вентилаторът в стената на спалнята изпъстряше тавана на коридора.

През войната тази къща е била използвана за оздравителен дом на офицери и бяха въведени известни хигиенни устройства, които бяха повече полезни, отколкото красиви.

Флъш пристъпи по чорапи до вратата и се послуша. Стори му се, че чува човекът да говори на себе си, и се огледа да потърси някакво средство да вижда в стаята. В коридора имаше малка дъбова масичка; той я подпря до стената и се качи на нея. Очите му се изравниха с вентилатора и той загледа надолу: мистър Марл крачеше из стаята по риза, явно неспокоен. После Флъш Барнет чу някакъв шум. Тихо тътрене на нозе по килима. Той слезе от масичката, тръгна бързо по коридора, отмина върха на стълбата.

Вестибюлт долу тънеше в мрак, но по-скоро усети, отколкото видя силуета на стълбището. Не можеше да каже мъж ли е или жена, а и не се спря да разбере. Може да беше някой от слугите, който се прибираше тихомълком. Флъш стигна до другия край на коридора и взе да наблюдава от един ъгъл на стената. Не видя никого да минава по горната част на стълбата. След малко се върна обратно. Нищо нямаше да спечели, ако разбиеше вратата на спалнята на Марл, дори и да можеше. Имаше време спокойно да огледа къщата и вече бе решил да провери малкия сейф в библиотеката, защото в стаята на мистър Марл не бе открил нищо.

„Проверката“ му отне два часа и се наложи да използва един от най-добрите комплекти инструменти в професията, но не беше съвсем безрезултатна. Обаче не намери голямата парична сума, която бе очаквал. Поколеба се. Нощта беше много напреднала и нямаше време да опита в спалнята. Той сгъна инструментите си и ги прибра в единия си джоб, а плячката — в другия, и пак се изкачи по стълбата. От стаята на Марл не идеше никакъв шум, но лампата продължаваше да свети. Опита се да надникне през ключалката, ала ключът още беше запъхнат

там. Единствената подбуда да влезе в стаята беше възможността парите да се намират в дрехите на човека. Тази вероятност е малка, помисли си той. Възможно е Марл да ги е вложил в някой банков сейф — възможност, която Барнет бе предвидил.

Той слезе бавно по стълбата, мина през хола и кухненския килер и стигна до една странична врата, където бе оставил обувките, връхната си дреха и лъскавата си копринена шапка, защото беше във вечерно облекло. После се запромъкна тихо през закрития пасаж от едната страна на къщата. Тук една врата водеше за малкия преден двор на дома на Марл. Стигна до градината и точно когато ръката му беше на пътната врата, някой го докосна и той се завъртя кръгом.

— Ти ми трябваш, Флъш — произнесе добре запомнен глас. — Инспектор Пар. Помниш ли ме?

— Пар! — ахна смаяният Барнет, с ругатня се отскубна и скочи през пътната врата, но не му беше лесно да се справи с тримата полицаи, които го чакаха там. Те поведоха уплашения Флъш Барнет към най-близкия полицейски участък.

В това време Пар извършваше свое претърсване. Придружен от един детектив, той влезе във вестибюла на къщата и се заизкачва по стълбата.

— Очевидно това е единствената заета стая — каза той и почука на вратата.

Никой не отговори.

— Вървете да видите дали ще можете да събудите някого от слугите — заповяда Пар.

Подчиненият му се върна с учудваща новина, че в къщата няма никакви слуги.

— Тук има някой — каза старият инспектор и като освети с електрическото си фенерче коридора, видя масата, с удивителна за възрастта си пъргавина скочи на нея и надзърна през вентилатора.

— Виждам само спящ човек — рече той. — Хей! Събудете се! — подвижна, но не получи отговор.

Думкането по вратата не предизвика никакъв отклик.

— Слезте долу да потърсите някаква брадвичка, ще разбием вратата — каза Пар. — Това не ми харесва.

Брадвичка нямаше, но намериха чука.

— Можете ли да ми светнете, мистър Пар? — помоли детективът, и инспекторът освети с фенерчето си вратата. Вратата беше бяла... ако не се смяташе Червеният кръг, лепнат на таблата с гумен печат.

— Разбийте вратата — заповяда Пар, дишайки тежко.

Пет минути удряха таблата, докато най-последно откъртиха една дъска. Спящият вътре не даваше никакъв признак на съзнание.

Пар промуши ръка през вратата, завъртя ключа и като се протегна, напипа резето. Вмъкна се в стаята. Лампата продължаваше да свети. Лъчите ѝ падаха върху човека на леглото, който лежеше по гръб, с крива усмивка на лицето, явно мъртъв.

НАДУВАЧЪТ НА МЕХУРИ

Дълго след полунощ, когато Дерик Йейл седеше в хубавия си малък кабинет — той живееше в апартамент с изглед към парка, — на вратата се почука и той стана да пусне инспектор Пар.

Пар разказа за вечерното произшествие.

— Но защо не ми съобщихте? — запита Дерик с лек укор, но после се засмя. — Извинявайте — каза той. — Май винаги се бъркам във вашите работи. Но как е успял убиецът да се измъкне? Казвате, че сте наредили къщата да бъде обкръжена в течение на два часа. Момичето излезе ли?

— Несъмнено, излезе и си тръгна с колата към къщи.

— И никой друг не е влизал?

— Не мога да се закълна в това — отвърна Пар. — Който е бил в къщата, вероятно е пристигнал дълго преди Марл да се върне от театър. Впоследствие установих, че е имало изход през гаража зад къщата. Преувеличих, когато казах, че къщата беше обкръжена. Имаше изход през задната градина, за който не знаех. Дори не подозирах, че има градина. Убиецът сигурно е минал през вратата на гаража.

— Подозирате ли момичето?

Пар поклати глава.

— Но защо в края на краищата сте обграждали къщата на Марл? — запита Дерик Йейл сериозно.

Отговорът беше колкото неочакван, толкова и сензационен.

— Защото Марл беше непрекъснато под полицейско наблюдение, откакто се върна в Лондон — отговори Пар. — Фактически откакто установих, че той е написал писмото, късче от което намерих и го сравних миналата седмица с почерка му — поисках му адреса на шивача му.

— Марл?! — възкликна другият, сякаш не можеше да повярва.

Инспектор Пар кимна.

— Не знам какво е имало между стария Бирдмор и Марл и какво го е водело в къщата му. Опитах се да си представя сцената. Може би си спомняте, че когато Марл дошъл на гости в къщата, внезапно го обзела паника.

— Спомням си — кимна Йейл. — Джек Бирдмор ми разказа за това. Е?

— Отказал да остане в къщата, заявил, че се връща в Лондон — рече Пар. — Всъщност не стигнал по-далеч от Кингсайд, гара на осем-девет мили оттам. Пратил багажа си в Лондон и се върнал по пътя. Вероятно той е човекът, когото убиецът е видял в гората оная нощ. Но защо се е върнал, щом е бил толкова уплашен, че е избягал? И защо е написал онова писмо, за да бъде получено през нощта, когато е имал всички възможности да каже на Джеймс Бирдмор през деня, когато е бил с него?

Настъпи продължително мълчание.

— Как е бил убит Марл? — попита Йейл.

Инспекторът поклати глава.

— Това е мистерия за мен. Убиецът не е можел да влезе в стаята. Аз разговарях с Флъш Барнет — той все още не знае нищо за убийството — и си призна, че е влязъл с взлом с цел да извърши обир. Казва, че чул шум — някой се движел в къщата — и, съвсем естествено, се скрил. Казва също, че чул някакъв особен съскащ звук, като въздух, излизащ от тръба. Друга забележителна улика беше едно кръгло влажно петно на възглавницата, само на няколко сантиметра от главата на мъртвеца. Беше идеално кръгло. Отначало помислих, че е знакът на Червения кръг, но открих и друго петно на завивката. Докторът не можа да установи причината за смъртта, ала подбудата е ясна. Според банкера му — току-що разговарях по телефона с Брабазон — вчера той изтеглил от банката голяма парична сума. Фактически Брабазон закрил сметката му. Скарали се за нещо. Разбира се, Флъш Барнет отворил сейфа, но не намерихме никакви пари у него, когато го обискирахме в полицейския участък. Вярно, открихме няколко дреболии, които Флъш задигнал. В такъв случай кой е взел парите?

Дерик Йейл закрачи напред-назад с ръце зад гърба и брадичка, опряна о гърдите.

— Знаете ли нещо за Брабазон? — попита той.

Инспекторът не отговори веднага.

— Само това, че е банкер и развива голяма дейност в чужбина.

— Платежоспособен ли е? — запита Дерик Йейл направо, и Пар вдигна бавно мътните си очи, докато се изравниха с очите на събеседника му.

— Не — отговори той, — и трябва да ви кажа, че имаме някое и друго оплакване от неговите методи.

— Били ли са добри приятели Марл и Брабазон?

— Горедолу добри — бе колебливият отговор. — От някои сведения съм с впечатление, че Марл е имал някаква власт над Брабазон.

— А Брабазон е бил неплатежоспособен — замисли се Дерик Йейл. — И днес след обед Марл е закрил сметката си. При какви обстоятелства? Идвал ли е в банката?

Детективът обясни накратко случилото се. Явно твърде малко от това, което е ставало в банката на Брабазон, му беше неизвестно.

Дерик Йейл започваше да уважава този човек, когото отначало с добродушно презрение бе смятал за малко глупав.

— Ще може ли тази вечер да навестя къщата на Марл?

— Аз дойдох да ви предложа точно това — каза инспекторът. — Именно за тази цел едно такси чака на вратата.

Дерик Йейл не говори по пътя към Марл и едва когато застана във вестибюла на къщата на Марисбърг плейс, наруши мълчанието.

— Трябва да намерим някъде един малък стоманен цилиндър — каза той бавно.

Полицаят, който стоеше на пост във вестибюла, се приближи и отдаде чест на инспектора.

— В гаража открихме една стоманена бутилка — доложи той.

— Аха! — възкликна Дерик Йейл тържествуващо, — така си и мислех!

Той почти затича нагоре по стълбата пред детектива и се спря в коридора, който сега беше осветен. Малката дъбова масичка стоеше до вентилатора и той се приближи до нея. После застана на четири крака и задуши килима. След малко се задави, закашля се и се изправи със зачервено лице.

— Дайте ми да видя цилиндъра — каза той.

Донесоха му го. Описанието на полицая, че е бутилка, беше по-близо до истината. Беше желязна бутилка с тръбичка на края, запушена с тапичка.

— А сега трябва да намерим някъде някаква чашка — каза Йейл, оглеждайки се, — освен ако не я е донесъл в бутилка.

— В гаража близо до тази имаше и една малка стъклена бутилка, сър — каза полицаят, който я бе намерил, — но е счупена.

— Донесете я бързо — каза Йейл. — И да се надяваме, че не е счупена така, та да не е останало нищо от съдържанието ѝ.

Пълният мистър Пар го гледаше навъсено.

— За какво е всичко това? — попита той.

Дерик Йейл се изкикоти.

— Нов начин за извършване на убийство, драги ми мистър Пар — отговори той самодоволно. — А сега да отидем в стаята.

Трупът на Марл беше на леглото, покрит с чаршаф, а кръглото влажно петно на възглавницата не бе засъхнало. Прозорците бяха отворени и от време на време пердетата пърхаха от вятъра.

— Разбира се, тук не можем да усетим миризмата — говореше Йейл на себе си и като коленичи отново, задуши килима. И пак се закашля и се изправи бързо.

В това време бе донесена долната част на стъклената бутилка. В нея имаше няколко капки течност, които Йейл изля на дланта си.

— Сапун и вода — каза той, — така и предполагам. А сега ще ви обясня как е бил убит Марл. Вашият крадец, Флъш Барнет, е чул съскащ звук. Това е било звук от някакъв тежък газ, излизащ от този цилиндър. Ако не греша, в тази малка стоманена бутилка е имало достатъчно отровен газ, който да види сметката и на двама ни. Впрочем той все още лежи на пода. От ония тежки газове, които се слягат.

— Но как е умъртвил Марл? Вероятно са го напмпали през решетката към главата му?

Дерик Йейл поклати глава.

— Червеният кръг си е послужил с много по-прост и много по-смъртоносен метод — каза той спокойно. — Надувал е мехури.

— Мехури ли?

Дерик Йейл кимна.

— Краят на този цилиндър — още се усеща слугът на сапуна по него — първо е бил натопен в сапунения разтвор, а после запъхнат през решетката. Убиецът отпушвал тръбичката и се образувал мехур, който тръсвал. От вентилатора — Йейл изтича навън и скочи на масичката — да, така си и мислех, убиецът е можел да вижда главата на Марл. С два-три мехура сигурно не е успял. Един се ударил въз възглавницата, но предполагам, че е бил духнат след смъртта; друг се е ударил в стената, ще намерите влажното петно, но един и вероятно повече са се пукнали върху лицето му. Трябва да е умрял почти моментално.

Пар само стоеше със зяпнала уста.

— За всичко това се сетих по пътя насам. Кръглото петно на възглавницата ми напомни за моите детски лудории и катастрофалното им въздействие, когато започвах да надувам мехури в спалнята. А после, когато споменахте за вентилатора и съскащия звук, напълно се уверих, че хипотезата ми е правилна.

— Но ние не усетихме никакъв газ, когато влязохме в стаята — каза Пар.

— Вятърът трябва да е отвял парите — отвърна Дерик Йейл. — Но независимо от това, от тежестта си газът се е слягнал на пода и поради гъстотата си се е разпрострял равномерно — погледнете! — Драсна клечка кибрит и я закри за момент, докато се запали, а после бавно я сниши до равнището на пода. На два-три сантиметра от килима клечката внезапно угасна.

— Виждам — каза инспектор Пар.

— А сега да претърсим къщата. Аз бих могъл да бъда полезен с нещо — подхвърли Йейл, но предложението му за помощ не намери много благосклонен отклик.

Малката публика от полицаи, която бе слушала с благоговение, докато Йейл развиваше теорията си, разбираше чувствата на инспектора. Очевидно и Йейл ги разбра, защото с добродушен смях се извини и си тръгна. Има моменти, когато полицаите трябва да бъдат оставяни насаме с чувствата си. Никой не разбираше това по-добре от Дерик Йейл.

РАЗКАЗЪТ НА ФЛЪШ БАРНЕТ

След допълнителния оглед инспектор Пар отиде в най-близкия полицейски участък да поговори с мистър Флъш Барнет.

Флъш, унил и изморен, не можа да даде никакви полезни сведения. Плячката от обира му лежеше на масата на началника на участъка — пъстра сбирка от пръстени и часовници, една банкова книжка без никаква стойност — без никаква стойност поне за Флъш — и една сребърна плоска бутилка. Но най-изненадващото беше, че в джоба на Флъш Барнет имаше две нови-новенички банкноти по сто лири стерлинги, за които той упорито твърдеше, че са негови.

А крадците и особено крадци като Флъш Барнет са известни като нехайни хора. Докато имат пари, не работят, а с двеста лири стерлинги в джоба Флъш Барнет в никой случай не би се опитал да извърши кражба с взлом на Марисбърг плейс.

— Мои са, уверявам ви, мистър Пар — протестираше той, — бих ли ви излъгал?

— Разбира се, че би ме излъгал — каза инспектор Пар спокойно. — Ако са твои, отде ги имаш?

— Даде ми ги един приятел.

— А защо си палил огън в библиотеката? — запита Пар ненадейно, и Флъш Барнет трепна.

— Защото ми беше студено — отговори той след кратка пауза.

— Хъм — измънка инспектор Пар, а после, сякаш изказваше мислите си гласно, — има сто лири стерлинги свои пари, вмъква се с взлом в къщата, омиа сейфа и запалва огън. А защо е запалил огъня? Защо ли? За да изгори нещо, което е намерил в сейфа!

Флъш Барнет слушаше без коментар, но явно беше натъжен.

— Следователно — заключи Пар — ти е било платено да влезеш с взлом в къщата на Марл и си получил сто лири стерлинги, загдето си задигнал от сейфа нещо и си го изгорил. Така ли е?

— Да пукна, ако... — подзе Флъш Барнет.

— Ти ще идеш в ада каза инспекторът спокойно, — където отиват всички лъжци. Кой ти е съучастникът, Барнет? По-добре ми кажи, защото се колебая дали да не те подведа под съдебна отговорност за убийство...

— Убийство!? — почти изпищя Флъш Барнет и скочи на крака. — Какво искате да кажете? Та аз не съм извършвал убийство!

— Марл е мъртъв и това е; намерен е мъртъв в леглото си.

Той остави арестанта в угнетено състояние, а когато рано на другата сутрин се върна да продължи „инквизицията“, Флъш Барнет му разказа всичко.

— Аз не зная нищо за Червения кръг, мистър Пар — заяви той, — но това е истината.

И благочестиво призова провидението да го осъди сурово, ако се е отклонил от истината.

— Аз дружа с една млада дама в банката на Брабазон. Една вечер, когато тя работеше до късно и я чаках, от страничния вход на банката излезе някакъв джентълмен и ме повика. Учудих се, като го чух да споменава името ми, и едва не се строполих мъртъв, когато видях лицето му.

— Мистър Брабазон ли беше? — подхвърли Пар.

Точно така, сър. Покани ме в кабинета си. Помислих, че има нещо против Мили.

— Продължавай — рече Пар, когато човекът млъкна.

— Е, трябва да се спасявам, нали? И смятам, че е най-добре да кажа цялата истина. Той ми каза, че Марл го изнудвал и че Марл имал някакви негови писма, които държал в личния си сейф, и ми предложи хилядарка, ако ги взема. Това е истината. А после ми даде да разбере, че Марл държи много пари в къщата си. Не каза точно това, но го намекна. Знаеше, че съм бил в затвора за обир, бе направил проучвания за мен и каза, че аз съм тъкмо човек за тази работа. Е, сър, обиколих, огледах мястото и ми се стори, че ще бъде малко трудно. В къщата винаги има слуги, освен когато мистър Марл кани дами на вечеря — ухили се той. — Мислех да се откажа от тази работа, само че в кабинета имаше една млада дама, която Марл ухажваше.

— Талия Дръмънд? — подхвърли Пар.

— Точно така, сър — кимна Флъш. — Това, че я ухажваше, може да се нарече дело на провидението. А като разбрах, че я е поканил на

вечеря, си помислих: ето ти сгоден случай да се намеся. Когато узнах, че е изтеглил банковата си сметка, си рекох: парите са ми в кърпа вързани. Отворих сейфа — беше лесно — и намерих плика, но в него нямаше банкноти, само снимка на мъж и жена на някаква скала. Изглежда, че снимката е направена някъде в чужбина, защото на заден план имаше много планини, а мъжът като че искаше да блъсне жената, а тя се държеше за някакво дърво. Може да е било сцена от някой филм. Както и да е, аз я изгорих.

— Разбирам — каза инспектор Пар. — И това ли е всичко?

— Това е всичко, сър. Аз не намерих никакви пари.

В седем часа, със заповед в джоба и придружен от двама детективи, инспектор Пар отиде в сградата с апартаменти, където живееше Брабазон.

Един слуга в нощно облекло им отвори вратата и посочи стаята на банкера. Вратата беше заключена, ала Пар безцеремонно я отвори с ритник. В стаята обаче нямаше никого. Един отворен прозорец и железната стълба за спасяване при пожар показваха как видният банкер е избягал. А фактът, че не бе спал в леглото си и в стаята нямаше никакъв признак на безредие, подсказваше, че се е измъкнал часове преди идването на детектива.

До леглото имаше телефон и Пар се свърза с централата.

— Можете ли да проверите дали през нощта е било предадено някакво съобщение по този номер? — попита той. — Аз съм полицейският инспектор Пар.

— Две — бе отговорът. — Аз лично установих връзката. Едното беше от Бейзуотър...

— То е било моето каза инспекторът. — А другото?

— От западната телефонна централа, в два и половина.

— Благодаря ви — каза инспекторът мрачно и затвори телефона.

Погледна колегите си и потърка ядно големия си нос.

— Талия Дръмънд ще получи нова работа — рече той.

19

ТАЛИЯ ПРИЕМА ЕДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Мина повече от една седмица, докато се уредят предварителните формалности около банкрута на Брабазон. След като изтече това време, Талия излезе от банката с едноседмична заплата в кожената си чантичка и без никакви близки изгледи да си намери работа.

Инспектор Пар ѝ бе говорил без заобикалки.

— Единствено обстоятелството, че ви видях да излизате от дома на Марл, а той затвори вратата след вас, ви спасява от сериозно обвинение — бе казал той.

— Щях да бъда доволна, ако ми бяхте спестили тази лекция — бе отвърнала Талия хладно.

— Какво мислите за нея? — попита Пар, когато момичето изчезна през двукрилата врата на кантората.

— Много ме озадачава — заяви Дерик Йейл, към когото беше отправен въпросът. — И колкото повече мисля за нея, толкова повече ме озадачава. Мили Макрой казва, че откакто работела в банката, все се занимавала с дребни кражби, но няма никакво доказателство за това. Фактически единственият човек, който може да ни даде това доказателство, е нашият отсъстващ приятел Брабазон. Защо не я призовахте като свидетелка в делото срещу Барнет?

— Защото ще се чудим на Барнет ли да вярваме, или на нея — отговори детективът, клатейки глава, — а делото срещу Барнет е толкова ясно, че не ми трябваха никакви други доказателства, освен собствените ми очи.

Йейл се мръщеше замислено.

— Питам се... — каза той почти на себе си.

— Какво се питате?

— Питам се дали това момиче би могло да ни даде повече сведения за Червения кръг, отколкото имаме понастоящем. Почти съм склонен да я взема на работа.

Пар промърмори нещо под нос.

— Зная, че ме смятате за луд, но в моята лудост има метод. В кантората ми няма нищо за крадене; тя ще ми бъде непрекъснато под око и ако поддържа връзка с Кръга, непременно ще узная това. Пък и ме интересува.

— Защо не се ръкувахте с нея? — полюбопитствува Пар.

Събеседникът му се засмя.

— Именно затова ме интересува. Искан да получа някакво впечатление, а впечатлението беше за някаква тъмна, зловеща сила в дъното на живота ѝ. Това момиче не работи самостоятелно. То има зад себе си...

— Червения кръг? — подхвърли Пар и в тона му се долавяше насмешка.

— Много вероятно е — каза Йейл сериозно. — Във всеки случай ще говоря с нея.

Следобед той отиде в апартамента на Талия и слугинята ѝ го въведе в приветливата малка гостна. Талия дойде след една минута и в прекрасните ѝ очи заискри усмивка, когато позна посетителя.

— О, мистър Йейл, сигурно сте дошли да ми кажете няколко предупредителни думи?

— Не точно — засмя се Йейл. — Дойдох да ви предложа работа. Веждите ѝ се повдигнаха.

— Трябва ви помощничка — каза тя иронично, — като изхождате от принципа, че за да уловиш крадец, трябва вземеш на работа крадец? Или имате идеи как да се поправя? Няколко души вече искат да ме поправят. Талия седна на табуретката до пианото, с ръце отзад, Йейл разбра, че тя му се подиграва.

— Защо крадете, мис Дръмънд?

— Защото това ми е в природата — отговори тя без колебание. — Защо клептоманията да е разпространена само сред управляващите съсловия?

— Прави ли ви това някакво удоволствие? — запита той. — Не ви питам от празно любопитство, а като изследовател на мъжа и жената.

Тя махна с ръка към апартамента си.

— Имам удоволствието да живея в много удобно жилище — каза тя. — Имам си добра слугиня и няма да умра от глад. Всички тия неща

ме задоволяват напълно. А сега ми кажете нещо за работата, мистър Йейл. Искате да бъда полицайка ли?

— Не точно — усмихна се той, — но ми трябва секретарка, на която да мога да разчитам. Работата ми се увеличава главозамайващо; кореспонденцията ми е толкова голяма, че не мога да се справя. Ще добавя, че в кантората ми има малко възможности за упражняване на любимия ви занаят — вметна той добродушно, — но все пак ще рискувам.

Талия помисли малко, гледайки го втренчено.

— Щом сте готов да рискувате, аз също съм готова — каза най-после тя. — Къде е кантората ви?

Йейл ѝ даде адреса.

— Ще бъда при вас в десет часа сутринта. Заклучете чековата си книжка и не си дръжте парите на открито — каза тя.

„Чудно момиче“ — мислеше си той, когато си тръгна. Йейл бе говорил чистата истина, казвайки на Пар, че това момиче го озадачава, а бе срещал всякакви престъпници и вероятно познаваше психологията на престъпниците по-добре от Пар въпреки големия му опит.

Мисълта му се насочи към Пар, този нещастник, който, както знаеше, беше в немилост. Колко време още щяха да го търпят в полицейското управление след този трети неуспех да се справи с Червения кръг, запита се той.

Тази вечер мистър Пар мислеше в същия дух. Когато пристигна в участъка, там го чакаше кратка служебна бележка и той я прочете с мъчителна гримаса. Сигурно ще има и нещо по-лошо, сети се той и имаше основателна причина за такова опасение.

На другата сутрин бе повикан в дома на мистър Фройънт. Дерик Йейл вече беше там.

Въпреки добрите им отношения, гонитбата на Червения кръст се бе превърнала в двубой между тези странно различни хора. За вестниците беше публична тайна, че неизбежният провал на Пар се дължеше не толкова на разюзданите злодейства на Червения кръг, колкото на свръхчовешкото умение на този неофициален съперник. Да бъдем справедливи, Йейл правеше всичко възможно да опровергае това мнение, но то се поддържаше упорито.

Фройънт, макар че беше голям скъперник и високата такса на Йейл му беше известна, го нае веднага, след като получи

предупреждението. Вярата му в полицията се бе изпарила и той дори не се опитваше да скрие своя скептицизъм.

— Мистър Фройънт е решил да плати — бяха думите, с които бе посрещнат инспекторът.

— Е, разбира се, ще платя! — избухна мистър Фройънт.

За последните няколко дни той се е състарил с десет години, помисли си Пар: лицето му беше по-бледо и по-слабо и като че се бе смалил.

— Ако полицията допусне тази коварна банда да заплашва порядъчни граждани и не може дори да защити живота им, какво друго могат да сторят те, освен да плащат? Приятелят ми Пиндъл е получил подобна заплаха и е платил. Аз не мога да издържам повече на това напрежение.

Той закрачи напред-назад из библиотеката си като обезумял.

— Мистър Фройънт ще плати — изрече Дерик Йейл бавно. — Ала този път, струва ми се, Червеният кръг малко рискува.

— Какво имате предвид? — озадачи се Пар.

— Имате ли писмото, сър? — попита Йейл.

Фройънт отвори едно чекмедже и тупна върху бюрото си познатата картичка.

— Кога я получихте? — запита Пар, когато я вдигна и забеляза Червения кръг.

— Със сутрешната поща.

Пар прочете думите, написани в средата:

— „Ще дойдем за парите в кантората на мистър Дерик Йейл в три и половина следобед в петък. Банкнотите не трябва да са на серии. Ако не ги намерим там, ще умрете още същата нощ.“

Три пъти инспекторът прочете краткото послание, после въздъхна.

— Е, това улеснява работата — каза той. — Разбира се, те няма да дойдат...

— Аз пък мисля, че ще дойдат — каза Йейл спокойно, — но ще бъда готов да ги посрещна и искам и вие, мистър Пар, да бъдете наблизо.

— Ако има изобщо нещо сигурно — отвърна флегматично инспекторът, — то е, че ще бъда наблизо. Но не мисля, че ще дойдат.

— Тук не мога да се съглася с вас каза Йейл. — На човека, който е централната фигура в Червения кръг, не му липсва смелост. Пък и между другото той сниши глас — ще срещнете в кантората ми една стара познайница.

Пар стрелна бърз, подозрителен поглед към детектива и видя, че той е малко развеселен.

— Дръмънд ли? — попита той.

Йейл кимна.

— Вземаш я на работа при себе си?

— Тя силно ме интересува и предполагам, че ще помогне много в разплитането на тази загадка.

В този момент влезе Фройънт и разговорът тактично премина на друга тема.

КЛЮЧЪТ НА КЪЩАТА КРАЙ РЕКАТА

Уговориха се Фройънт да изтегли необходимата сума от банката в четвъртък сутринта, за да плати откупа, а Йейл да се срещне с Пар в кантората си, за да извършат нужните приготовления за посрещане на посетителя.

На път за полицейското управление мистър Пар мина покрай голямата къща, където Джек Бирдмор живееше в усамотение.

Събитията от последните няколко седмици бяха предизвикали необикновена промяна у младежа. От юноша той изведнъж беше станал мъж, с уравновесеността и разбиранията на зрял човек. Бе наследил огромно състояние, но с него стимулът да живее бе почти изчезнал. Все не можеше да се отърси от спомена за Талия Дръмънд; и в спящо, и в будно състояние лицето ѝ беше пред него и макар че се наричаше глупак и можеше да доведе въпроса до логично заключение, всичките му разсъждения се изпаряваха пред образа, който носеше в сърцето си.

Между инспектор Пар и него бе възникнала странна дружба. По едно време той беше на път да намрази този пълен, нисък човек, но благоразумието му подсказваше, че каквато и голяма роля да играеха чувствата в живота му и в насоката на постъпките му, те бяха неуместни.

Инспекторът се спря пред вратата на къщата и щеше да я отmine, но нещо го подтикна да се изкачи бавно по стъпалата и да натисне звънеца. Лакеят, който го пусна, спадаше към десетината слуги, които подчертаваха пустотата на къщата.

Джек беше в столовата, уж погълнат от късната закуска.

— Влезте, мистър Пар — каза той, като стана. — Предполагам, че сте закусили отдавна. Има ли нещо ново?

— Нищо — отговори Пар, — само дето мистър Фройънт реши да плати.

— Къде ще отиде, че няма да плати — каза Джек презрително, а после за пръв път от много време се засмя. — Не бих искал да бъда на мястото на Червения, или Пембения кръг, или как се нарича там.

— Защо? — попита мистър Пар с насмешлива искрица в очите, но се досещаше за отговора.

— Горкият ми баща казваше, че Фройънт трепери за всеки цент, който му вземат, и не мирясва, докато не си го възвърне. Когато паниката на Харви премине, ще подгони Червения кръг и няма да го остави на мира, докато не му върне и последната банкнота, която е дал.

— Много вероятно е — съгласи се инспекторът, — но парите още не са у тях.

Той разказа на Джек съдържанието на писмото, което Фройънт бе получил тази сутрин. Младият му домакин явно се учуди.

— Те поемат голям риск, нали? Няма да се намери човек, който да надвие Дерик Йейл.

— Така мисля и аз — заяви инспекторът, кръстосвайки удобно крака. — Аз свалям шапка на Йейл. У него има неща, на които много се възхищавам.

— На психометричните му способности например — усмихна се Джек, ала инспекторът поклати глава.

— Аз не го познавам достатъчно, за да им се възхищавам. Те ми се струват странни, но в известен смисъл ги разбирам. Не, имам предвид други негови качества.

Внезапно той млъкна и Джек усети смущението му.

— Май си имате големи неприятности в полицейското управление, а? — попита той. — Предполагам, че не са много доволни от безнаказаността на Червения кръг?

Пар кимна.

— Точно сега пътят ми не е застлан с рози — призна той. — Но това не ме безпокои ни най-малко. — Той изгледа втренчено Джек. — Впрочем вашата млада приятелка е на нова работа.

Джек се сепна.

— Моята млада приятелка ли? — запъна се той.

— Имате предвид мис...

— Имам предвид мис Дръмънд. Дерик Йейл я е взел в кантората си — той се изсмя тихо на учудването на Джек.

— Взел мис Талия Дръмънд в кантората си? Вие май се шегувате? — каза Джек.

— Аз пък мислех, че той се шегува, когато направи предложението си. Странна птица е Йейл.

— Мнозина са на мнение, че той би трябвало да работи в официалната полиция — каза Джек и още преди думите да излязат, разбра, че е направил гаф.

Но дори мистър Пар да беше обиден, не издаде това.

— Там не вземат външни хора — заяви той с усмивка, а много рядко се усмихваше. — Иначе, мистър Бирдмор, щяхме да вземем вас. Предполагам, не бихте очаквали от един полицаи да признае, че човек, когото наричаме „фантазиращ“ детектив, може да бъде нещо друго, освен глупак, който само ни пречи? Но иначе Йейл е способен човек.

Те бяха се приближили до прозореца и сега гледаха към тихата улица, на която се намираше жилището на Джек Бирдмор.

— Това не е ли мис Дръмънд? — попита той внезапно.

Пар вече я бе видял. Тя крачеше бавно от другата страна на улицата и гледаше номерата на къщите. След малко пресече.

— Иде тук — ахна Джек. — Интересно какво ли... — той не се доизказа, а изхвъркна от стаята и й отвори вратата на вестибюла точно когато пръстът ѝ беше на копчето на звънеца.

— Приятно ми е да те видя, Талия — каза той, улавяйки я пламенно за ръката. — Няма ли да влезеш? В столовата има един стар твой познайник.

Тя повдигна вежди.

— Да не би да е мистър Пар?

— Отгатна засмя се Джек, затваряйки вратата подире ѝ. — Искаш да говориш с мен насаме? — попита той внезапно.

Тя поклати глава.

— Не, само имам едно съобщение за теб от мистър Йейл. Той иска да му дадеш ключа на къщата ти край реката.

В това време бяха вече в столовата. Срещайки безизразния поглед на мистър Пар, момичето кимна рязко.

„Вие явно не обичате моята приятелка, мистър Пар“, помисли си Джек.

Той обясни целта на посещенията на момичето.

— Горкият ми баща имаше една занемарена къщурка край реката — каза той. — Тя е необитаема от години и специалистите казват, че ремонтът ѝ ще ми струва почти толкова, колкото самата постройка. Кой знае по каква причина Йейл смята, че Брабазон може да я използва за скривалище. Брабазон я владееше известно време, опитваше се да я продаде. Той беше хвърлил око на някои от имотите на баща ми. Но възможно ли е изобщо да се намира там?

Мистър Пар сви дебелиите си устни и замига замислено.

— Аз зная за него само едно: че засега не е напуснал страната — каза той най-после. — Не мисля, че би се заврял в къща, за която сигурно знае, че ще бъде претърсвана — загледа разсеяно Талия. — И все пак би могъл — добави замислено. — Предполагам, че има ключ за това място. Какво е то, къща ли?

— Полукъща-полусклад — отговори Джек. — Аз никога не съм я виждал, но предполагам, че е от ония жилища, които старите търговци са обичали преди двеста години, когато живеели на местата, където въртели търговията си.

Джек отключи бюрото си и издърпа едно чекмедже, пълно с ключове, всеки с етикетче.

— Мисля, че е този, мис Дръмънд — каза той, подавайки ѝ ключа. — Харесва ли ви новата работа?

Нужна му беше известна смелост, за да зададе такъв въпрос, защото беше почти уплашен от присъствието ѝ. Тя се усмихна леко и отговори:

— Забавна е, макар и не чак толкова привлекателна! Не мога да ви кажа много за работата си, защото започнах едва тази сутрин — тя се обърна към детектива. — Не, не се безпокойте, мистър Пар. Единственият ценен предмет в кантората е едно сребърно преспание. Не се налага дори да подавам писмата — продължи тя подигравателно. — Кантората е построена по американски терк и в кабинета на мистър Йейл има една малка тръба, по която писмата се спускат право в пощенската кутия във вестибюла долу. Много отчайващо!

Колкото и сериозна да беше, очите ѝ играеха весело.

— Особена жена сте вие, Талия Дръмънд — рече Пар, — но съм сигурен, че все пак у вас има нещо хубаво.

Тази забележка изглежда я развесели много. Тя се смя до сълзи, а Джек се усмихваше съчувствено.

Пар, от друга страна, с нищо не показва, че му е весело.

— Внимавайте — предупреди той и усмивката изчезна от устните на Галия.

— Мога да ви уверя, че много ще внимавам, мистър Пар — каза тя, — а ако си навлека някаква неприятност, мога да ви уверя също, че веднага ще ви потърся!

— Дано — рече Пар, — макар че се съмнявам.

21

КЪЩАТА КРАЙ РЕКАТА

Талия отиде право в кантората и завари Дерик Йейл седнал в стаята си, където четеше куп прясна кореспонденция.

— Това ли е ключът? Благодаря ви. Сложете го там — каза той. — Боя се, че вие ще трябва да отговорите сама на повечето от тия писма. Те са главно от глупави млади хора, които искат да се обучават за частни детективи. Ще намерите формуляр за отговори, можете сама да подпишете отговорите. И ви моля да кажете на тази дама — той ѝ подаде едно писмо, — че сега съм много зает и не мога да приемам други поръчки.

Взе ключа от масата и го подържа за секунда на дланта си.

— Видяхте ли се с мистър Пар?

Тя се засмя.

— Вие сте ужасен, мистър Йейл. Да, видях се с мистър Пар, но отде узнахте?

Той поклати глава с усмивка.

— Всъщност е много просто и не искам да се хваля с дарбата си — каза той, — както и вие не бива да се хвалите с очарователната си външност и склонността си — как да кажа — да вземате каквото ви падне.

Тя не отговори веднага, после каза:

— Аз се поправих.

— Вярвам, че с течение на времето ще се поправите. Вие ме интересувате — каза Йейл, после, след кратка пауза, — изключително много!

И с кимване на глава ѝ даде да разбере, че е свободна.

Талия тъкмо се бе вдълбочила в работата си и пишещата ѝ машина тракаше бясно, когато той се показа на вратата.

— Опитайте се да се свържете по телефона с мистър Пар. Ще намерите номера му в указателя.

Мистър Пар не беше в кабинета си, когато Талия се обади, но след половин час го намери и прехвърли разговора в съседната стая.

— Вие ли сте, Пар?

Чуваше гласа на Йейл през вратата, която беше оставила откритата.

— Отивам да претърся къщата на Бирдмор край реката. Предполагам, че Брабазон може да се крие там!... Добре, след обед. Бъдете там в два и половина.

Талия Дръмънд слушаше и си стенографираше.

В два и половина Пар дойде. Тя не го видя, защото имаше пряк вход от външния коридор за стаята на Йейл, но чу бумтящия му глас и след малко двамата излязоха.

Почака стъпките им да заглъхнат, после взе бланка за телеграма, адресира я до Джонсън, Милдред стрийт 23, Сити, и написа:

„Дерик Йейл отиде да претърсва къщата на Бирдмор край реката.“

Талия Дръмънд беше много акуратна.

* * *

Къщата, разположена на малък пристан, беше образец на изостаналост и занемареност. Каменната основа на пристана се рушеше, парапетът беше счупен, дворът — пущинак от бурени; гъст треволяк и коприва образуваше почти непроходима преграда по пътя им, след като отвориха вратника, през който се влизаше в неугледната източна улица, на която се намираше пристанът.

Самата къща едно време може да е била живописна, ала сега със счупените си долни прозорци, потъмнялата дървения и избелелите стени беше жалък образец на архитектурна вехтория.

В единия край имаше голяма мрачна каменна магазия, опираща до края на пристана и явно свързана с къщата. При въздушно нападение през войната бе разрушен един ъгъл от стената и бяха откъртени няколко плочи, които бяха оставили гол скелет от гниещи покривни греди.

— Весело място — каза Йейл, отваряйки вратата.

— Можете ли да си представите елегантния Брабазон в такава обстановка?

Коридорът беше прашен. От тавана висяха паяжини, къщата беше тиха и безжизнена. Обиколиха набързо стаите, без обаче да открият някаква следа от беглеца.

— Тук има тавански етаж — каза Йейл, сочейки редица стъпала, водещи към един капак на тавана на горния етаж.

Той изтича по стъпалата, отвори капака и изчезна. Пар го чуваше да снове насам-натам и скоро слезе обратно.

— Там няма нищо — каза той, затръшвайки капака на мястото му...

— Не съм и очаквал да намерите нещо — каза Пар и го поведе извън къщата.

Докато вървяха по буренясалата пътека към пътната врата, някакъв бледолик човек ги наблюдаваше през прашното стъкло на едно таванско прозорче, човек с едноседмична брада, в лицето на когото дори най-близките му приятели не биха познали известния банкиер мистър Брабазон.

КУРИЕРЪТ НА ЧЕРВЕНИЯ КРЪГ

— Вие сте глупак, сър, и идиот. Аз ви мислех за умен детектив, а сте глупак!

Мистър Фройънт беше разярен и причината беше спретнатата купчинка банкноти на бюрото му.

Като гледаше как от ръцете му се изплъзват толкова много пари, скъперникът изпитваше неопишуемо терзание и очите му ту се отвърщаха от тази купчинка богатство, ту почти моментално се приковаваха отново в нея.

Дерик Йейл не беше от обидчивите.

— Може и да съм — каза той, — но аз върша работата си както си знам, мистър Фройънт, и щом смятам, че момичето може да ме заведе до Червения кръг — а съм уверен в това, — ще я взема на работа при себе си.

— Запомнете думите ми — Фройънт размаха пръст пред лицето на детектива, — това момиче е с бандата. Ще се убедите, приятелю, че тя е куриерът, който ще дойде за парите!

— В такъв случай ще бъде незабавно арестувана — отвърна детективът. — Повярвайте ми, мистър Фройънт, аз не възнамерявам да изпускам от очи тези банкноти, но ако Червеният кръг ги вземе, ще отговарям аз, а не вие. Моето задължение е да спася живота ви и да отклоня отмъщението на Кръга от вас към мен.

— Много правилно, много правилно — побърза да каже мистър Фройънт, — точно така трябва да се действува, Йейл. Виждам, че не сте толкова глупав, колкото ви мислех. Нека бъде по вашему — рече той. Опипа нежно банкнотите, напъха ги в един продълговат плик и ги подаде с явна неохота на детектива, който прибра плика в джоба си.

— Сигурно няма никаква вест за Брабазон? Този мошеник ми отмъкна повече от две хиляди лири стерлинги, които сглупих да вложа в едно от скапаните предприятия на Марч.

— Знаехте ли нещо за Марл? — попита детективът, отваряйки вратата.

— Зная само, че беше мошеник.

— Знаехте ли нещо, което да не е толкова известно? — запита Йейл търпеливо.

— Мисля, че е дошъл от Франция — отговори Фройънт.

— Зная много малко за него. Всъщност Джеймс Бирдмор ми го представи. Говореше се, че бил замесен в далавери с имоти във Франция и че лежал в затвор там, но аз не обръщам особено внимание на клюките. Той ми беше полезен и спечелих значителна сума от повечето си капиталовложения при него.

Детективът се усмихна. Щом е така, помисли си той, по-добре този скъперник да прости на грешния Марл за последните си загуби.

Когато се върна в кантората си, завари там Пар, който го чакаше с Джек Бирдмор.

Той не бе очаквал посещение от младия човек и се сети, че всъщност тук го влечеше Талия Дръмънд, за чието отсъствие Йейл тактично се извини.

— Освободих мис Дръмънд да си отиде вкъщи, Пар — каза той. — Не искам момичето да се бърка в работата, която ми предстои днес след обед. Може да се стигне до някаква малка схватка.

Той погледна с любопитство Джек Бирдмор.

— За което, предполагам, вие не сте подготвен.

— Ще бъда разочарован, ако няма такова нещо — каза Джек весело.

— Какъв е планът ви? — попита Пар.

— Аз ще вляза в стаята си няколко минути преди пристигането на куриера. Ще заключа и двете врати — за коридора и за този външен кабинет. Ключът на тази врата ще оставя откъм вашата страна и ще ви помоля да ме заключите. Целта ми е, разбира се, да предотвратя изненада. Щом чуете почукването и чуете да ставам, да отивам до вратата и да я отключвам, ще знаете, че посетителят е пристигнал, а когато вратата се затвори отново, искам да застанете отвън в коридора.

Пар кимна.

— Изглежда прост — каза той. Отиде до прозореца, погледна навън и махна с кърпичка. Йейл се усмихна одобрително.

— Виждам, че сте взели необходимите мерки. Колко души имате?

— Мисля, че са осемдесет — отговори мистър Пар спокойно, — и практически ще обкръжат мястото.

Йейл кимна.

— Не бива да забравяме — вметна той, — че Червеният кръг може да изпрати някой много обикновен местен куриер. В такъв случай, разбира се, той трябва да бъде проследен. Решил съм парите да влязат в ръцете на самия главатар на Червения кръг — това е много важно.

— Съгласен съм напълно — каза Пар, — но смятам, че джентълменът, или който и да е друг, няма да дойде лично. Може ли да огледам кабинета ви?

Той влезе и огледа стаята. Тя беше осветена от един-единствен прозорец. В един ъгъл имаше шкаф, вратата на който отвори. В него нямаше нищо, освен едно окачено сако.

— Ако нямате нищо против — инспектор Пар беше почти смирен, — искам да стоите във външния кабинет. Благодаря ви. Аз ще затворя вратата подире ви.

Смеейки се, Йейл излезе от кабинета, а мистър Пар затвори вратата след него. Отвори втората врата и надзърна в коридора. След малко го чуха да затваря и тази врата.

— Можете да влезете — каза той. — Аз видях каквото ми трябваше.

Стаята беше просто, но спретнато мебелирана. Имаше голяма камина, в която обаче не гореше огън, макар че денят беше мразовит.

— Едва ли ще мине през комина — подхвърли Йейл шеговито, като забеляза, че детективът оглежда камината. — Аз никога не паля огън в този кабинет; нали съм от горещокръвните, никога не усещам студ.

Джек, който следеше с любопитство претърсването, взе смъртоносния малък пистолет, който лежеше на масата на детектива, и го огледа предпазливо.

— Внимавайте, че спусъкът е малко чувствителен — предупреди го Йейл.

Той извади от джоба си плика с банкнотите и го сложи до оръжието. После погледна часовника си.

— А сега мисля, че за да бъдем в безопасност, трябва да минем във външния кабинет и да заключим вратата — каза той.

С тези думи заключи вратата за коридора.

— Много вълнуващо — прошепна Джек, разсъдил, че шепотът е най-подходящ за такъв трепетен момент.

— Дано да нямате много вълнения — каза Йейл. Излязоха във външния кабинет, заключиха го и седнаха. Джек не съзнаваше, че бе седнал на стола на Талия Дръмънд и се сепна, когато разбра това.

Дали тя не спада към Червения кръг, запита се той. Пар бе намекнал нещо в този смисъл. Джек стисна зъби; той не можеше и не искаше да повярва дори на видяното със собствените си очи и да се вслуша в здравия разум. Влиянието ѝ не само не отслабваше, но и се засилваше. Тя беше особено същество и ако излезеше виновна... Вдигна очи и видя, че погледът на Пар е впит в него.

— Не претендирам да съм психометрик — изрече детективът бавно, — но ми се струва, че вие мислите за Талия Дръмънд.

— Да, мислех — призна младият човек. — Мистър Пар, смятате ли я действително за толкова лоша, колкото изглежда?

— Искате да кажете: смятам ли, че тя е откраднала будата на Фройънт, защото ако имате предвид това, не става въпрос за мислене, а за убеждение.

Джек мълчеше. Не можеше и да се надява да убеди този флегматичен човек в невинността на момичето и все пак беше лудост, призна си той, да я смята за невинна, когато сама бе признала вината си.

— Пазете тишина там — чу се гласът на Йейл.

След това седяха в пълно мълчание. Чуваха го да се движи из стаята, после той утихна, защото часът приближаваше. Инспектор Пар извади часовника от джоба си и го сложи на масата; стрелките сочеха три и половина. Куриерът трябваше да се яви вече. Пар седеше с издадена напред глава и се ослушваше, но нямаше никакъв шум от нападение.

След малко от стаята на Йейл долетя някакъв шум, особен тъп звук, като че ли Йейл бе седнал тежко.

Пар скочи на крака.

— Какво беше това?

— Всичко е наред — чу се гласът на Йейл, — препънах се в нещо. Бъдете спокойни.

Седяха още пет минути, след което Пар подвижна:

— Добре ли сте, Йейл?

Но не получи отговор.

— Йейл! — извика той по-силно. — Чувате ли ме?

Отговор не последва. Скачайки към вратата, Пар дръпна резето и се втурна в стаята, следван от Джек.

Това, което видяха, би вцепенило и по-опитен полицаи от инспектор Пар.

Дерик Йейл беше проснат на пода с оковани в белезници китки, вързани с ремъци глезени и пешкир на лицето. Прозорецът беше отворен и се усещаше силна миризма на етер и хлороформ. Пакетът с пари на масата бе изчезнал. Три секунди по-късно един възрастен пощальон излезе от преддверието на сградата, носейки на рамо чантата си с писма, и полицаите, които наблюдаваха къщата, го оставиха да мине, без да му зададат никакъв въпрос.

23

ЖЕНАТА В ШКАФА

Пар се наведе и махна напоената кърпа от лицето на детектива, който отвори очи и се озърна.

— Какво става? — попита Йейл пресипнало, ала инспекторът беше зает с откопчаването на белезниците. След малко той ги захвърли със звън на пода и вдигна пострадалия на крака, докато Джек с треперещи пръсти развързваше ремъците около глезените на Йейл.

Заведоха го до стола му и той се строполи тежко в него, прокарвайки ръка по челото си.

— Какво се е случило?

— Точно това искам да зная и аз — отвърна Пар. — Как се измъкнаха?

Детективът поклати глава.

— Не зная, не мога да си спомня — каза той. — Заключена ли е вратата?

Джек притича до вратата. Ключът беше превъртян отвътре. Човекът не би могъл да мине оттук, ала прозорецът беше отворен. Това беше първото нещо, което Пар забеляза, когато влезе в стаята.

Той притича до прозореца и погледна навън. Разстоянието до долу беше петнайсетина метра и нямаше никаква следа нито от стълба, нито от някакво друго средство, с помощта на което нападателят на Йейл би могъл да избяга.

— Не зная какво се случи — каза Йейл, след като горе-долу се съвзе. — Седях на този стол, когато внезапно до лицето ми бе прилепена кърпа и две мощни ръце ме сграбчиха с такава сила, каквато според мен човек не може да има. Преди да успея да се възпротивя или да извикам, трябва да съм загубил съзнание.

— Чухте ли моя вик? — попита Пар.

Другият поклати глава.

— Но, мистър Йейл, ние чухме шум — каза Джек — и мистър Пар запита добре ли сте. Вие отговорихте, че само сте се препънали.

— Не съм бил аз — каза Йейл. — Не помня нищо от момента, когато сложиха кърпа на лицето ми, до момента, когато ме намерихте тук.

Инспектор Пар беше на прозореца. Дръпна го надолу, после пак го повдигна, сетне огледа перваза и когато се обърна, на лицето му имаше усмивка.

— Това е най-голямата хитрост, която съм виждал досега — рече той.

Джек почувствува отново някогашната си антипатия към пълния детектив.

— Аз пък не мисля, че е чак толкова хитро. Те едва не са убили Йейл и са се измъкнали — каза той.

— Казах, че е хитро и наистина е хитро — заяви мистър Пар упорито. — А сега мисля да сляза долу и да разпитам полицаите, които оставих на пост във вестибюла.

Но дежурните полицаи нямаха какво да кажат. Никой не бе влизал или излизал от сградата освен пощальона.

— Освен пощальона, а? — повтори мистър Пар замислено. — Но, разбира се, пощальонът! Добре, сержанте, можете да освободите хората си.

Той се качи с асансьора обратно при Йейл.

— Парите са изчезнали, няма съмнение — рече той. — Не зная какво можем да направим, освен да докладваме в полицейското управление.

Сега Йейл почти се бе нормализирал и седеше на бюрото си, подпрял главата си с ръце.

— Е, този път аз съм виновен — каза той, — не могат да упрекнат вас, Пар. Все още се мъча да разбера как са се вмъкнали през оня прозорец и как са се приближили безшумно до мен.

— С гръб ли бяхте към прозореца?

Йейл кимна.

— Не съм мислил за прозореца. Седях така, че да виждам и двете врати.

— Били сте гърбом и към камината?

— Невъзможно е да са дошли оттам — поклати глава Йейл. — Не, това е най-голямата мистерия в моята кариера; по-загадъчна дори от самоличността на Червения кръг — той стана бавно. — Трябва да

докладвам на стария Фройънт, а вие елате да ми окажете морална подкрепа. Той ще побеснее.

Излязоха заедно от кантората, като Йейл заключи двете врати и пъхна ключа в джоба си.

Да кажем, че мистър Фройънт беше побеснял, би било твърде мек израз, за да опишем бурната му ярост.

— Вие ми казахте, фактически ми обещахте — крещеше той, — че парите ми ще се върнат, а сега идвате с някаква небивалица, че сте били упоен. Това е чудовищно! А къде бяхте вие, Пар?

— В помещенията — отговори мистър Пар — и разказът на мистър Йейл е верен.

Изведнъж гневът на Фройънт утихна, и то толкова внезапно, че спокойният му глас беше почти изненадващ след предишната злоба.

— Добре — каза той, — нищо не може да се направи. Червеният кръг е взел парите и това е краят. Много съм ви признателен, Йейл. Моля пратете ми сметката си.

И с тези резки думи ги отпрати. Върнаха се при Джек, който чакаше отвън на улицата.

— Е, леко се отървахме — каза Пар. — По едно време мислех, че ще получи истеричен припадък. А забелязахте ли после как се промени държането му?

Йейл кимна бавно.

В момента, когато Фройънт бе променил държането си, в главата му се бе оформила една поразителна идея, едно страшно, потресаващо, почти смразяващо съмнение.

— А сега — заговори Пар добродушно, — след като ви оказах морална подкрепа, може би ще ми направите същата услуга. В полицейското управление аз не съм толкова „персона грата“^[1], колкото сте вие. Елате да се видите с комисаря и да му разкажете какво се случи.

Кантората на Дерик Йейл беше тиха и пуста. Десет минути бяха минали, откакто бръмченето на асансьора бе показало, че тримата мъже са си тръгнали. Тишината бе нарушена от изщракване, вратите на големия шкаф в ъгъла на кабинета на Дерик Йейл бавно се отвориха и оттам излезе Талия Дръмънд. Тя затвори вратите подире си и постоя малко, дълбоко замислена, оглеждайки стаята. От джоба си извади ключ, отключи вратата, мина в коридора и заключи вратата подире си.

Талия не натисна копчето за повикване на асансьора. В другия край на коридора имаше тясна стълба, свързана със стаята на портиера на най-горния етаж, която се използваше само от него. Тя се спусна по нея. В най-долния ѝ край имаше врата, водеща за двора на сградата. Отключи и нея, и скоро след това се вля в потока прибиращи се вкъщи чиновници, които задръстваха тротоара в този час.

[1] Желана личност (лат.). — Б.пр. ↑

НАГРАДА ОТ 10 000 ЛИРИ СТЕРЛИНГИ

„Обединената търговска банка е упълномощена да предложи награда от десет хиляди лири стерлинги за сведения, които биха довели до арестуването и осъждането на главатаря на бандата, известна под названието Червен кръг. Заедно с тази награда министърът на вътрешните работи обещава помилване на всеки член на бандата, при условие, че не е действително виновен за предумишлено убийство и че ще даде сведения и показания, необходими за осъждането на мъжа или жената, известни като Червения кръг.“

На всяко табло за съобщения, във всяка пощенска станция, във всеки полицейски участък съобщението пламтеше с кървавочервени печатни букви.

На път за кантората си Дерик Йейл видя съобщението, прочете го и отмина, питайки се как ли би въздействувало то на второстепенните членове на бандата, които се бе наел да залови.

Талия Дръмънд го прочете от горния етаж на един автобус, когато той спря близо до едно табло за обяви да вземе пътник, и се усмихна скришом. Ала най-поразително беше въздействието на афиша върху Харви Фройънт. Лицето му поруменя и очите му светнаха; това почти го подмлади. Той също беше на път към кантората, когато прочете съобщението, но забърза обратно към дома си и извади от едно чекмедже в кабинета си някакъв дълъг списък. Това бяха номерата на банкнотите, които Червеният кръг бе взел, и тон го бе съставил грижливо, почти страстно.

Сега собственоръчно го преписа — работа, която го занимава до късно сутринта. Когато завърши, написа едно писмо, приложи новия

списък на номерата, адресира го и го подаде лично до една адвокатска кантора, за която знаеше, че се специализира в издирването на загубена и открадната собственост.

Фирмата „Хегитс“ и по-рано му бе вършила добри услуги и на другата сутрин пристигна неин представител, мистър Джеймс Хегит, старши съдружникът, съсухрен дребен човек, който непрекъснато подсмърчаше.

Името Хегит не се ползуваше с всеобщо уважение, а и адвокатите, когато се срещаха, не говореха за него с респект и симпатии. И все пак това беше една от най-преуспяващите адвокатски кантори в града. Повечето от клиентите ѝ бяха на границата или прекрачили границата, която дели законното от незаконното, но тя беше много полезна и за спазващите законите граждани, често с нея се консултираха дори по-известни кантори, чиито клиенти желяеха да си възвърнат ценни предмети, отнети им от крадци. По някакъв загадъчен начин „Хегитс“ можеха винаги да издирят някой „джентълмен“, който бе „чувал“ за загубената ценност, и в повечето случаи липсващият предмет се възстановяваше.

— Получих писмото ви, мистър Фройънт — каза дребният адвокат — и мога още отсега да ви заявя, че едва ли някоя от тези банкноти ще мине през обичайните канали. — Той помълча и облиза устните си, гледайки покрай мистър Фройънт. — Най-големият укривател на откраднати вещи го няма, тъй че излишно е да го споменавам.

— За кого става дума?

— За Брабазон — бе смайващият отговор и Фройънт изгледа събеседника си учудено.

— Да не би да имате предвид Брабазон от банката „Брабазон“?

— Да, точно него имам предвид — кимна Хегит. — Трябва да ви кажа, че той въртеше по-голям бизнес с откраднати пари от когото и да било друг в Лондон, разбирате ли, парите могат да минат през банката му, без никой да усети, и тъй като въртеше голям бизнес и с чужбина и непрекъснато обменяше пари за износ, работата му вървеше добре. Ние знаехме кой е укривателят. Когато казвам, че знаехме — поправи се той, — имам предвид, че имахме силно подозрение. Като блюстител на закона, разбира се, би трябвало да уведомим властите, ако сме сигурни. Но сметнах за по-благоразумно да дойда да ви

обясня, че ще бъде много трудно да намерим тези пари. Повечето откраднати банкноти отиват в конния тотализатор, но значително количество отива в чужбина, където много по-лесно могат да се обменят и много по-трудно да се издирят. Вие казвате, че Червеният кръг е свършил тази работа?

— Познавате ли ги? — попита бързо Фройънт.

— Никога не съм имал вземане-даване с тях — поклати глава адвокатът, — но, разбира се, знаех за тях и зная, че са хитри хора. Вероятно Брабазон съзнателно или несъзнателно им е вършил работа. В такъв случай може да им бъде трудно да пласират парите, защото укривател на банкноти мъчно се издирва. Какво да правя, когато открия някоя от тези банкноти и лицето, което я е прекарало?

— Искам да ме уведомите веднага — каза Фройънт, — но на никого друго да не казвате. Сигурно разбирате, че това е въпрос, от който зависи животът ми, и ако случайно Червеният кръг узнае, че се опитвам да си възвърна парите, ще стане много напечено за мен.

Адвокатът се съгласи.

Червеният кръг явно го интересуваше, защото той се побави, като умело отрупваше работодателя си с въпроси, без мистър Фройънт да разбере, че адвокатът неусетно го „изстискава“.

— Те са нещо ново сред престъпниците — казваше той. — В Италия, където се подвизава Черната ръка, искането на пари, последвано от смъртна заплаха, е съвсем обикновено явление, но мислех, че то е невъзможно в нашата страна. Най-учудващото е, че Червеният кръг остава недосегаем. Предполагам — каза той замислено, — че в него има един-единствен човек, който си служи с голям брой хора, които не се познават един друг и всеки си има определена задача. Иначе отдавна да бяха го предали. Само благодарение на това, че хората, които му служат, не го познават, той може да продължава дейността си.

Мистър Хегит си взе шапката.

— Впрочем познавахте ли Феликс Марл? Един наш клиент е обвинен в ограбване на неговата къща. Мистър Барнет. Може да не сте чували за него.

Мистър Фройънт не бе чувал за Флъш Барнет, но познаваше Марл, а Марл го интересуваше почти толкова, колкото Червеният кръг интересуваше адвоката.

— Познавах Марл. Защо питате?

Адвокатът се усмихна.

— Странен човек — каза той. — Необикновен човек в много отношения. Той е бил член на банда, измамвала френски банки. Предполагам, че това не ви е известно? Неговият адвокат дойде да говори с мен днес. Изглежда, че някоя си мисис Марл се е явила да предяви претенции за имуществото му и е разказала цялата история. Той и някой си Лайтмън натрупали цяло състояние във Франция, преди да бъдат заловени. Марл щял да бъде пратен на гилотината, само че станал свидетел на обвинението. Лайтмън, предполагам, е паднал под ножа.

— Какъв очарователен човек трябва да е бил мистър Марл! — възкликна мистър Фройънт иронично.

Дребният адвокат се усмихна.

— Какви очарователни хора сме всички ние, когато се разкрие животът ни! — каза той. Този завоалиран намек обаче не се хареса на мистър Фройънт, защото той се хвалеше, че животът му е открита книга. Би могъл да добави: като банковата му книжка.

Значи Брабазон беше пласъор на откраднати банкноти, а Марл — осъден убиец! Мистър Фройънт се учуди как Марл е успял да избяга от затвора, който сигурно е бил строг, и вътрешно се радваше, че деловите му отношения с покойника не бяха завършили чак толкова катастрофално.

Той се облече и отиде да вечеря в клуба си. Когато колата му навлезе в Пел Мел, една улична лампа освети залепен афиш, който му напомни неприятния факт, че тази вечер е с петдесет хиляди лири стерлинги по-беден, отколкото беше сутринта.

— Десет хиляди награда! — промърмори той. — Ами! Кой би издал съучастниците си? Предполагам, че Брабазон не би посмял.

Но той не познаваше Брабазон.

НАЕМАТЕЛЯТ ОТ КЪЩАТА ПРИ РЕКАТА

Мистър Брабазон седеше в студената стая на горния етаж на къщата при реката и бавно преглъщаше голямо парче хляб със сирене. Беше още в същия фрак, с който го завари предупреждението, и изглеждаше комично в модните си, но вече зацапани и прашни дрехи. От мръсотията в къщата бялата му риза беше посивяла, яката липсваше, а наболата му брада само допълваше общия небрежен вид.

След като приключи със закуската, мистър Брабазон отвори внимателно прозореца и изхвърли остатъците от хляба, после повдигна капака на пода и се спусна по стълбата към голямата кухня в задната част на къщата. Нямахме сапун, нито кърпа, но реши да опита да се измие с помощта на една от двете носни кърпички, които беше взел със себе си в бързината. Като изключим дрехите върху самия него — палто и мека филцова шапка, нахлuzени преди бягството, той беше съвсем неподготвен за подобно неочаквано приключение.

Продуктите, донесени от тайнствения човек през нощта след настаняването му в скривалището, бяха почти на привършване (беше прекарал 24 часа без храна, но в страха си го осъзна, едва когато непознатият донесе кошницата с провизиите). Нервите му бяха опънати до крайност. Седмицата, прекарана в тази дупка далече от света, и съзнанието, че полицията го търси, че му предстои да излежи дълга присъда след като го заловят, бяха заличили обичайното невъзмутимо изражение от лицето му.

Докато детективът оглеждаше къщата, той се беше свил зад вратата на вътрешната стаичка, която водеше към тавана. Споменът за това посещение на Дерик Йейл го изгаряше като кошмар.

Мистър Брабазон се настани в един стар стол, намерен някъде из къщата, и се приготви да прекара в него следващата нощ. Човекът, който го предупреди да избяга, трябваше да дойде всеки момент и да донесе още храна. Беше задрямал, когато до ушите му достигна шум

от вкарване на ключ в ключалката и подскочи. Приблужи се на пръсти до капака на пода, повдигна го и чу грубия глас на непознатия:

— Слез долу!

Той се подчини.

Предишният разговор се състоя в коридора, където мракът беше по-гъст от всякъде другаде в къщата. Постепенно очите му свикнаха с тъмнината и той се спусна успешно по несигурните стълби.

— Остани където си! — каза гласът. — Донесох ти храна и дрехи. В чантата ще намериш всичко необходимо. Избръсни се и си придай приличен вид.

— Къде трябва да отида? — попита Брабазон.

— Наел съм ти каюта в парахода, заминаващ утре от кея Виктория за Нова Зеландия. В чантата ще намериш паспорт и билет. А сега слушай. Обръсни си мустаците или по-скоро онова, което е останало от тях. Също и веждите. Това са най-характерните черти на лицето ти.

Мистър Брабазон се питаше дали човекът го беше виждал някога. Прекара механично пръсти по рошавите си вежди и мислено се съгласи с тайнствения посетител.

— Не съм ти донесъл пари — продължи гласът — Имаш шейсетте хиляди, които откъсна от Марл. Фалшифицирайки името върху чека, ти закри сметката му в банката, спокоен, че аз ще се оправя с него — както и стана.

— Кой си ти? — попита мистър Брабазон.

— Аз съм Червеният кръг — беше отговорът. — Ние вече сме се срещали.

— О, разбира се — промърмори Брабазон. — Имам чувството, че ще полудея тук. Кога мога да се махна?

— Още утре. Изчакай да се стъмни. Корабът заминава на другия ден сутринта, но ти можеш да се качиш на борда утре вечер.

— Но те ще наблюдават кораба — проплака Брабазон. — Не мислите ли, че е твърде рисковано?

— Няма опасност — беше отговорът. — А сега дай ми дарите си.

— Моите пари? — банкиерът пребледня.

— Дай ми парите си! — в гласа, който идваше от тъмнината, прозвучаха зловещи нотки и разтреперан Брабазон се подчини.

Два големи пакета пари преминаха в облечената с ръкавица ръка на посетителя.

— Вземи това — каза той.

„Това“ беше тънка пачка банкноти и опитните пръсти на банкера му подсказаха, че са съвсем нови.

— Можеш да ги смениш, когато стъпиш на борда — каза човекът.

— Не може ли да тръгна още тази нощ? — зъбите на Брабазон тракаха от страх. — Това място ме ужасява.

Червеният кръг очевидно размишляваше, защото мина доста време преди да отговори.

— Както искаш, но помни, че поемаш риск. Сега отивай горе.

Заповедта беше ясна и категорична и мистър Брабазон незабавно се подчини. Той чу как вратата се затвори и, взирайки се през прашните прозорци, видя тъмната сянка да крачи по пътеката и да изчезва в нощта. Малко след това чу изщракването на портата. Човекът си беше отишъл.

Брабазон потърси пипнешком чантата, оставена от непознатия, и я отнесе в кухнята. Там, без да се страхува, че ще го открият, можеше да запали парчето свещ, което беше намерил миналата седмица, претърсвайки къщата.

Непознатият не преувеличи, когато каза, че чантата съдържа всичко необходимо. Първата мисъл на банкера беше да разгледа парите, които другият пхна в ръцете му. Това бяха банкноти от всякакви серии и номера. Личните му пари бяха от една серия и освен това съвсем нови. Брабазон ги разглеждаше внимателно, защото знаеше, че нови банкноти не се издават току-така и изведнъж откри причината. Червеният кръг вероятно бе изнудил някого и бе поискал банкноти с непоредни номера. Брабазон прибра парите и започна да се преоблича.

Час по-късно един елегантен Брабазон с чанта в ръка излезе предпазливо през портата. Промяната от обръсването на веждите беше тъй поразителна, че когато в 11 часа вечерта той премина край един от многобройните детективи, никой не го разпозна.

Брабазон нае стая в малък хотел близо до гара Юстън и веднага си легна. Това беше първата нощ от седмица насам, в която щеше да спи спокойно.

Следващият ден прекара в стаята си, тъй като се опасяваше да се покаже на дневна светлина. Надвечер обаче след самотната вечеря в салона, той излезе да подиша малко чист въздух. Увереността му нарастваше с всяка измината минута и вече не се съмняваше, че ще успее да се промъкне незабелязано през щателната проверка на корабния детектив. Като избираше по-пустите улици, той премина край музея и спря да прочете един току-що залепен афиш.

Докато четеше в главата му се зароди идея. Десет хиляди лири и опрощаване. Беше сигурен, че на сутринта ще успее да избяга, но съществуваше и голяма вероятност да го хванат, и какъв щеше да бъде животът му занапред? Живот на преследвано куче. Това дори парите не биха могли да компенсират. Десет хиляди лири и свобода! Никой не знаеше за парите, които беше измъкнал от Феликс Марл. Ще ги депозира в банката и на сутринта ще отиде право в Управлението на полицията да разкаже всичко, което знае. Ще разобличи Червения кръг.

— Да, ще го направя — каза гласно той.

— Мисля, че постъпваш много мъдро.

Гласът идваше някъде иззад лакътя му и той се извърна. Към него безшумно приближаваше дребно набито човече, обуто в обувки с гумени подметки. Брабазон го позна веднага.

— Инспектор Пар — промълви той задавено.

— Точно така — каза инспекторът. — А сега, мистър Брабазон, ще се разходите ли малко с мен или ще ми създадете неприятности?

На влизане в полицията те се разминаха с една жена, но пребледнелият Брабазон не разпозна в нея бившата си служителка. Той остана зад желязната решетка, докато четяха със студен и официален тон заповедта за неговото арестуване.

— Можете да си спестите много неприятности, мистър Брабазон — каза инспектор Пар, — ако ми кажете истината. Зная къде сте отседнали — хотел „Брайтс“ на Юстън роуд. Пристигнахте късно снощи. Имате запазено място на името Томсън за кораба „Айтинг“, заминаващ утре сутринта от кея Виктория за Нова Зеландия.

— Господи! — изпъшка Брабазон. — Как успяхте да научите това?

Но инспектор Пар не му отговори.

Брабазон нямаше намерение да лъже. Разказа всичко, което знаеше, всичко, което се беше случило от момента, когато му се

обадиха по телефона и го предупредиха да бяга, до арестуването му.

— Значи бяхте в къщата през цялото време — попита замислено инспекторът. — Как успяхте да се скриете от мистър Йейл?

— Това мистър Йейл ли беше? — възкликна Брабазон. — Стори ми се, че бяхте вие. Има една вътрешна стая в къщата — мисля, че е била склад навремето — и аз се бях скрил зад вратата. Той дойде почти до мен. Щях да умра от страх.

— Значи Йейл излезе прав. Били сте в къщата — каза инспекторът, повече на себе си, отколкото на него. — А сега какво смятате да правите, Брабазон?

— Ще ви разкажа всичко, което знам за Червения кръг. Мисля, че информацията ще бъде достатъчна, за да го арестувате. Но трябва да бъдете много предпазливи.

Пар усети как в думите му се възвръща нещо от предишната надменност.

— Казах ви, че той подмени моите пари с негови. Сигурен съм, че го направи, защото се страхуваше да не са записани номерата им. Моите банкноти бяха от една серия — серия E19 — и аз мога да ви дам номерата на всяка една от тях — и продължи по-спокойно, — така че няма да успее да ги подмени.

— Това бяха парите на Фройънт, нали? — каза инспекторът. — Продължавайте.

— Предишните той нямаше да посмее да ги подмени, но ще подмени моите. Не разбирате ли какъв шанс ви дава това?

Инспекторът беше настроен скептично, но независимо от това, малко след като Брабазон беше отведен в килията, той позвъни на Фройънт и му разказа онова, което считаше, че трябва да знае от случилото се.

— Парите у вас ли са? — попита нетърпеливо Фройънт.

— Елате веднага вкъщи.

— Ще ви ги донеса с удоволствие — отвърна Пар, — но съм длъжен да ви предупредя, че това не са вашите пари, макар че по брой отговарят на онези, които сте прехвърлили на Червения кръг.

Малко по-късно той обясни ситуацията на мистър Фройънт. Скъперникът не се потруди да прикрие разочарованието си. Изглежда беше убеден, че при каквито и обстоятелства да са възвърнати парите, той е длъжен да предяви претенциите си. Малко след това инспектор

Пар усети, че настроението му се подобри. Фройънт заговори по-спокойно и изведнъж попита:

— Имате ли номерата на банкнотите, които Брабазон е дал на непознатия?

— Лесни са за запомняне — каза Пар. — Те са поредни — и той изреди номерата.

Мистър Фройънт бързо ги отбеляза в тефтерчето си.

БУТИЛКАТА С ХЛОРОФОРМ

Когато гостенката ѝ пристигна, Талия Дръмънд пишеше писмо. Мили Макрой беше последният човек, когото очакваше да се обади. Момичето изглеждаше болно и уморено, но не дотам, за да сдържи възхищението си от изисканата приемна, в която я покани Талия. Прислужникът си беше отишъл да преспи вкъщи.

— Та това е цял палат, скъпа — възкликна мис Макрой, и неохотно погледна Талия с възхищение. — Само ти можеш да го направиш по-добре от бедния Флъш.

— А как се чувства бедният Флъш? — попита хладно Талия.

Лицето на Мили Макрой потъмня.

— Виж какво — грубо каза тя. — Няма да ти позволя да говориш за Флъш с такъв тон, разбра ли? Той е там, където ти трябваше да бъдеш. Защото сте в играта заедно.

— Не ставай глупава. Свали си шапката и седни. Знаеш ли, като те гледам, Макрой, си мисля за едно време.

Момичето измърмори нещо под носа, но прие поканата.

— Искях да те видя заради Флъш — каза то. — Говори се, че го обвиняват в убийство, но ти знаеш, че не е способен на такова нещо.

— Зная ли? Защо пък трябва да зная? — възкликна Талия. — Аз дори нямах представа, че е бил в къщата, докато не го прочетох в сутрешните вестници — нали е чудесно, че тези от пресата ни поднасят новините още топли.

Мили Макрой не беше дошла да обсъжда с Талия предприемчивостта на журналистите и затова бързо се върна на темата, която, както се очакваше, бе Флъш Барнет и неговото непосредствено бъдеще.

— Няма да се карам с теб, Дръмънд — каза тя.

— Радвам се да го чуя — отвърна Талия. — Между другото не виждам за какво бихме се карали.

— Може и да е така, а може и да не е — иронично подхвърли мис Макрой. — Въпросът е какво смяташ да направиш за Флъш? Ти познаваш всички важни клечки, а освен това работиш и за онази свиня Йейл — тя почти изсъска. — Нали Йейл беше човекът, който отвори очите на Пар за сделката в Марисбърг. Пар няма достатъчно мозък, за да се сети сам. Всъщност не работеше ли ти през цялото време за Йейл?

— Не ме карай да се смея — отвърна презрително Талия. — Наистина аз работя за Йейл, но дотолкова, доколкото е работа писането на писма и подреждането на бюрото му. Не разбирам за какви важни клечки говориш, а и какво мога да направя аз за Флъш Барнет.

— Можеш да отидеш при инспектор Пар и да му разкажеш някоя изтъркана история. Аз съм обмислила всичко. Ще кажеш, че Флъш си е паднал по тебе, проследил те е в къщата и не е успял да излезе.

— А какво ще стане с репутацията ми? — хладно попита Талия. — Не, Мили Макрой, ще трябва да измислиш нещо по-умно, между другото, от казаното тази сутрин не разбрах да обвиняват Флъш в убийство.

Тя се изправи и прекоси бавно стаята.

— Освен това, какво общо имам аз с твоя младеж? Защо да се излагам на опасност, застъпвайки се за него?

— Ще ти кажа защо — Мили Макрой се изправи с ръце на кръста и погледна свирепо Талия. — Защото, когато започне делото Брабазон, нищо няма да е в състояние да ме спре да отида пред съда и да кажа няколко думи за това как бързо натрупа пари, докато му беше секретарка. Е, скъпа, това май те накара да подскочиш!

— Когато делото Брабазон започне? — повтори бавно Талия — Защо? Те хванаха ли го?

— Пипнаха го снощи — съобщи триумфално мис Макрой. — Работа на Пар. Бях в полицията за едни пари, които Флъш ми остави, когато го доведоха.

— Брабазон затворник — произнесе бавно Талия. — Горкият стар Браб!

Мис Макрой я наблюдаваше с присвити очи. Тя никога не бе харесвала Талия Дръмънд, а сега направо я мразеше. Но наред с това се страхуваше от нея, тъй като студенината ѝ излъчваше нещо зловещо.

— Ще направя, каквото мога за Флъш Барнет — каза Талия. — Но не от страх, че ще ме предадеш в съда, където сигурно се чувстваш като у дома си, а защото бедният малък нещастник наистина не е виновен за убийството.

Мис Макрой преглътна описанието на любовника си.

— Ще поговоря с Йейл утре сутринта. Не знам дали ще успея да помогна, но ако ми даде възможност, ще се опитам да проведа с него един откровен разговор.

— Благодаря ти — каза малко по-любезно мис Макрой и продължи простоудушно да се възхищава на апартамента.

Талия я развеждаше по стаите.

— Какво е това?

— Кухнята — каза Талия, но не направи опит да отвори вратата. Момичето я изгледа подозрително.

— Имаш ли си приятел? — попита то, и преди Талия да успее да го спре, натисна дръжката и влезе.

Кухнята беше малко и празно помещение. Лампата светеше и това подсказа на мис Макрой, че домакинята е била тук, преди да ѝ отвори.

Талия се канеше да се разсмее на явното разочарование, изписано по лицето на Мили Макрой, но изведнъж усмивката ѝ застина. Тя видя момичето да приближава умивалника и да взема оттам едно шишенце.

— Какво е това? — попита Макрой и прочете етикета.

Шишенцето беше наполовина пълно с безцветна течност, но тя не си направи труд да махне тапата, защото етикетът подсказваше всичко, което искаше да знае.

— Хлороформ и етер — прочете Мили, гледайки втренчено жената пред себе си. — За какво ти е трябвал хлороформът?

Талия загуби самообладание за няколко секунди, но после се засмя.

— Знаеш ли, когато си мисля за бедния Флъш Барнет, който лежи в Брикстънския затвор, изпитвам нужда да вдъхна нещо, за да се разсея.

— Ти си лош човек, Талия Дръмънд. Някой ден те ще те събудят в осем часа сутринта и ще те попитат какво имаш да предадеш последно на приятелите си.

— А аз ще им отвърна — каза подигравателно Талия, — погребете ме до Флъш Барнет, прочутия мошеник.

На идване към Мерил Боунд роуд, Мили Макрой не беше подготвила достоен отговор и сега с раздражение установи, че след целия разговор Талия Дръмънд на практика не беше обещала нищо.

МАЙКАТА НА МИСТЪР ПАР

Джек Бирдмор научи за ареста на Брабазон и отиде веднага в полицията, за да се срещне с мистър Пар.

Там откри, че добрият джентълмен се беше прибрал вкъщи.

— Ако е нещо важно, мистър Бирдмор, можете да го потърсите у дома му на Стамфорд авеню — посъветва го дежурният полицай.

Освен естествения си интерес към Червения кръг и всичко свързано с него, Джек нямаше друга причина за среща с инспектора, още повече че Дерик Йейл му бе казал по телефона всичко известно или по-скоро всичко, което имаше право да знае.

— Пар смята, че този арест може да доведе до важни разкрития — каза младежът. — Не познавам Брабазон, но утре сутринта ще отида при него с инспектора.

Джек очевидно нямаше шансове да открие и Йейл, който бе намекнал, че ще ходи на театър тази вечер и затова се отпрати към къщи. Беше отпратил колата, тъй като чувстваше нужда да изразходи малко енергия. Докато пресичаше тъмния парк, за да съкрати пътя си, той се чудеше какъв ли личен живот може да има човек като Пар. Инспекторът никога не говореше за семейството си и животът му извън полицията беше почти толкова загадъчен, колкото историята, която се опитваше да разкрие.

— Къде ли се намира Стамфорд авеню? — чудеше се Джек, достигнал до едно пусто място в парка. Изведнъж му се стори, че някой ходи след него и се обърна. Не беше нервен и рядко звукът от нечии стъпки можеше така да го развълнува, че да го накара да се обърне. На това място пътеката минаваше през гъст храсталак от рододендрони. Нямаше никой. Джек ускори крачката.

Не чу повече стъпки, но встрани му се стори, че вижда човек да ходи по тревата край пътеката. Когато спреше, другият спираше също. Чудеше се какво да направи. Ако го предизвикаше, непознатият можеше да го постави в неочаквана ситуация. Нямаше законно

основание да забрани на един почтен гражданин да се разхожда нощем в парка, а колкото до другото, защо да не върви зад него, щом е на прилично разстояние.

Изведнъж той видя пред себе си бавно разхождаща се фигура и безпогрешно разпозна тежката походка на полицая.

За своя изненада почувства облекчение и когато се обърна, видя, че преследвачът беше изчезнал. Опита се да си припомни случката. В едно беше сигурен: който и да е бил преследвачът му, той имаше дребен ръст. Първоначално Джек помисли, че е било момче, най-вероятно някой беден уличен просяк, който не е събрал кураж да измоли пари за едно преспиване. Отдъхна си едва, когато излезе от парка и стъпи на добре осветената улица.

— За Стамфорд авеню ли питате, сър? — осведоми се полицаят. — Онзи автобус там ще ви свърши работа, а ако искате за не повече от десет минути, можете да хванете такси.

Джек постоя известно време преди да повика такси. Мистър Пар с право ще се подразни от това неочаквано посещение в дома му, а и той самият нямаше никакво оправдание. Най-накрая се реши и спря едно такси. Няколко минути по-късно пред вратата на инспектора отново изпита същите угризения. Посрещна го самият Пар.

Лицето му беше напълно безизразно и не издаваше ни най-малка изненада или неудоволствие от появата на късния посетител.

— Влезте, мистър Бирдмор — покани го той. — Прибрах се преди малко и вечерям. Сигурно и вие не сте яли отдавна.

— Не исках да ви притеснявам, мистър Пар, но разбрах, че сте заловили Брабазон и реших да намина.

По пътя за всекидневната, инспекторът изведнъж спря и възкликна:

— О, божичко!

Джек недоумяваше причината за изненадата му.

— Бихте ли ме почакали тук?

За първи път откакто се познаваха, Джек видя Пар притеснен.

— Трябва да обясня на старата си леля кой сте — каза той. — Не е свикнала с посетители. Аз съм вдовец, както знаете, и за къщата се грижи изцяло моята леля.

Той влезе бързо в гостната и затвори вратата след себе си. Джек изпита нещо от неговото притеснение. Минаха една-две минути. От

стаята се чуха бързи стъпки и Пар отвори вратата.

— Влезте, сър — червеното му лице беше почервенияло още повече. — Седнете! Моля да ме извините, че ви накарах да чакате.

Стаята, в която се озоваха, беше хубава и обзаведена с вкус. Джек се упрекуваше, че е очаквал нещо по-различно.

Лелята на мистър Пар, възрастна дама с просташки маниери, вероятно му причиняваше голямо неудобство. Докато тя се разхождаше из стаята, инспекторът не я изпускаше от очи и заговореше ли, я прекъсваше учтиво, но много настоятелно.

Вечерята на инспектора беше сервирана върху една табла. Той вероятно бе почти привършил, когато Джек почука на вратата.

— Надявам се, че ще ни извините за безпорядъка, мистър...

— Бирдмор — подсказа Джек.

— Тя няма да го запомни никога — промърмори инспекторът.

Не умея да се грижа за къщата, както мама — продължи лелята.

— Разбира се, че не, лелю, разбира се, че не — прекъсна я бързо мистър Пар. — Малко не ти достига. Та какво искахте да знаете, мистър Бирдмор?

Усмихнат Джек се извини за посещението си.

— Червеният кръг е толкова заплетен случай, че започвам да подозирам във всяко ново действащо лице главния герой каза той. — Мислите ли, че арестът на Брабазон ще ни помогне?

— Не зная — бавно отговори Пар. — Съществува възможност Брабазон действително да ни помогне много. Между впрочем аз поставих един от моите хора да го пази и наредих пазачът да не влиза в килията му при каквито и да било обстоятелства.

— Имате предвид Сибли, морякът, който беше отровен?

Пар кимна.

— Не мислите ли, мистър Бирдмор, че това беше най-мистериозното от всичките убийства на Червения кръг?

Той зададе въпроса си напълно спокойно, но в очите му имаше някакъв блясък, който не остана незабелязан за Джек.

— Вие се смеете. Защо? Не сте ли съгласен, че беше мистериозно?

— Разбира се — отвърна инспекторът. — В известно отношение отравянето на Сибли ще бъде много по-ключов момент за залавянето на Червения кръг от ареста на нашия приятел Брабазон.

— Бих искала да не разговаряте за престъпници и престъпления — каза раздразнено лелята. — Наистина си непоносим, Джон. Това може би се е харесвало на мама.

— О, разбира се, лельо. Съжалявам! — бързо каза Пар. Когато тя излезе от стаята, любопитството на Джек Бирдмор надделя над възпитанието му.

— Мама изглежда е била образец за подражание — усмихна се той, чудейки се дали не прекали.

Смехът, който чу, го успокои.

— Да, почти образец. Тя сега не живее при нас.

— Това ваша майка ли е, мистър Пар?

— Не, моя баба — отвърна мистър Пар и Джек го погледна изненадан.

ИЗСТРЕЛ В НОЩТА

Инспекторът трябва да беше към петдесетте и Джек бързо пресметна приблизителната възраст на тази възхитителна баба, която се интересуваше от престъпления и поддържаше къщата подредена.

— Тя сигурно е една чудесна стара дама — каза той. — Предполагам, че би я заинтригувал дори Червеният кръг.

— Да я заинтригува — мистър Пар се засмя. — Ако майка беше по следите на тази банда и имаше моята власт, още същата вечер всички щяха да се отзоват в полицията на Канон стрийт, но — той направи пауза, — уви не са.

През цялото време, докато говореха, Джек се питаше, защо независимо от реда, стаята все пак му изглеждаше неподредена. Той не остана за дълго насаме с мислите си, тъй като мистър Пар беше необикновено бързив събеседник. Инспекторът разказа на Джек за някои неприятни подробности от разговора си с комисаря.

— Естествено шефовете на полицията са много обезпокоени от тази поредица престъпления — каза Пар. — От 50 години насам не се е случвало подобно нещо. На практика, струва ми се, че след Джек Изкормвача не е имало такава кървава вакханалия. Може би за вас, мистър Бирдмор, ще бъде интересно да знаете, че от 50 години насам Червеният кръг, който и да е той, е първият организиран престъпник, с който трябва да се справим. Престъпните организации са рисковано предприятие, тъй като сигурността им зависи от чувството на дълг, което се предполага, че притежава всеки крадец, и което лично аз не съм срещал никога. Ето защо играта свършва много бързо. Червеният кръг очевидно е човек, който не се доверява никому. Той не може да бъде предаден, защото няма кой да го предаде. Малобройните членове на бандата също не могат да се предават един друг, защото за мен вече е ясно, те нито се познават, нито си знаят имената.

Пар продължи да разказва интересни случаи от своята практика. Беше близо единадесет и половина, когато Джек скочи и взе отново да

се извинява.

— Ще ви изпратя до вратата. С кола сте, нали?

— Не — отвърна Джек. — Дойдох с такси.

— Хм — промълви инспекторът. — Стори ми се, че видях паркирана кола отпред. Съседите ни нямат коли. Може би е била на лекаря.

Той отвори вратата. До бордюра наистина имаше паркирана черна кола.

— Имам чувството, че съм я виждал и преди — каза инспекторът и направи крачка напред. В същия миг от тъмната вътрешност блесна тънко пламъче, чу се оглушителен гръм и инспектор Пар падна в ръцете на Джек, след което бавно се свлече на земята. Секунда по-късно колата профуча нагоре по улицата със загасени светлини и изчезна зад ъгъла. Започнаха да се отварят вратите и да наизлизат разтревожени хора.

Дотичалият полицай повдигна с Джек инспектора и заедно го внесоха в гостната. За щастие лелята си беше легнала и очевидно не беше видяла и чула нищо.

Инспектор Пар отвори очи.

— Мръсен номер — промълви той и потрепна от болка. После опипа внимателно жилетката си и извади плоско парче олово. — Цяло щастие е, че не използвах автоматичен пистолет — и, виждайки безкрайното учудване по лицето на Джек, продължи: — Червеният кръг е един от тримата, които носят предпазни жилетки. Аз съм вторият, а — Пар направи пауза, — третият, доколкото знам, е Талия Дръмънд.

Известно време Пар мълча, после каза:

— Бихте ли се обадили на Дерик Йейл? Мисля, че ще се изненада много — неопределено подметна той.

Дерик Йейл пристигна половин час след инцидента и видът му подсказваше, че е нахлузил дрехите си направо върху пижамата. Той изслуша разказа на Пар.

— Не искам да ви подценявам, инспекторе, но вие бяхте последният човек на този свят, по когото можех да предполагам, че ще стрелят.

— Благодаря ви — каза Пар, прикрепвайки внимателно парченце марля върху наранените си гърди.

— Не го казвам в смисъл на подценяване; имам предвид, че подобно предизвикателство към полицията е последното нещо, което очаквах от тях.

Йейл се намръщи.

— Не мога да го проумея — той говореше сякаш на себе си. — Чудя се защо тя настояваше да знае. Говоря за Талия Дръмънд. Тази сутрин ме попита за вашия адрес. Разбрах, че телефонът ви го няма нито в указателя, нито в местния справочник.

— А вие какво и казахте?

— Дадох ѝ уклончив отговор, но току-що се сетих, че личното ми телефонно тефтерче е леснодостъпно и тя е могла да го потърси, вместо да си създава притеснения да ме пита. Чудно защо не го е направила.

Джек отегчено въздъхна.

— Всъщност, Йейл, надявам се не искате да ни внушите, че е стреляла мис Дръмънд. Защото ако това е целта ви, е направо смешно. О, знам какво ще кажете: че не е стока, че е обиграна във всякакви дребни престъпления, но това не я прави убиец.

— Напълно сте прав — отвърна Йейл след кратка пауза. — Бях несправедлив с момичето и не бих искал да прозвучи като компенсация желанието ми да ѝ дам още един шанс. Между другото, Пар, исках да ви видя тази вечер. — Той извади от джоба си една картичка и я сложи на масата пред инспектора.

— Как би ти се отразило на нервите това?

— Кога я намери?

— Беше в пощенската кутия, но не я бях прочел, бързайки да хвана такси за насам. Не е ли прекалено?

На картичката беше нарисован добре познатият и на двамата символ. При вида му Джек потръпна. Вътре в кръга беше написано:

„Вие служите на губещата страна. Работете за нас и ще бъдете възнаграден десетократно. Ако продължавате, както досега, ще умрете на четвърти следващия месец.“

— Това ви дава още около десет дни — каза сериозно Пар и от болка или вълнение неочаквано пребледня.

— Десет дни.

— Аз, разбира се, не обръщам ни най-малко внимание на тази заплаха — весело каза Дерик Йейл. — Трябва да ви призная, че след

неприятното приключение в моя офис, почти повярвах в свръхестествените им възможности.

— Десет дни — повтори детективът. — Имате ли някакви планове? Къде по принцип трябваше да бъдете на четвърти следващия месец?

— Изненадан съм, че ми задавате подобен въпрос — отвърна Йейл. Имам уговорка да отида за риба край Дийл. Един мой приятел ми даде назаем моторната си лодка и възнамерявам да прекарам нощта на Ламанша. Всъщност предвиждах да отида точно на този ден.

— Уреждайте каквото искате, но няма да отидете сам — подчерта Пар. Сега можете да си тръгвате всички. Благодаря на Господа, че леля ми не се събуди и че майка не е тук.

Последното беше предназначено за Джек и той се усмихна с разбиране.

ЧЕРВЕНИЯТ КРЪГ

Харви Фройънт се гордееше с това, че не се доверява напълно на никого. Той разчиташе само на адвоката си, макар че връзките му със съмнителни личности бяха достатъчен довод да запази и към него известна резервираност.

Две нощи след инцидента с инспектор Пар, дребничкият адвокат се обади разтреперан на своя работодател. Беше проследил една от новите серии банкноти, които Червеният кръг взе от Брабазон.

— Вече имаме сериозна следа, мистър Фройънт и ако продължим в тази посока, положително ще хванем главния мошеник.

Но мистър Харви беше верен на себе си. Той не можеше и нямаше да остави случая в ръцете на този човек. Наистина неизменно добрата осведоменост на Хегит го беше отвела твърде далече, но за останалото щеше да се погрижи друг.

— Съжалявам, че не ми давате възможност да продължа — каза разочаровано Хегит. — Бях се ангажирал лично със случая и мога да ви уверя, че само няколко стъпки делят човека с парите, когото открихме, от човека, когото търсите.

Харви Фройънт знаеше това не по-зле от адвоката си. Джек Бирдмор излезе прав, когато отбеляза, че този стиснат човек няма да се успокои, докато не си възвърне загубените пари. За него това беше стимул и дразнител, източник на размисли, които не му даваха да заспива нощем и сутрин го будеха с чувство на пълно отчаяние. Веднъж разчистил си пътя, Харви беше добре подготвен да доведе разследването до самия край. Той бе спечелил богатството си чрез покупка и продажба на земи из различни краища на света. Започнал на практика почти без капитал, той бе успял да натрупа, благодарение на голямото си усърдие в бизнеса, седемцифрено състояние. И то не чрез стоене в офиса и доверяване на сътрудници, а чрез непрекъснати пътувания, трескави проучвания и безжалостни сражения при

индивидуалните условия на договаряне. Той сам сподели този факт с Джек Бирдмор, допускайки, че не го знае.

Фройънт се зае усърдно със своя собствен случай, без да информира за това нито Йейл, нито Пар.

Както отбеляза Хегит, банкнотата можеше лесно да се проследи на три етапа. Проучванията доведоха мистър Фройънт до сарафите в Странд — едно туристическо бюро и една високоуважавана банка. В случая улеснението идваше от факта, че това беше клон на една от банките, с които той работеше.

Цели три дни Фройънт се рови и разпитва, преглежда документи, които нямаше право да пипа, и бавно, но сигурно достигна до заключението. За него не беше достатъчно да открие само първоначалния посредник на банкнотата. Чиновникът, който го улесни при проверката на частните банкови сметки, без да знае каква цел преследва, нито срещу кого са насочени тези проучвания, беше смъмрен за това от началниците си.

Още на първия ден сутринта Фройънт замина спешно за Франция. Той прекара само два часа в Париж и вечерта го завари на път за южните райони. Пристигна в Тулуза в девет часа сутринта и там щастиято отново му се усмихна. Един от важните служители в града беше участвал преди години като негов посредник в една сделка.

Мосю Брасард посрещна госта си с подчертана любезност, която мистър Фройънт отдаде на предположенията на бившия си посредник, че се касае за нова сделка и оттам за нови комисионни. Изглежда беше прав, защото ентузиазмът на Брасард рязко спадна, след като чу целта на посещението.

— Не искам да се обвързвам с такива неща — каза той, поклащайки глава. — Въпреки че съм адвокат, скъпи мистър Фройънт, моята практика няма нищо общо с криминалните дела — и той поглади замислено дългата си брада. — Действително, спомням си Марл много добре — Марл и другия мъж, един англичанин, струва ми се.

— Човек на име Лайтмън?

— Да, същият. Боже мой, точно така — Брасард направи гримаса на отвращение. — Съвсем банална история — продължи той. — Тези хора бяха мошеници. Застреляха касиера и пазача на Неймс Банк — и

двете убийства в Тулуза ги свързваме с тях. Спомням си много добре имената им, както и ужасната случка — той поклати глава.

— Каква ужасна случка? — попита с любопитство Фройънт.

— Това стана по време на екзекуцията на Лайтмън. Мисля, че пазачите са били пияни, защото ножът засече. Опитаха втори, трети път, но той едва докосваше врата му. Тогава ужасените зрители се намесиха — знаете колко са емоционални французите — и трябваше да го върнат обратно в затвора, за да не избухне бунт. Да, Червеният кръг отърва ножа.

Мистър Фройънт, който в този момент отпиваше от кафето си, скочи на крака и разля чашата.

— Какво? — почти изкрещя той.

Мосю Брасард го гледаше с широко отворена уста.

— Защо, какво се е случило, мосю? — едното му око се насочи към изцапания килим.

— Червеният кръг! Какво искате да кажете? — попита Фройънт с треперещ от вълнение глас.

— Имам предвид Лайтмън — кимна Брасард, изненадан от ефекта на думите си. Червеният кръг беше популярното му име. Моят счетоводител може би знае повече, тъй като за разлика от мен, се интересуваше от случая.

Той позвъни и след малко влезе един възрастен французин.

— Спомняш ли си Червения кръг, Жул?

Старият Жул кимна.

— Много добре, мосю. Аз присъствах на екзекуцията. Какъв ужас! — той вдигна красноречиво ръце.

— Защо го наричаха Червения кръг? — попита Фройънт.

— Заради белега — човекът прокара пръст по врата си. — Около гърлото му, мосю, имаше червен кръг, кожа с такъв цвят. Много преди екзекуцията се носеше легенда, че няма нож, който може да го посече, защото подобни белези са магически. Мисля, че се касае за белег по рождение, но помня как по пътя за екзекуцията срещнах много хора — моят приятел Тиеп например, — които бяха сигурни, че изпълнението на смъртното наказание няма да се състои. Ако са знаели, че палачът и неговите асистенти ще бъдат пияни — допълни Жул, — и че ще монтират така зле гилотината, че на сутринта ножът да засече, то те са били много интелигентни.

Мистър Фройънт дишаше учестено.

Малко по малко истината излизаше наяве.

— Какво стана с Червения кръг? — попита той.

— Не зная — промърмори Жул. — Изпратиха го на една от островните колонии, а Марл беше освободен, защото даде показания. Чух преди известно време, че Лайтмън е избягал, но не знам доколко е вярно.

Лайтмън беше избягал. Фройънт вече се досещаше. Той прекара деня в трескаво претърсване на всички налични документи, в посещение при прокурора и завърши напрегнатите си 12 часа край бюрото на директора на затвора, разглеждайки снимки.

Може да се каже, че когато мистър Харви Фройънт си легна тази вечер в хотел „Англез“, той изпитваше чувство на дълбоко удовлетворение и приятната мисъл, че е постигнал успех там, където най-умният полицаи се беше провалил. Тайната на Червения кръг беше разкрита.

МЪЛЧАНИЕТО НА ФРОЙЪНТ

Пътуването на Харви Фройънт до Франция не остана незабелязано както за Дерик Йейл, така и за инспектор Пар. А ако телеграмата на Талия бе достигнала предназначението си, същото се отнасяше и за Червения кръг.

Посланията, които изпрати Талия, станаха повод Дерик Йейл да отиде в управлението на полицията същата вечер, в която мистър Фройънт се завърна тържествуващ от Франция.

Когато Пар влезе в офиса си, той завари Йейл, седнал зад бюрото, да демонстрира с удоволствие пред подбрана група полицейски служители необикновените си способности.

В това отношение те бяха удивителни. Взимайки един пръстен, той успя да отгатне не само известните вече факти, но и за голямо притеснение на смаяния притежател, една малка тайна от интимния му живот.

Когато Пар влезе, един от сътрудниците му подаде запечатан плик. Той погледна написания на машина адрес и го сложи в протегнатата ръка на Йейл.

— Кажи кой го изпраца?

Йейл се усмихна.

— Един много дребен мъж с невероятно руса брада. Говори носово и има магазин.

Лека усмивка озари лицето на Пар.

Йейл добави:

— Не е телепатия. Знам това от мистър Джонсън от Милдрид стрийт.

Той се засмя на озадачения вид на инспектора и когато останаха насаме му обясни:

— Разбрах, че сте открили мястото, до което са изпрацани всички послания за Червения кръг. Аз го знаех отдавна и четях всяко пристигнало съобщение. Мистър Джонсън каза, че провеждате

разследвания и аз го помолих да ви даде пълна информация в надписания плик, който му изпратихте.

— Излиза, че сте знаели мястото през цялото време? — каза бавно Пар.

Дерик Йейл кимна.

— Знаех, че съобщенията, предназначени за Червения кръг, са адресирани до този дребен счетоводител и че всеки следобед и надвечер едно момче отива да ги прибере. Срамувам се да си призная, че нито веднъж не успях да проследя човека, който изпразва джоба на момчето.

— Изпразва джоба на момчето? — повтори Пар.

Йейл се наслаждаваше на загадъчната ситуация.

— Било наредено момчето да слага писмата в джоба си и да върви по оживената Хай стрийт. Докато се разхождало, някой ги е прибирал от джоба му, без то да разбере.

Инспектор Пар се отпусна на стола, който Йейл току-що бе освободил и потърка брадата си.

— Вие сте невероятен човек! — каза той. — И какво друго открихте.

— Това, което винаги съм подозирал — отвърна Йейл. — Че Талия Дръмънд е във връзка с Червения кръг и че му е предоставила всяка информация, до която е можела да се добере.

Пар поклати глава.

— Какво смятате да правите?

— Казах ви още преди, че това момиче ще ни отведе до Червения кръг — тихо отвърна Йейл. — Сигурен съм, че рано или късно предположението ми ще се окаже вярно. От два месеца нашият приятел, собственикът на кантората, до която са адресирани посланията, ми дава да преглеждам всички писма. Не беше нужно да му обяснявам дълго, тъй като е много честен и пряк човек. Макар че от опит знам, а сигурно и вие, че често само мисълта, че някой служи на правосъдието, може да те подтикне към най-оскърбителни действия на нелоялност. Позволих си да му подхвърля, без уговорки, че съм обикновен полицаи. Надявам се нямате нищо против?

— Понякога си мисля, че вие действително трябва да бъдете полицаи — каза Пар. — И така значи, Талия Дръмънд е във връзка с Червения кръг?

— Разбира се, аз ще я задържа на работа — отвърна Йейл. — Колкото е по-близо до мен, толкова по-безопасна ще бъде.

— Защо Фройънт е ходил във Франция? — попита Пар.

Другият сви рамене.

— Той има много делови контакти в чужбина и може би е зает с някоя сделка. Една трета от лозята в Шампан са негова собственост. Предполагам, че знаете това?

Инспекторът кимна. После, по една или друга причина, настъпи тишина. Всеки беше зает с мислите си. Най-вече Пар, който се чудеше защо Фройънт е ходил в Тулуза.

— Как разбрахте, че е ходил в Тулуза? — попита Дерик Йейл.

Въпросът беше толкова неочакван — едно изненадващо продължение на неговите собствени мисли, че Пар подскочи.

— За бога, нима можете да четете мисли?

— Понякога — сериозно отвърна Йейл. — Мислех, че е бил в Париж.

— В Тулуза — повтори кратко инспекторът, без да обяснява как е получил информацията.

Сигурно нищо от онова, което Дерик Йейл беше сторил досега, нито дори демонстрацията на необикновените му способности, не можеше да обърка така невъзмутимия инспектор от полицията, както това проникване в собствените му мисли. Той, разбира се, се разтревожи и смути. Не беше излязъл още от това си състояние, когато позвъни Харви Фройънт.

— Вие ли сте, Пар? Искам да дойдете у дома. Вземете със себе си и Йейл. Трябва да ви съобщя нещо много важно.

Инспектор Пар окачи замислено слушалката и промърмори:

— Какво, по дяволите, знае той?

Проницателните очи на Дерик Йейл, които не го изпускаха през цялото време, докато говореше, блеснаха със странна светлина.

* * *

Талия Дръмънд беше приключила своята скромна вечеря и се занимаваше с кърпене на чорапи. Извън домашната работа тя се опитваше да не мисли за Джек Бирдмор. Понякога споменът за него й

причиняваше остра болка, а друг път моментите на тишина и самотност като тези, бяха подходящи за подобни съзерцания. Тя точно остави работата си, за да се разсее с нещо друго, когато на вратата се позвъни.

Беше районният пощаджия. В ръката си носеше четвъртит пакет, подобен на кутия за обувки. Адресът беше изписан с печатни букви и сърцето на Талия трепна, когато разпозна подателя. Тя влезе бързо в стаята и, прерязвайки канапа, отвори кутията. Най-отгоре лежеше писмо. Беше от Червения кръг.

„Ти знаеш пътя за къщата на Фройънт. Откъм градината има един вход за бомбеното убежище под кабинета. Трябва да се вмъкнеш вътре заедно със съдържанието на тази кутия. Изчакай в подземната стая, докато ти дам нови инструкции.“

Талия извади съдържанието на кутията. Първият предмет беше голяма кожена ръкавица, която достигаше почти до лакътя ѝ. Това беше лява мъжка ръкавица. Освен нея в кутията имаше още само един островръх нож с чашковиден предпазител. Талия опипа внимателно острието му, беше остро като бръснач. Тя поседя известно време с втренчен в ръкавицата и оръжието поглед, после отиде до телефона и набра няколко цифри. Почака доста време, докато накрая телефонистката ѝ каза, че номерът не отговаря.

Талия погледна часовника си. Минаваше вече осем и нямаше време за губене. Тя постави ръкавицата и ножа в една голяма кожена чанта, загърна се с наметалото си и излезе.

Половин час по-късно Дерик Йейл и мистър Пар изкачваха стъпалата на резиденцията на Фройънт. Посрещна ги прислужникът. Първото нещо, което Дерик Йейл забеляза, бяха ярко осветените коридори и хол. С пълен блясък светеха дори и лампите по стълбищата. Фактът беше интересен, като се има предвид пословичната пестеливост на Фройънт. Обикновено той се задоволяваше с една слаба светлина в хола, а всяка стая, която не използваше, тънеше в мрак.

От хола се влизаше в библиотеката. Вратата ѝ беше широко отворена и посетителите видяха, че вътре е също ярко осветено.

Харви Фройънт седеше на бюрото си. На умореното му лице беше изписана усмивка. Задоволство се излъчваше от всеки негов жест, от всяка нотка на гласа му.

— И така, господа — каза весело той и потри ръце. — Ще ви предложа малко информация, която струва ми се ще ви развълнува. Току-що се обадох на главния комисар — Фройънт се взря в пълничкия инспектор. — В случай като този, човек иска да бъде сигурен. Всичко може да се случи с вас, господа, след като напуснете тази къща. Ето защо за тайната трябва да знаят колкото се може по-малко хора. Бихте ли си свалили палтата? Историята, която ще ви разкажа, ще ми отнеме доста време.

В този момент звънна телефонът и Фройънт вдигна слушалката.

— Да, полковник — каза. — Искам да направя важно съобщение. Бихте ли ме изчакали една-две секунди? Ще бъдете ли там? Добре.

Той остави слушалката, намръщи се неопределено и каза:

— Трябва да поговоря първо с полковника, ако нямате нищо против, влезте в съседната стая и затворете вратата. Не искам да проваля малката изненада, която подготвям.

— Разбира се — отвърна Пар и излезе.

Дерик Йейл се колебаеше.

— Това съобщение за Червения кръг ли се отнася?

— Ще ви кажа — отвърна мистър Фройънт. — Дайте ми само пет минути и след това ще изпитате тръпката от сензацията.

Дерик Йейл се засмя.

— Доста много ми е необходимо, за да потръпна.

На излизане от стаята той спря за момент, задържайки вратата, и добави:

— Мисля, че после ще мога да ви кажа нещо за вашата приятелка Дръмънд. Зная, че не проявявате интерес, но този дребен факт ще ви заинтересува не по-малко от историята, която се готвите да ни разкажете.

Пар го видя да се усмихва и предположи, че Фройънт е проръмжал нещо не особено ласкателно по адрес на Талия Дръмънд.

Дерик Йейл затвори внимателно вратата.

— Чудя се, каква ли е тази негова новина, Пар? — каза замислено той. — И какво ли, по дяволите, иска да каже на вашия полковник?

Те отидоха в приемната, която също беше цялата в светлина.

— Има нещо необичайно, не мислите ли, Стиър? — обърна се Дерик Йейл към иконома.

— Да, сър. По принцип мистър Фройънт не е прахосник. Но тази вечер ми каза, че иска да са запалени всички лампи, каквото и да му струва това, за да не поема рискове. Никога не съм го виждал да прави такава нещo. А това, което ме поразя най-много, е, че в джобовете си има два заредени револвера. Той мрази огнестрелните оръжия.

— Откъде знаете, че има револвери? — остро попита Пар.

— Аз ги заредих отвърна икономът. — Служил съм в доброволческата кавалерия и разбирам от оръжие. Единият от револверите е мой.

Дерик Йейл подсвири с уста и погледна инспектора.

— Изглежда Фройънт не само познава Червения кръг, но очаква и посещение. Между другото, имате ли свои хора под ръка.

Пар кимна.

— Оставих на улицата двама детективи. Наредих им да се навъртат наоколо, в случай, че ги повикам.

Те не чуваха гласа на Фройънт, докато говореше по телефона, тъй като къщата беше масивна и имаше дебели стени.

Измина половин час и Йейл ставаше все по-неспокоен.

— Бихте ли го попитали дали можем да влезем, Стиър?

Икономът поклати глава.

— Не мога да го безпокоя, сър. Може би е по-добре някой от вас. Ние никога не влизаме, без да ни повикат.

Пар натисна вратата на кабинета на Харви Фройънт и рязко отвори вратата. Лампите светеха и очите му попаднаха върху свитата на стола фигура. У него не остана частица съмнение, за това какво се беше случило. Харви Фройънт беше мъртъв. Дръжка на нож стърчеше от лявата половина на гърдите му, нож с метален чашковиден предпазител. Върху малкото писалище се търкаляше опръскана с кръв кожена ръкавица.

Ужасеният вик на Пар накара Дерик Йейл да се втурне в стаята. Лицето на инспектора беше побеляло като смъртта, докато гледаше втренчено трагичната фигура на стола. И двамата мълчаха.

— Извикай хората ми! — продума най-накрая Пар. — Никой де не напуска къщата! Кажи на иконома да събере прислугата в кухнята и да ги задържи там!

Той огледа стаята. Тежките кадифени завеси на големия прозорец, който гледаше към тревната площ зад къщата, бяха

спуснати. Пар ги дръпна встрани. Капаците отзад бяха също затворени.

Как бе убит Харви Фройънт?

Срещу камината се намираще тясно бюро, изработка от времето на Джеймс I, което с липсата на площ можеше да влуди всеки нормален човек, но бе любимо на мъртвия финансист.

По кой път се беше приближил убиецът? Отзад? Ножът беше забит право надолу и възможността нападателят да е минал зад Фройънт незабелязано, изглеждаше напълно правдоподобна. Но защо е тази ръкавица? Инспектор Пар я огледа внимателно. Това беше кожена ръкавица, от онези, които ползват шофьорите, при това доста износена.

Следващата му мисъл бе да се обади на комисаря. Както предполагаше, полковникът очакваше съобщението на Харви Фройънт.

— Значи той не ви се е обадил?

— Не. Какво се е случило?

Пар му разказа с няколко думи за произшествието и изслуша стоически почти безпаметната ярост на своя шеф от другия край на жицата. След това затвори телефона и се върна обратно в хола, където вече го чакаха хората му.

— Ще претърсим всяка стая на къщата — каза инспекторът.

След половин час той се върна.

— Е? — нетърпеливо попита Йейл.

Пар поклати глава.

— Нищо. Няма никой, чието място да не е тук.

— Как са влезли в стаята? Холът не е оставал празен, освен в минутата, когато Стиър дойде при нас.

— Може би има капак на пода — предположи Йейл.

— Във всекидневните в Уест Енд, Лондон, няма капаци на пода озъби се Пар.

Последвалото претърсване обаче даде изненадващ резултат. Отгръщайки единия край на килима, те откриха малък капак. Икономът обясни, че тъй като по време на войната всяка нощ е имало въздушни нападения, мистър Фройънт си построил бомбено убежище от бетон в долната част на винарната. До него се стигало по стълби, спускащи се под кабинета.

Пар слезе надолу по стълбите с една запалена свещ и се озова в малка като правоъгълник килия стаичка. Имаше врата, която беше

заклучена, но претърсвайки тялото на Харви Фройънт, те откриха необходимия ключ. Зад първата врата имаше втора, от желязо, която ги отведе на открито. Къщите бяха свързани с общ двор с храсти.

— Напълно възможно е да се влезе през вратата в долния край — отбеляза Йейл. — И мога да ви кажа, че убиецът е минал точно оттам.

Той освети с фенера земята пред себе си. После внезапно клекна и се взря.

— Тук има прясна стъпка, стъпка на жена!

Пар погледна през рамото му.

— Мисля, че няма съмнение — каза той. — Съвсем прясна е.

Изведнъж отстъпи крачка назад и ужасено възкликна.

— Господи, какъв дяволски заговор!

Неочаквано беше разпознал стъпката на Талия Дръмънд.

31

ТАЛИЯ ОТГОВАРЯ НА НЯКОЛКО ВЪПРОСА

Дерик Йейл седеше, подпрял с две ръце главата си и четеше вестник. От сутринта беше прегледал цяла дузина, отваряйки ги един по един и захвърляйки ги зад себе си.

— „Пред очите на полицията“, „Некадърността на Главно управление на полицията“ — прочете Йейл и поклати глава. — Днес сутринта вестниците ще развалят настроението на нашия беден приятел Пар. Той беше почти толкова неспособен да предотврати престъплението, колкото и ние двамата с вас, мис Дръмънд.

Тази сутрин Талия Дръмънд изглеждаше малко бледа. Около очите се виждаха тъмни кръгове и общият ѝ незаинтересован вид беше в противоречие с обичайната ѝ жизненост.

— Щом сте в играта, сигурно очаквате да получавате и удари, нали? — попита студено тя. — Полицията не може да прави всичко, каквото си поиска.

Йейл я погледна с любопитство.

— Май не сте голяма почитателка на полицейските методи, мис Дръмънд.

— Бих казала никак — отвърна Талия и остави пред него купчина писма. — Надявам се, че не очаквате да защитавам качествата на полицията.

Йейл тихо се засмя.

— Вие сте странно момиче. Понякога ми се струва, че по рождение сте лишена от чувство на състрадание. Впрочем не работехте ли преди при Фройънт?

— Да — кратко каза тя.

— И живяхте известно време в къщата?

Талия не отговори, но сивите ѝ очи се втренчиха в неговите.

— Да, живях известно време. Защо питате?

— Чудя се дали сте знаели за съществуването на подземната стая — попита безгрижно Дерик Йейл.

— Разбира се, че знаех. Бедният мистър Фройънт не криеше предвидливостта си. Поне десетина пъти ми е казал колко пари му е струвала — и тя се усмихна.

За момент Йейл се замисли.

— Къде обикновено стояха ключовете за бомбеното скривалище?

— В бюрото на мистър Фройънт. Предполагате, че съм имала достъп до тях и че съм замесена в снощното убийство?

Той се засмя.

— Не предполагам нищо. Просто питам и тъй като изглежда знаете много повече от другите, които живеят тук, моето любопитство е напълно оправдано. Мислите ли, че е възможно да се повдигне безшумно капакът на пода?

— Напълно възможно — отвърна Талия. — Тези врати работят с противотежести. Ще отговорите ли на някое от тези писма?

Той отстрани с ръка връзката с писмата.

— Какво правихте миналата нощ, мис Дръмънд?

Този път въпросът беше директен.

— Прекарах вечерта вкъщи — Талия сложи ръце зад гърба си и особената скованост, която Йейл бе забелязал и преди, вдърви цялата ѝ фигура.

— През цялото ли време бяхте вкъщи?

Тя не отговори.

— Вярно ли е, че към осем и половина сте излязла с малък пакет?

Тя отново не отговори.

— Един от хората ми ви е видял случайно, но после ви е изгубил. Къде прекарахте вечерта? Не сте се завърнала вкъщи почти до 23 часа.

— Излязох да се разходя — каза хладно Талия. — Ако ми дадете карта на Лондон, ще се постарая да ви покажа маршрута си.

— Може би, част от него е вече известен.

Тя присви очи.

— В такъв случай ще си спестя усилията да ви разказвам къде съм ходила.

— Вижте какво, мис Дръмънд — той се наведе през масата. — Сигурен съм, че по душа, не сте убийца. Тази грозна дума ви кара да потрепвате. Но има подозрителни подробности, които все още не съм споделил с Пар, около разходките ви миналата нощ.

— Да бъда под подозрение е нещо нормално за мен — отвърна Талия. — Щом като знаете толкова много, напълно излишно е да ви разказвам повече.

Йейл я погледна право в очите, но тя издържа погледа му, без да трепне. Тогава той сви рамене.

— Всъщност мисля, че няма значение къде сте била.

— Почти съм склонна да се съглася с вас — подигравателно каза Талия и влезе обратно в стаята, където беше пишещата ѝ машина.

— Невероятна личност — помисли си Дерик Йейл.

Обикновено жените не го интересуваха, но Талия Дръмънд не влизаше в общата класация. Но не хубостта ѝ го привличаше: той съзнаваше, че е красива, така както съзнаваше, че вратата на офиса му е боядисана в кафяво или че цветът на „репу“-то е червен.

Йейл взе отново вестника и препрочете някои от критичните бележки по повод неефективната работа на полицията. Малко след това, както очакваше, в стаята оживено влезе Пар и се тръшна на един стол.

— Комисарят иска оставката ми — за голяма изненада на Йейл гласът му беше почти тържествуващ. — Това никак не ме тревожи. Още преди три години, когато брат ми ми остави парите си, мислех да се пенсионирам.

Йейл за първи път чуваше Пар да намеква за парите си.

— Какво смяташ да правиш? — попита го той.

Пар се усмихна и отвърна сухо.

— В държавните служби, когато ти поискат оставката, си длъжен да я подадеш. Но тя ще влезе в сила едва в края на другия месец. Ще изчакам да видя какво ще стане с теб, приятелю.

— С мен? — възкликна учудено Дерик. — А, имаш предвид предупреждението, че ще ме ликвидират на четвърти. Чакай да погледна календара, остават ми още два-три дни живот — той се засмя иронично. — Не мисля, че си заслужава да оставаш заради това. Но шегата настрана, защо изобщо трябва да си подаваш оставката? Как смяташ, ако отида при комисаря...

— Комисарят би те изслушал точно толкова, колкото и наниз бобени зърна, ако можеха да говорят. Между другото той не ми отнема случая до влизане в сила на оставката, за което трябва да съм ти благодарен.

— На мен?

Дебеличкият инспектор тихо се засмя.

— Казах му, че твоят живот е толкова скъп за страната ни, че е необходимо да остана на работа, докато мине фаталната дата.

В този момент влезе Талия Дръмънд с нова връзка писма.

— Добро утро, мис Дръмънд.

Инспекторът вдигна очи към момичето.

— Четох за вас в сутрешните вестници — каза хладно Талия. — Станали сте обществена личност, мистър Пар.

— Всичко е заради рекламата — отвърна добродушно Пар. — Измина доста време, откакто видях вашето име във вестниците, мис Дръмънд.

Това напомняне за появата ѝ пред съда изглежда развесели много Талия.

— Ще наваксам бързо — каза тя. — Какви са последните новини за Червения кръг?

— Последните новини — започна бавно Пар — са, че цялата кореспонденция, изпращана до Червения кръг от Милдрид стрийт, ще бъде изпращана занапред от друго място.

Той видя как лицето ѝ се промени. Всичко стана мигновено, но ефектът го задоволи напълно.

— Да не би да са се преместили в града? — попита Талия, съвземайки се бързо. — Не виждам защо да не го сторят. И без това правят почти каквото си искат. Не виждам, защо да не живеят в някоя хубава сграда с асансьори и светлинни реклами. Най-добре ще е да си сложат светлинни реклами, така че дори полицията да ги види.

— Сарказъм у една млада дама — каза строго Пар. — Това е не само недопустимо, но и обидно.

Йейл слушаше с доволна усмивка размяната на реплики. Имаше моменти, когато инспектор Пар го учудваше дори повече от Талия. Когато поискаше този дебелак можеше да прояви много изтънчена злоба.

— Къде бяхте снощи, мис Дръмънд? — попита Пар с втренчен в земята поглед.

— В леглото, сънувайки — отвърна Талия Дръмънд.

— В такъв случай, вероятно на сън сте се разхождали около 21.30 часа зад къщата на Фройънт.

— А, това ли било? — възкликна Талия. — Сигурно сте открили нежните ми стъпчици в градината. Мистър Йейл вече ми подметна. Не, инспекторе, миналата нощ бях на разходка в парка. Самотата ме вдъхновява много.

Пар все още разглеждаше внимателно килима.

— Много добре, млада госпожице, но другия път, когато се разхождате в парка, стойте на разстояние от Джек Бирдмор, защото вчера сте го изплашили много.

Тук той удари право в целта. Лицето ѝ почервения, а нежните и вежди се свъсиха.

— Мистър Бирдмор не се плаши толкова лесно — каза Талия — освен...

Тя се обърна рязко и излезе от стаята. Когато Пар след кратък разговор с Йейл също излезе, момичето го пресрещна намръщено и гневно каза:

— Има моменти, инспекторе, в които наистина ви мразя.

— Учудвате ме — отвърна той.

ПЪТУВАНЕ В ПРОВИНЦИЯТА

Главното управление на полицията беше подложено на изпитание. Недостатъчното внимание, което вестниците отделяха на последната от поредицата трагедии, свързани с Червения кръг, въпросите на журналистите, които предстояха да бъдат обсъждани както в Парламента, така и на заседание зад затворените врати на Главното управление, отчуждението на всички онези, които обикновено работеха с Пар, бяха зловещи признаци, които той не подценяваше. Едва ли можеше да се намери вестник, който да не публикува пълния списък на насилията, извършени от Червения кръг, нито такъв, който да не подчертава досадния факт, че от самото начало със случая се занимаваше инспектор Пар.

Пар получи разрешение да продължи разследването във Франция. По време на това кратко отсъствие, неговите шефове му намериха заместник. Той имаше в полицията само един приятел и по странно стечение на обстоятелствата, това беше полковник Мортън, комисарят, който отговаряше за отдела му.

Мортън се застъпи за Пар, макар от самото начало да знаеше, че е безнадеждно. Подкрепи го и Дерик Йейл. Той отиде рано сутринта в полицията и съобщи редица подробности, оневиняващи неговия колега.

— Дори само простият факт, че аз също бях там и че бях специално нает да охранявам Фройънт, би трябвало да снее част от отговорността от плещите на Пар — настояваше той.

Комисарят се облегна назад на стола си и скръсти ръце.

— Не бих искал да наранявам чувствата ви, мистър Йейл, но официално вие не участвувате в случая и се страхувам, че нищо казано от вас няма да помогне на мистър Пар. Той пропусна вече своя шанс. На практика имаше няколко шанса, но ги пропусна всичките.

Йейл вече си тръгваше, когато комисарят го повика с ръка.

— Можете да хвърлите светлина върху един проблем, мистър Йейл. Отнася се до убийството на човека, застрелял Джеймс Бирдмор. Спомняте ли си Сибли моряка?

Йейл кимна и седна обратно на стола.

— Кои бяхте в килията по време на разпита?

— Аз, мистър Пар и един стенограф.

— Мъж или жена? — попита комисарят.

— Мъж. Струва ми се, че беше ваш служител. Никой друг. Тъмничарят влезе един или два пъти, всъщност докато бяхме вътре той дойде и донесе водата, в която после се оказа отровата.

Комисарят отвори папката и извади измежду многото документи един лист.

— Това са показанията на тъмничаря. Ще ви спестя подробностите. Ето какво казва той.

Комисарят намести очилата си и бавно зачете:

— „Затворникът седеше на леглото. Мистър Пар беше седнал с лице към него, а мистър Йейл стоеше с гръб към вратата, която при влизането ми беше отворена. Носех тенекиено канче, наполовина пълно с вода, която бях налял от крана за пиене. Спомням си, че оставих канчето, за да отговоря на повикване от една друга килия. Мисля, че е било невъзможно до този момент да бъде подменена водата, макар че вратата към двора беше отворена. Когато влязох в килията, мистър Пар взе канчето от ръката ми и го постави на поличката до вратата. После ме помоли да не им преча.“

— Обърнете внимание, че никъде не става дума за стенограф. Мислите ли, че е бил наш служител?

— Почти съм сигурен — отвърна Йейл.

— Трябва да попитам Пар — каза комисарят.

По телефона Пар (беше се завърнал от Франция) призна, че стенографът е бил местен човек, когото той наел по време на разследванията си в градчето. В бъркотията, настъпила след смъртта на Сибли, беше пропуснал да провери самоличността на човека. Спомняше си само смътно, че беше получил от него машинния препис с показанията на Сибли и че му беше платил за труда. Това беше всичко, с което можеше да помогне на следствието и информацията на комисаря почти не нарасна.

Дерик Йейл изчака полковникът да свърши телефонния разговор и по недоволния израз на лицето му разбра, че казаното от Пар няма особена стойност.

— Вие не си ли спомняте човека? — обърна се към него комисарят.

Йейл поклати глава.

— Беше с гръб към мен през цялото време, с лице към Пар.

Полковникът промърмори нещо за голямата безотговорност и продължи.

— Няма да се изненадам, ако вашият стенограф е бил пратеник на Червения кръг. Престъпна небрежност е било да се наема за такава важна работа човек с неустановена самоличност. Да, Пар се провали. Съжалявам много. Харесвам го. Вярно че е един от онези старомодни полицаи, които вие, надменните личности, почти презирате, че не притежава изключителни способности, но за времето си той беше забележителен полицаи. Сега обаче ще трябва да си отиде. Вече е решено. Позволявам си да го споделя с вас, защото говорих и с Пар. Много съжалявам.

Тази вест не беше нова за Йейл. Знаеше я дори най-младият офицер в полицията.

Но най-незаинтересован изглеждаше самият инспектор Пар. Той продължаваше да върши обичайната си работа, сякаш не осъзнаваше предстоящата голяма промяна и дори когато заместникът му дойде да разгледа кабинета си, Пар го посрещна необикновено любезно.

Един следобед той случайно срещна в парка Джек Бирдмор. Джек беше изненадан от доброто настроение на дебелия малък човек.

— Е, инспекторе, приближаваме ли края?

Пар кимна.

— Мисля, че да. Моят край.

Това беше първата по-конкретна информация за оставката на инспектора, която Джек чуваше.

— Но вие сигурно няма да си отидете. Държите всички нишки в ръцете си. Те няма да бъдат толкова глупави да се разделят с вас в този критичен момент, освен ако не са изгубили надежда да заловят мошеника.

Пар си помисли, че „те“ отдавна бяха изгубили надежда, но становището на Управлението за него не подлежеше на обсъждане.

Джек заминаваше за своята къща в провинцията. Не беше ходил там от смъртта на баща си и сигурно не би отишъл и сега, ако не се налагаше да прегледа наемите на фермите. Тъй като работата не можеше да се свърши в града, а и имаше други неща, изискващи личната му намеса, той реши да преспи в имението, което освен с трагедията, свързваше и с други неприятни спомени.

— В провинцията ли отивате? — попита замислено Пар. — Сам?

— Да — отвърна Джек и, сякаш отгатвайки мислите на другия, попита нетърпеливо, — не бихте ли дошли с мен Пар? Бих се радвал, ако можехте да ми погостувате, но предполагам, че разследването на Червения кръг ще ви задържи в града.

— Струва ми се, че ще се справят много добре и без мене — мрачно каза Пар. — Да, мисля, че бих дошъл с вас. Не съм бил в къщата, откакто баща ви умря и ще се радвам да се поразходя дотам отново.

Той поиска още два дни отпуск и Главното управление на полицията, което с удоволствие би се отървало от него до края на живота му, се съгласи.

Тъй като Джек заминаваше още същата вечер, инспекторът се прибра вкъщи, приготви багажа си и го пресрещна на гарата.

Времето и пътищата не бяха подходящи за пътуване с кола и в крайна сметка инспекторът се съгласи, че е по-удобно да заминат с влак.

Преди да тръгне, той остави на Дерик Йейл една малка бележка, в която му обясняваше къде отива и в която накрая беше добавил:

„Възможно е да възникнат обстоятелства, изискващи моето присъствие в града. Не се колебайте да ме повикате в случай на нужда.“

Предвид този послепис, последвалото поведение на инспектор Пар не изглеждаше ни най-малко странно.

33

АФИШЪТ

Инспекторът не се оказа приятен спътник. Той носеше със себе си цяла купчина вестници и прекара времето в четене на коментарите около Червения кръг. Джек се чудеше как можеше един толкова инертен човек да изпитва удоволствие от недоброжелателните критики по свой адрес, които пълнеха вестниците. Така му и каза.

Пар остави вестника на коленете си и свали пенснето.

— Не помня критичността да е навредила някому — каза той. — Единствено, когато човек съзнава, че не е прав, тогава тя може да го засегне. А доколкото зная, аз съм прав, следователно няма значение какво пишат.

— Наистина ли мислите, че сте прав? В какъв смисъл? — попита изненадано Джек, но инспекторът не му отговори.

Пристигнаха на малката гара и отпътуваха за отдалечената на три мили мрачна къща на Джеймс Бирдмор, с която приживе той толкова се гордееше.

Почти веднага щом прекрачиха прага, икономът, който беше дошъл да се погрижи за удобството на своя господар, връчи на инспектор Пар една телеграма.

Пар погледна отгоре плика, после го обърна.

— Кога пристигна? — попита той.

— Преди около пет минути — отвърна икономът. — Донесе го пощаджията от селото.

Инспекторът извади телеграмата. Беше подписана: „Дерик Йейл“. Той прочете:

„Върни се веднага в Лондон. Много важно събитие.“

Без да продума нито дума, Пар подаде съобщението на младежа.

— Разбира се, че ще отидете. За съжаление до 21.00 часа няма влак каза Джек, макар и разочарован от перспективата да изгуби компанията си.

— Няма да отида — бавно промълви Пар. — Нищо на този свят не е в състояние да ме накара да предприема ново пътуване същата вечер. Ще почака.

Пренебрежителното отношение на Пар към телеграмата никак не съвпаднаше с досегашната представа на Джек за характера му. Ако трябва да бъдем искрени, той дори остана малко разочарован, въпреки радостта си от факта, че инспекторът ще прекара първата нощ в къщата, всеки ъгъл, всяка стая, от която имаше някаква особена атмосфера.

Пар прочете телеграмата още веднъж.

— Излиза, че я е изпратил половин час след нашето заминаване. Вие имахте телефон, нали?

Джек кимна. Пар поръча междуградски разговор. Измина четвърт час преди извънмяването да оповести, че връзката е осъществена.

Джек чуваше гласа на инспектора, докато говореше в хола. След малко той се върна.

— Както си и помислих, телеграмата е фалшива — каза Пар. — Току-що говорих с Йейл.

— Вие сте допусkali, че е фалшива?

Пар кимна.

— Вече мога да гадая почти като Йейл — и той се засмя добродушно.

Вечерта прекараха в игра на пикет, където инспекторът беше голям майстор. Едва ли може да се намери по-интересна игра на карти за двама от пикета. Времето премина така неусетно, че когато Джек си погледна часовника, с изненада установи, че е станало полунощ.

Инспекторът щеше да прекара нощта в същата стая, която Джеймс Бирдмор обитаваше приживе. Това беше широко и просторно помещение. Светлината навлизаше през три големи прозореца. Нощем стаята, както и останалата част от къщата, се осветяваше от газови лампи.

— Впрочем вие къде ще спите? — попита Пар, след като пожела „лека нощ“.

— В съседната стая — отвърна Джек.

Инспекторът кимна и затвори вратата след себе си.

След малко той чу как Джек също превъртя ключа и бавно започна да сваля дрехите си. Не направил дори опит да се съблече докрай, Пар извади от очукания си куфар една стара копринена нощница, уви се с нея, после изгаси лампата и дръпна завесите от прозорците.

Нощта беше достатъчно светла, за да намери пътя до кревата си. Той легна и се зави с пухения юрган. Има един, струва ми се, малко познат метод, чрез който дори пациенти, страдащи от най-тежките форми на безсъние, успяват да заспят. За целта те трябва да държат очите си отворени в тъмнината.

Пар се справи, като се обърна на една страна и се загледа в най-близкия прозорец, който беше леко отворен.

Призори той се събуди внезапно, стана и безшумно се приближи до прозореца. Беше чул неясно бръмчене, което много приличаше на шум от бавно движеща се кола. Но сега наоколо беше тихо. Пар отиде до умивалника, изми лицето си със студена вода и бавно го подсуши. После се върна отново до прозореца, придърпа един стол и седна така, че да може да обхване с поглед цялата алея, която водеше към къщата.

След около половин час видя една тъмна сянка да се прокрадва между дърветата. Малко след това тя се скри зад къщата.

Инспекторът излезе тихо от стаята, пресече площадката и се спусна по стълбите. Главният вход беше заключен и мина известно време докато го отвори. Когато излезе, навън вече нямаше никой. Той се промъкна крадешком по пътеката край къщата, но не откри неканения гост. Завърнал се при главния вход, Пар чу заглъхващ шум от отдалечаваща се кола — нощният посетител си беше отишъл.

Пар затвори вратата, заключи и се прибра обратно в стаята си. Случката го озадачи много. Който и да е бил този човек, той със сигурност не го беше видял, нито е можел да предположи, че е следен. По всяка вероятност си беше заминал почти веднага.

Загадката се изясни едва на сутринта, когато Пар слезе на закуска.

Джек стоеше пред камината и четеше един смачкан лист хартия, който изглеждаше така, сякаш е бил залепен някъде и след това откъснат. По големина приличаше на малък, ръчно напечатан афиш. Още преди да го пречете, Пар знаеше, че посланието е от Червения кръг.

— Какво мислите за това? — попита Джек, когато го видя да влиза. — Намерихме половин дузина такива афиши, залепени или забодени по дърветата край алеята. А този висеше под прозореца ми.

Инспекторът прочете:

„Дългът на баща ви още не е платен. Той ще остане неплатен, ако не убедите вашите приятели Дерик Йейл и Пар да прекратят дейността си.“

Отдолу с малки букви беше добавено, очевидно след известен размисъл:

„Няма да имаме повече претенции към отделни лица.“

— Значи е разлепвал афиши — замислено каза Пар. — Чудех се защо си отиде толкова бързо.

— Видяхте ли го? — попита изненадано Джек.

— Само го мернах. Всъщност знаех, че ще дойде, но очаквах по-сериозни последствия.

Той закуси, без да каже нито дума повече, отговаряйки само на въпросите на Джек, и то по възможно най-лаконичния начин. Едва когато тръгнаха през ливадата Пар попита:

— Чудя се, дали Червеният кръг знае, че сте влюбен в Талия Дръмънд?

Джек се изчерви.

— Защо питате? — и добави загрижено: — Нима мислите, че е възможно да си отмъсти на Талия?

— Ако това му е необходимо, той не би се поколебал да я ликвидира, ей така — и Пар щракна с пръсти.

После се обърна, прекратявайки разговора.

— Ще го направи — повтори след малко.

— Мислех, че ще поискате да отидете на гарата, откъдето онази сутрин пристигна Марл.

Пар поклати глава.

— Предпочитам да разбера как е достигнал до къщата. Можете ли да си спомните на кое място точно той внезапно се развълнува?

— Разбира се — каза с готовност Джек, недоумяващ за какво е всичко това. — Беше много близо до къщата, всъщност мога да ви посоча точно мястото, защото си спомням, че стъпвайки в страни от алеята, той премаза с крак един току-що напъпил розов храст. Ето го и храста, или по-скоро онзи, който градинарят посади на неговото място.

И Джек посочи с ръка. Пар поклати глава няколко пъти.

— Това е изключително важно — каза той и отиде до мястото, където беше стъпканият храст. — Знаех си, че ме е излъгал. Оттук не би могъл да види цялата тераса. Марл каза, че е видял баща ви точно в момента, когато са му нанесли удара. Затова първото ми впечатление беше, че именно тази гледка го е изплашила.

Той разказа подробности от разговора, който беше провел с Марл, малко преди неговата смърт.

— Бих искал да уточня казаното — каза Джек. — Онзи ден татко прекара цялата сутрин в библиотеката и не излезе от къщата до момента, в който се качихме на терасата.

С бележник в ръка Пар правеше груба скица на околността. Вляво пред него се намираще масивната сграда на Сержууд хауз, а точно отпред бяха градините, заградени с лека телена ограда, която предпазваше цветните лехи от пасящите говеда. Сега тя беше изкривена от вратата, през която вероятно беше преминал Марл. Отдясно имаше храсталак и сред него стърчеше веселият връх на градински чадър.

— Татко обичаше този кът с храстите — обясни Джек. — При нас винаги има силен вятър, дори в най-топлите дни, и храстите правят заслон. Обикновено татко прекарваше в четене тука цели часове.

Пар се извърна бавно, отбелязвайки всеки детайл от пейзажа. След това кимна.

— Мисля, че видях всичко, което ми беше необходимо.

Докато се прибираха обратно към къщата, за голяма изненада на Джек, той заговори отново за снощния афиш.

— Това беше единствената грешна стъпка, която допусна Червеният кръг. — Мисля, че му е хрумнала допълнително. Кълна се, че не това е било първоначалното му намерение.

Той седна на стъпалата на терасата и огледа околността. Джек си помисли, че никога не е срещал по-невпечатляващ човек от Пар. Ниският му ръст, пълнотата му, едрото му и невъзмутимо лице никак не съвпадаха с представата на Джек за проникателен криминален следовател.

— Сетих се — каза накрая Пар. — Първата ми хипотеза се оказва вярна. Той е дошъл, за да ви изнудва за парите, които не е получил от баща ви. По пътя му е хрумнала новата идея, загатната в послеписа на

съобщението. Тъй като явно е замислял някакъв голям удар, споменаването на моето име и това на Йейл изглежда напълно правдоподобно. Той иска да ни извади от играта и вероятно е глупак, щом не знае, че в този смисъл, подобно на неговото желание, е отдавна изпълнено. Дайте да видя отново афиша.

Джек му го подаде и инспекторът го опъна върху терасата.

— Да, било е съчинено набързо, може би дори го е написал в колата си. Това подменя напълно първоначалното съобщение — той потри нетърпеливо брада. — Така, и какъв е новият план?

Сигурно щеше да разбере веднага, ако не беше влязъл икономът, който съобщи, че телефонът в кабинета на Джек звъни вече от пет минути.

— Вас търсят — каза Джек и подаде слушалката на инспектора.

Пар веднага разпозна гласа на полковник Мортън.

— Върнете се веднага в Лондон, Пар. Трябва да присъствате на среща в Кабинета на министрите днес след обяд.

Инспекторът окачи обратно слушалката и по лицето му се разля доволна усмивка.

— Какво се е случило? — попита Джек.

— Ставам член на правителството — отвърна Пар и се засмя така, както Джек никога не го беше виждал да се смее.

ИЗНУДВАНЕ НА ПРАВИТЕЛСТВОТО

Когато пристигнаха в Лондон, вечерните вестници вече огласяваха новата сензация.

Накратко историята, според официалното комюнике, гласеше така:

„Тази сутрин всеки един от членовете на правителството получи документ, без адрес или каквато и да е друга индикация за неговия произход, освен отпечатан на всяка страница Червен кръг“. В документа беше написано:

„Всички усилия на вашата полиция, официална и частна; геният на мистър Дерик Йейл и трудолюбивата активност на главния инспектор Пар бяха безсилни да разкрият нашата дейност. Пълната тайна на Нашия успех е неизвестна. За нещастие Наше неприятно задължение бе да отнемем живота на няколко души, не толкова в смисъл на отмъщение, колкото като предупреждение към останалите. Тази сутрин трябваше да изпълним Нашето неприятно задължение да премахнем мистър Самуел Хегит, адвоката, нает от покойния Харви Фройънт, който в хода на работата си, се доближи неочаквано близо до Нашата самоличност.

За щастие на останалите членове на неговата фирма той се беше заел лично с тази задача. Тялото му ще намерите край железопътната линия между Брикстън и Марсдън.

Тъй като полицията е неспособна да Ни залови и тъй като Ние напълно приемаме твърдението на властите, че Ние сме най-сериозната заплаха за обществото в момента, Ние сме съгласни да се откажем от дейността си при условие, че ни предоставите 1 милион лири стерлинги. Начинът за предаване на парите ще бъде уточнен допълнително. Парите трябва да бъдат придружени от документ за помилване, така че при евентуална необходимост, ако впоследствие Нашата самоличност се разкрие, да се възползуваме от него.

Отказът да приемете нашите условия ще има неприятни последици. Тук назоваваме 12 известни парламентаристи, които трябва да останат като заложници до изпълнението на Нашето искане. Ако до края на седмицата правителството не се съгласи с Нашите условия, един от тези джентълмени ще бъде ликвидиран!“

Първият човек, когото Пар срещна след пристигането си в Уайтхол, беше Дерик Йейл. За първи път известният детектив изглеждаше разтревожен.

— Страхувам се от това развитие на нещата — каза той. — И най-странното е, че се случи в момент, когато мислех, че ще мога да заловя главния извършител.

Йейл хвана под ръка Пар и го поведе надолу по тъмния коридор.

— Това проваля риболова ми — добави той и инспектор Пар изведнъж се сети.

— Разбира се, днес вие трябваше да умрете! Предполагам обаче, че ще бъдете помилван според общата амнистия, която издаде Червеният кръг.

Неговият спътник се засмя:

— Искам да ви кажа, преди още да сме стигнали на срещата, че се поставям безрезервно на ваше разположение. Мисля, трябва да знаете, Пар, че настоящето желание на правителството е да ми предостави официални пълномощия и да ми се възложи цялото разследване. Чух за тази идея и дадох решителен отказ. Убеден съм, че вие сте най-подходящият човек за тази работа и няма да се подчинявам никому другиму.

— Благодаря ви — простичко каза Пар. — Може би правителството ще бъде на друго мнение.

Срещата на правителството се състоя в канцеларията на държавния секретар. Присъстваха всички получатели на меморандума на Червения кръг, но трябваше да мине известно време, за да бъдат допуснати и външните лица.

Пръв беше призован Йейл, а четвърт час по-късно повикаха и инспектора.

Пар познаваше по физиономия по-голяма част от официалните присъстващи и като опозиционер не изпитваше особено уважение към нито един от тях. Той усети дух на враждебност още с влизането си в

залата и хладното кимване, с което министър-председателят отвърна на поклона му, затвърди това впечатление.

— Мистър Пар — ледено започна министър-председателят, — ние обсъждаме тук проблема за Червения кръг, който, както разбирате, се превърна почти в национален. Опасният характер на тази неизвестна организация бе доказан и от меморандума, който получиха някои членове на правителството и които, не се съмнявам, сте прочели във вестниците.

— Да, сър — отвърна инспекторът.

— Няма да скрия от вас, че сме дълбоко разочаровани от работата на вашите следователи. Въпреки че имахте на разположение всичко необходимо, включително и извънредни пълномощия — той погледна някакъв документ пред себе си.

Пар го прекъсна:

— Господин министър-председателю, бих искал да не споменавате пред присъстващите какви пълномощия и специални привилегии съм получил от държавния секретар.

Председателят беше изненадан.

— Добре. Ще добавя само, че въпреки необикновените привилегии и възможности, въпреки че присъствахте дори на местопрестъплението, вие не успяхте да изправите престъпника пред съда.

Инспекторът кимна.

— Нашето първоначално желание беше да предоставим случая в ръцете на мистър Дерик Йейл, който въпреки че не успя да доведе пред съда главния престъпник, успешно проследи двама от убийците. Мистър Йейл обаче отказа да приеме задачата, освен в случай, че го ръководите вие. Той любезно изрази своето желание да ви служи и при това положение ние се съгласихме. Зная, че оставката ви е вече предадена на пълномощниците и че е била официално приета. Засега няма да ѝ даваме ход. Запомнете, мистър Пар! — министър-председателят се надвеси напред и продължи сериозно и отчетливо: — Абсолютно невъзможно е да приемем изискванията на Червения кръг; подобен курс би бил в противовес на целия закон и би означавал предаване на властта. Ние разчитаме да осигурите на всеки член от правителството, който е заплашен, такава закрила, каквото му се полага като гражданин. Цялата ви кариера е поставена на карта.

Когато той свърши, инспекторът бавно се изправи.

— Ако Червеният кръг удържи на думата си, аз гарантирам, че нито косъм няма да падне от главата на който и да е член на вашето правителство. А дали ще успея да заловя човека, който нарича себе си Червения кръг, тепърва предстои да видим.

— Предполагам няма съмнение, че този нещастник Хегит е бил убит? — попита министър-председателят.

Този път отговори Дерик Йейл.

— Не, сър, тялото му беше намерено рано тази сутрин. Мистър Хегит, който живее в Марсдън, е отпътувал от Лондон с влак миналата нощ и очевидно престъплението е извършено по пътя.

— Какъв ужас, какъв ужас! — поклати глава министър-председателят. — Кървава вакханалия от престъпления. И вероятно това още не е краят.

На излизане от Уайтхол, Йейл и неговият спътник завариха голяма тълпа от хора. Вестта за обсъждането в правителството на този нов и извънреден проблем, се беше разчула. Тълпата поздрави Йейл, а инспектор Пар премина незабелязано, за негово голямо облекчение.

Несъмнено сензацията на деня беше Червеният кръг. По страниците на много от вечерните вестници имаше нарисувани подобия на прочутия знак. Навсякъде хората обсъждаха вероятността кръгът да изпълни заплахата си.

Когато Дерик Йейл влезе. Талия Дръмънд вдигна очи. Подпряла главата си с ръце, тя четеше вечерния вестник ред по ред, дума по дума.

Дерик забеляза колко е заинтригувана, а също и как сконфузено прибра вестника.

— Е, мис Дръмънд, какво мислите за последния им подвиг?

— Изключителен — отвърна тя, — и в известен смисъл, достоен за възхищение.

Той я погледна мрачно.

— Признавам, че не виждам много неща за възхищение. Имате твърде странен и изкривен поглед на нещата.

— Така ли? — каза хладно тя. — Никога не забравяйте това, мистър Йейл.

Преди да влезе в стаята си, той спря и хвърли към нея дълъг пронизателен поглед, който тя посрещна само с едно примигване.

— Мисля, че трябва да сте много благодарна, че мистър Джонсън от Милдрид стрийт няма да получава повече вашите интересни съобщения.

Талия мълчеше.

След малко той се върна.

— Вероятно ще преместя офиса си в Управлението на полицията и понеже знам, че няма да виреете в онази атмосфера, ви оставям тук да се грижите за текущите ми задачи.

— Вие ли се наемате със залавянето на Червения кръг? — попита сериозно Талия.

Детективът поклати глава.

— Инспектор Пар, но аз ще му помагам.

Йейл не продума нито дума повече за новата задача и прекара остатъка от сутринта, зает с обичайната си работа. Тръгвайки за обяд, той каза, че няма да се връща повече този ден и възложи на Талия да прегледа писмата за изпращане.

Едва беше излязъл, когато телефонът звънна. Като чу гласа от другия край на жицата, Талия за малко не изпусна слушалката.

— Да, аз съм. Добро утро, мистър Бирдмор.

— Вкъщи ли е мистър Йейл? — попита Джек.

— Току-що излезе и няма да се връща повече днес. Ако имате да му казвате нещо важно, ще се опитам да го намеря — предложи Талия, като едва владееше гласа си.

— Не зная дали е важно или не — продължи Джек, — но тази сутрин преглеждах документите на баща си, едно изключително неприятно занимание, и открих цяла купчина документи, отнасящи се до Марл.

— До Марл? — бавно каза тя.

— Да, вероятно бедният татко е знаел за Марл повече, отколкото сме можели да си представим. Марл е бил в затвора. Това известно ли ви е?

— Досещах се — каза Талия.

— Баща ми винаги проучваше хората, преди да работи с тях и явно е събрал доста информация от френското представителство за предишния живот на Марл. Той изглежда не е бил много стока и допускам, че губернаторът си е имал работа с него. Особено любопитен документ е един плик с надпис „Снимка от екзекуцията“.

Той носи френски печат и явно губернаторът не го е отварял, тъй като мрази подобни ужасни неща.

— Вие отворихте ли го? — рязко попита Талия.

— Не — отвърна изненадано Джек. — Защо се нахвърляте така върху мене?

— Бихте ли ми направили една услуга, Джек?

Тя за първи път го нарече по име и почти видя как се изчерви.

— О, да, разбира се. Талия. Бих направил за вас всичко — разпалено каза той.

— Не отваряйте плика. Приберете всички документи, отнасящи се до Марл, на безопасно място. Ще ми обещаете ли да го направите?

— Обещавам — каза Джек, — но що за странна молба!

— Казали ли сте на някого за плика?

— Изпратих бележка до инспектор Пар.

Той чу недоволното ѝ възклицание.

— Ще ми обещаете ли да не казвате на никого за снимката?

— Разбира се — отвърна той. — Ако искате мога да ви ги изпратя.

— Не, не правете това — каза Талия и рязко приключи разговора.

Тя остана няколко минути така, дишайки учестено, после се изправи, сложи си шапката, заключи офиса и отиде да обядва.

ТАЛИЯ ОБЯДВА С МИНИСТЪР ОТ ПРАВИТЕЛСТВОТО

Четвъртото число на месеца премина, но Дерик Йейл беше още жив. Той отбеляза този факт, докато влизаше в офиса, който обитаваха заедно с Пар.

— Само дето си изпуснах риболова.

Пар изсумтя:

— По-добре да изпуснете риболова, отколкото ние да ви изпуснем от погледа си. Сигурен съм напълно, че ако бяхте предприели онова пътуване, вие никога нямаше да се завърнете.

Йейл се засмя:

— Имате голямо доверие в Червения кръг и в способността му да спазва обещанията си.

— В известен смисъл, да — отвърна инспекторът, без да вдига поглед от писмото, което пишеше.

— Чух, че Брабазон е дал показания пред полицията каза Йейл след кратка пауза.

— Да — потвърди инспекторът. — Показанията не съдържат много информация, но ще бъдат от полза. Брабазон призна, че дълго време е обменял парите, които Червеният кръг е измъквал от своите жертви, без да съзнава какво върши. Разказа и подробности около включването си в Червения кръг, след което вече е действувал напълно съзнателно.

— Подозирате ли го в убийството на Марл?

Инспектор Пар поклати глава.

— Нямаме достатъчно доказателства за такова нещо.

Той попи писмото си, сгъна го и го пхна в един плик.

— Какво узнахте във Франция — попита Йейл. — Досега нямах възможност да поговоря за това с вас.

— Почти същото, каквото узна и бедният стар Фройънт. Всъщност аз следвах отблизо неговата линия на проучване, а тя малко или много се отнасяше до Марл и до злодеянията му. Вие знаете, че той е бил член на една престъпна банда във Франция и че заедно със своя приятел Лайтмън — струва ми се, че така се казваше — са били осъдени на смърт. Лайтмън е трябвало да умре, но палачите объркали работата и той отървал ножа. Тогава го изпратили на Дяволския остров или Кайен, изобщо в някоя от онези френски колонии, където умрял.

— Избягал е — тихо промълви Йейл.

— Да върви по дяволите — отвърна Пар. — Лично аз се интересувам много повече от Марл, отколкото от него.

— Говорите ли френски, Пар? — внезапно попита Йейл.

— Отлично, защо?

— Единствено, за да разбере, как сте се оправяли при разследванията.

— Говоря френски много добре — повтори Пар и смени темата.

— Лайтмън е избягал — продължи спокойно Йейл. — Чудя се къде ли е сега?

— Никога не би ме вълнувал подобен въпрос в гласа на Пар прозвуча нотка на нетърпение.

— Вие очевидно не сте единственият, който се интересува от Марл. На бюрото ви видях една бележка от младия Бирдмор, в която пишеше, че е открил някакви документи, отнасящи се до покойния Феликс. Баща му също е правил проучвания. Това беше в негов стил. Джеймс Бирдмор беше предпазлив човек.

Пар знаеше, че Йейл се кани да обядва с комисаря, но фактът, че не е включен в поканата, не го засегна. Тези дни той беше много зает с определянето на подходящи хора за охраната на правителството и с удоволствие пропускаше подобни ангажименти, които и без това го притесняваха.

Неговото присъствие на обяда би притеснило Йейл, който имаше да каже нещо много важно на комисаря, нещо, което Пар не трябваше да чуе.

Към края на обяда Йейл пусна бомбата. Ефектът беше тъй силен, че комисарят подскочи на стола и се задави.

— Някой от Управлението? — недоумяваше той. — Но това е невъзможно, мистър Йейл.

Дерик Йейл поклати глава.

— Бих казал, че няма невъзможни неща, сър, не ви ли се струва, че всички улики водят до такова заключение. Всяко действие, което предприемаме срещу Червения кръг, се знае от него предварително. Сибли е убит от някой, който е имал достъп до килията му. Кой друг, ако не човек с пълномощия от Управлението. Вземете също случая с Фройънт. Имаше толкова много детективи, които дежуреха около къщата, никой друг не е влизал или излизал.

— Нека бъдем наясно, мистър Йейл — каза комисарят вече спокойно. — Да не би да обвинявате Пар?

Дерик Йейл се засмя и поклати глава.

— Разбира се, че не. Не мога да си представя Пар да извърши и едно престъпление. Но помислете — той се наведе над масата и понижи глас, — разгледайте всеки детайл, всяко отделно престъпление, извършено от Червения кръг, и вие не може да не отбележите факта, че някъде отзад винаги е присъствал по някой представител на властта.

— Пар? — попита комисарят.

Дерик Йейл прехапа замислено долната си устна.

— Не искам да мисля за Пар. По-скоро струва ми се, че е бил подведен от някого, комуто се доверява. Вие разбирате — продължи бързо той, — че не бих се поколебал да обвиня Пар, ако разследването ме отведе в тази посока. Не бих освободил от подозрение дори и вас, сър, ако ми дадете основание.

Комисарят изглеждаше притеснен.

— Мога да ви уверя, че не зная нищо за Червения кръг — каза той намръщено и, съзнавайки абсурдността на оправданието си, се засмя.

— Кое е онова момиче там? — комисарят посочи към една двойка в ъгъла на ресторанта. — Непрекъснато гледа към вас.

— Онова момиче — започна предпазливо Дерик Йейл — е една млада дама на име Талия Дръмънд, а нейният кавалер, ако не се лъжа, е височайшият Рафаел Уилингс, член на правителството, един от онези, които са заплашени от Червения кръг.

— Талия Дръмънд? — подсвирна комисарят. — Не е ли тя младата личност, която преди време имаше сериозни неприятности? Не е ли това секретарката на Фройънт?

Другият кимна:

— За мен Талия е една загадка. Но най-необяснимото от всичко, е нейното самообладание. Точно в този момент тя трябваше да бъде в моя офис, където да отговаря на телефонните обаждания и да приема пристигащите съобщения.

— Тя при вас ли работи? — попита изненадан комисарят и продължи усмихнат. — Прав сте за самообладанието ѝ, но не разбирам, как момиче от нейната социална прослойка се е запознало с човек като мистър Уилингс.

Тук Дерик Йейл не можа да даде отговор.

Той все още разговаряше с комисаря, когато видя момичето да става и заедно със своя кавалер да се отправя към вратата. Минавайки край тяхната маса, тя срещна въпросителния му поглед с усмивка, кимна му леко и каза нещо през рамо на мъжа, който я придружаваше.

— Как намирате самообладанието ѝ? — попита Йейл.

— Струва ми се, че искате да кажете нещо на младата дама — беше единственият коментар на комисаря.

Дерик Йейл беше нетрадиционен както в говора, така и в поведението си, но сега срещна затруднение да се справи с неприятната ситуация по друг, освен по този старомоден начин.

Момичето беше пристигнало в офиса няколко минути преди него и когато той влезе, то тъкмо сваляше шапката си.

— Един момент, мис Дръмънд — каза Йейл, — имам да ви кажа няколко думи, преди да продължите работата. Защо сте излизала по обяд от офиса? Изрично ви бях помолил да останете тука.

— Мистър Уилингс също изрично ме помоли да обядваме заедно — отвърна Талия с невинна усмивка — и тъй като е член на правителството, бях сигурна, че няма да имате нищо против.

— Откъде познавате мистър Уилингс?

Тя го измери от главата до петите с присъщия си хладен и високомерен поглед.

— Има няколко начина човек да се запознае с един мъж. Или като даде обявление във вестниците, или като го срещне в парка, или като му бъде представен от някого. Аз бях представена на мистър Уилингс.

— Кога?

— Около два часа тази сутрин. Понякога ходя да танцувам в клуба „Мерос“. Подобни развлечения са оправдани за младостта ми. Там именно му бях представена.

Йейл извади от джоба си малко пари и ги сложи на бюрото.

— Ето заплатата ви за тази седмица, мис Дръмънд. От утре няма да имам повече нужда от услугите ви.

Талия вдигна вежди:

— Нали не смятате да ме превъзпитавате?

Въпросът ѝ беше толкова сериозен, че Йейл се обърна и се засмя.

— Вие сте непоправима. Много неща бих могъл да ви простя, дори да липсваха пари от касата, пак можех да го преглътна. Но не мога да ви позволя да напускате офиса, след като изрично съм ви помолил да стоите там.

Тя взе парите и ги преброи.

— Точно са! — в думите ѝ имаше присмех. — Сигурно сте шотландец, мистър Йейл.

— Съществува само един начин да бъдете превъзпитана, Талия Дръмънд — гласът му беше много сериозен и явно се затрудняваше да намира точните думи.

— И какъв е той, моля?

— Някой да се омъжи за вас. Аз почти съм склонен да направя този експеримент.

Талия се облегна на ръба на бюрото и се затресе от смях.

— Ставате глупав — промълви накрая тя. — Сега виждам, че сте новатор във възпитанието — гласът ѝ беше тържествен. — Признайте, мистър Йейл, че за вас аз съм само един експеримент и че изпитвате точно толкова чувства, колкото мога да изпитам аз към онази стара грохнала муха върху стената.

— Не съм влюбен във вас, ако това мислите.

— Нещо подобно имам предвид — отвърна Талия. — С други думи, смятам да приема уволнението и седмичната си заплата и ви благодаря, че ми предоставихте възможност да се срещна и да работя за такъв безспорен гений.

Йейл приключи разговора с убеждението, че е направил сериозно предложение, което е било отхвърлено, спомена нещо в смисъл, че ще ѝ даде препоръка и с това случаят за него се изчерпа.

Влизайки в стаята си, той дори не счете за нужно да затръшне вратата след себе си.

Все пак за Талия уволнението беше важно събитие. То можеше да означава две неща. Или, че Дерик Йейл сериозно я подозираше — това беше по-опасната възможност, или, че е някаква хитрост, част от по-сложен план, подготвящ нейното ликвидиране.

По пътя към къщи Талия си спомни неговото подмятане по адрес на Джонсън от Милдрид стрийт. Трябва да се криеше нещо зад споменаването на този факт, за който той знаеше, че е свързан с Червения кръг и се опитваше да ѝ го подсказе.

Когато се прибра, Талия също както и предната вечер, намери едно писмо. Червеният кръг беше прилежен в кореспонденцията си, поне що се отнасяше до нея. Тя отвори плика едва когато влезе в стаята.

„Ти се справи добре — започваше писмото. — Правилно изпълни инструкциите. Запознаването ти с Уилингс беше подготвено умело и, както ти бях обещал, не срещна никакви трудности. Искам да опознаеш добре този човек и да откриеш малките му слабости. Разбери каква е неговата позиция и тази на правителството по отношение на моето предложение. Роклята, с която беше днес на обяд, не изглеждаше особено добре. Не спестявай пари от дрехи. Днес Дерик Йейл те уволни, но това не бива да те тревожи, тъй като и без това присъствието ти в неговия офис повече не е необходимо. Тази вечер ще прекараш с Уилингс. Той е особено податлив на женски чар. Ако е възможно, остави го да те покани у тях и да ти покаже колекцията от стари мечове, с която много се гордее. Така ще можеш да проучиш разположението в къщата.“

Талия надзърна в плика. Вътре имаше две лъскави банкноти от по 100 лири и тя ги прибра в малката си дамска чантичка с помръкнало лице.

СРЕЩАТА С КРЪГА

Мистър Рафаел Уилингс беше рожба на своето време. Независимо че едва минаваше четиридесетте, той бе успял да влезе в правителството благодарение на безусловно силния си характер. Да го описваме като прославен министър, би означавало да преувеличим истината. Рафаел Уилингс не се ползуваше с особена популярност нито сред колегите си, нито сред народа, който въпреки че признаваше забележителната му енергия и го славеше като най-блестящ сред парламентарните оратори, се отнасяше към него с недоверие. Министърът беше дал толкова много доказателства за своето лицемерие, че изглеждаше странно как все още заема този висок пост.

Независимо от всичко, Рафаел Уилингс имаше и многобройни привърженици, хора, които му вярваха безпрекословно и гласуваха само когато той вдигнеше ръка. А мнозинството в парламента не беше достатъчно, за да изключи тази група.

Уилингс не се ползваше с добро име сред колегите си. Не е нужно да бъдат споменавани всички обстоятелства, допринесли за тази репутация, но е известен случаят, когато той едва успял да избегне явяването си в съда по повод на един скандален бракоразводен процес. Лошата му слава беше толкова голяма, че на два пъти полицията прави внезапни проверки в клуба „Мерос“ и в още един модерен нощен клуб, на които Уилингс беше член и редовен посетител, с надеждата да го компрометира. Акцията била замислена от съпругата на един от неговите колеги, но този факт не останал незабелязан за Уилингс, чийто вестник предприел ожесточена атака срещу нещастния съпруг, така добре обмислена и насочена, че министърът се оттеглил от политическия живот.

Уилингс беше добре сложен мъж, склонен към напълняване, леко плешив, но несъмнено чаровен. Той беше убеден, че запознанството му с Талия Дръмънд се дължи на собственото му умение и сигурно би останал потресен, ако научеше, че дамата, която ги беше запознала, е

действувала по инструкции на Червения кръг. Червеният кръг имаше свои хора във всички сфери на живота и във всички прослойки. Имаше счетоводители, поне един директор на железници, доктор, трима собственици на хотели и други. Всички те бяха добре платени и нямаха сериозни задължения. Понякога, както в този случай, задачата им се свеждаше само до това да запознаят двама души и винаги инструкциите на Червения кръг идваха под една и съща форма.

Тази велика сила имаше изключително добра организация. По някакъв тайнствен начин Червеният кръг надушваше бедността и нищетата почти толкова бързо, колкото и самите потърпевши. Един по един той ги привличаше в бандата, като по правило никой не познаваше нито останалите, нито своя шеф. Червеният кръг се срещаше с тях на странни места и при странни обстоятелства. Всеки получаваше своя собствена задача, която често беше съвсем елементарна.

Някои членове на Кръга, изпаднали в паника, бяха дали показания в полицията, от които ставаше ясно колко прости и маловажни са били задачите, възлагани от тайнствения човек.

По-голямата част обаче, водени от страха за трагични последици при проявена нелоялност, оставаха верни на непознатия си водач.

Доказателство за безупречно действащата шпионска система бе фактът, че когато в деня на обяда на Дерик Йейл с комисаря Червеният кръг изпрати до всеки член покана да се яви на първото им общо събрание, като им даваше пълни инструкции дори за това как да се облекат и как да избегнат разпознаването помежду си, той пропусна колебаещите се и недоволните, сякаш беше прочел мислите им.

У Талия Дръмънд тази среща с Червения кръг завинаги щеше да остави един жив и мъчителен спомен.

В града имаше много стари църкви, но нито една от тях не беше по-стара от „Света Агнес“ на Паудър хил. Оцеляла по време на Големия пожар, сега тя се задушаваше сред оживения град, израснал край нея. От всичките ѝ страни се издигаха високи складове, които скриваха от погледа дори ниския ѝ връх. Църквата се посещаваше от паство, което може да се изброи на пръстите на двете ръце и имаше викарий, който всяка седмица изнасяше горещи проповеди. Някога наоколо е имало църковен двор, където под сенките на дърветата са почивали костите на верующите. Но ненаситният град, алчен за повече

пространство, беше издал закони, с които беше преместил костите на „по-здравословни“ места и беше издигнал над семейните гробници обществени сгради.

Входът на църквата се намираше срещу една алея, идваща от някакъв страничен път, така че силуетите, които се промъкваха по неосветеното ѝ пространство, сякаш се стопяваха през почти невидимите врати на църквата в мрак, по-черен от нощта.

В „Света Агнес“ Червеният кръг проведе първата и последна среща със своите сътрудници. Организацията му отново беше възхитителна. Всеки един от членовете на общността имаше изрични указания за минутата, в която трябва да пристигне, така че да бъде избягнато засичане при влизане. Как Червеният кръг се беше снабдил с ключовете от черквата и какви прецизни изчисления е трябвало да направи, за да вмести срещата в интервала между двете преминавания на полицейския патрул, Талия Дръмънд можеше само да гадае.

Тя пристигна навреме по алеята и изкачи двете стъпала към църквата. При нейното приближаване вратата се отвори и се затвори веднага, след като влезе. Нямаше никакво осветление, освен бледата светлина на нощта, която проникваше през рисуваните стъкла на прозореца.

— Върви право напред! — прошепна глас. — Седни в края на втората пейка вдясно!

В църквата имаше и други хора. Талия едва ги различаваше, по двама на пейка — едно мълчаливо призрачно множество. След малко мъжът, който я посрещна, отиде до олтара и още с първите му думи тя разбра, че пред тях стоеше Червеният кръг.

Гласът му беше нисък и приглушен. Талия предположи, че носи на главата си същото було, както при първата им среща.

— Приятели — започна непознатият, — дойде време нашето общество да се разпусне. Вие сте прочели във вестниците моето предложение и сте заинтересовани от него дотолкова, доколкото възнамерявам да разпределя най-малко 20% от парите, които евентуално ще получа от правителството, сред онези, които ми служиха. Ако сред вас има такива, които се страхуват, че някой може да попречи на срещата ни, позволете ми да ги успокоя, че през следващите петнайсет минути няма да мине полицейски патрул и е невъзможно думите ми да бъдат чути отвън.

Той леко повиши тон и в гласа му прозвучаха по-твърди нотки.

— Що се отнася до онези, които крият в сърцата си коварство и си въобразяват, че една така широко оповестена среща може да спомогне за моето разобличаване, то искам да ги уверя, че е невъзможно да бъда заловен тази вечер. Дами и господа, няма да крия от вас, че се намираме в голяма опасност. Фактите, които биха дали възможност на полицията да ме залови, на два пъти почти излязоха наяве. По петите ми са Дерик Йейл, който, не отричам, за мен е една голяма заплаха и инспектор Пар — мъжът замълча, — който също не е за подценяване. В този върховен момент аз не се колебая да призова всеки един от вас към изключително съдействие. Утре ще получите задачите си във връзка с акцията, разработени така подробно, че да се изключва всяка възможност за недоразумение. Помнете, че сте изложени на не по-малка опасност от самия мен — гласът му омекна, — и възнаграждението ще бъде голямо. Сега ще излезете един по един на интервали от по 30 секунди, първо първите двама вдясно, после първите двама вляво. Тръгвайте!

На определени интервали тъмните фигури се плъзваха между редовете и изчезваха през вратата отляво на амвона.

Мъжът пред олтара изчака църквата да се опразни, след което също излезе. Заклучи външната врата, пусна ключа в джоба си и когато часовникът удари половинка, се качи на една кола и отпътува в западна посока.

Талия Дръмънд беше подранила с четвърт час. Седнала в таксито, тя със светкавична бързина променяше външността си. Старата черна мушама, стигаща чак до шията ѝ, и шапката с плътен воал бяха свалени. Отдолу остана наметало от фин копринен плат, което покриваше вечерна рокля, достойна за взискателния вкус на шефа ѝ. Талия оправи косата си и я привърза колкото се може по-добре. Щом слезе пред блестящия вход на клуба „Мерос“, докато подаваше на поклонилия се слуга малкото си дамско куфарче, тя беше самата сияйна миловидност.

Така си помисли и Джек Бирдмор. Заедно с неколцина свои приятели той вечеряше в клуба неохотно, тъй като мразеше нощните заведения и изведнъж я видя да влиза. Намръщи се ревниво към жизнерадостния ѝ кавалер и попита.

— Кой е този?

Приятелят му извърна лениво глава:

— Не познавам дамата, но мъжът е Рафаел Уилингс, важна клечка в правителството.

Талия Дръмънд видя младежа още преди той да я е забелязал и изпъшка. Тя не чу и половината от онова, което ѝ говореше Уилингс, тъй като съзнанието ѝ беше другаде. Едва когато долови познатата реплика, интересът ѝ към него отново се възвърна.

— Стари мечове! — трепна тя. — Говори се, че имате прекрасна колекция, мистър Уилингс.

— Интересува ли ви? — той се усмихна.

— Малко, всъщност доста — добави неловко тя, ядосана, че пропусна точната реплика.

— Мога ли да ви поканя някой ден на чаша чай, за да ги видите? Човек рядко среща жена, която да се интересува от подобни неща. Какво ще кажете за утре?

— Утре не мога — бързо каза Талия. — Може би вдругиден.

Уилингс отбеляза срещата, преструвайки се, че пише върху ръкавела си.

Талия видя как Джек си тръгва от клуба, без да я погледне и се почувства безкрайно нещастна. Много ѝ се искаше да поговори с него и се молеше да мине край нейната маса.

Уилингс настоя да я откара вкъщи и когато се разделиха, Талия въздъхна облекчено. Тази вечер тя нямаше настроение за него.

Къщата, в която живееше, беше заобиколена от малко дворче, но Талия отпрати обожателя си (той не криеше връзката си) още на улицата. Тя знаеше, че в тъмния двор я очаква човек. Постоя на платното, докато колата на Уилингс отпътува, след което бавно тръгна към тъмния силует. Казаха си няколко думи шепнешком. Разговорът беше много кратък. После мъжът се обърна и тръгна, без да се сбогува, а момичето влезе в къщата.

Въпреки че не го показва, непознатият знаеше, че е следен. Той беше пристигнал в тъмното дворче десет минути по-рано и беше забелязал прокрадващата се фигура край входа на затворения магазин отсреща. Очевидно обаче фактът, че го следят и че скоро някой ще се опита да го задмине, за да погледне в лицето му, не го разтревожи особено. Той сви по страничната улица, където лампите бяха малко и на голямо разстояние и забави крачка. Скоро, избирайки момент,

когато минаваха под лампата, преследвачът го настигна и наведе глава да види лицето му. В същия момент непознатият се извърна и скочи върху него. Преследвачът се стъписа, но преди още да успее да извика, усети около врата си желязна кука, която го повали почти в безсъзнание на земята. Изведнъж, сякаш с магическа пръчка незнайно откъде, изникнаха трима мъже, които сграбчиха поваления човек и грубо го изправиха на крака. Стреснат и замаян, той се огледа гневно наоколо и очите му спряха върху мъжа отпред.

— Господи! Та аз ви познавам!

Другият се усмихна:

— Вие никога няма да успеете да използвате информацията си, скъпи приятелю.

„ЩЕ СЕ ВИДИМ — АКО СТЕ ЖИВ“

Джек Бирдмор се прибра вкъщи ядосан и натъжен. Талия Дръмънд се беше превърнала за него в идея фикс и той вече имаше всички основания да вярва в най-лошото.

— Аз съм глупак, глупак — повтаряше Джек, докато крачеше из библиотеката с ръце в джобовете. Красивото му младо лице беше помрачено от сянката на отчаянието. В този момент изпитваше желание да я нарани, да я накаже така, както тя несъзнателно го беше наказала. Той се отпусна на стола и прекара цял час с глава, подпряна на ръцете си, опитвайки се да потисне изгарящите спомени.

Изправи се блед и уморен, отвори сейфа, извади една връзка документи и я сложи на масата. Беше запечатаният плик, адресиран до баща му, който толкова много го интересуваше. Изпитваше детинско нетърпение да го отвори, дори само за да навреди на Талия.

Защо тя толкова настояваше да не погледне снимките? Наистина ли се интересуваше от Марл? Намръщен, той си спомни, че бе прекарала с него вечерта, преди да умре така загадъчно.

Джек се изправи, взе документите и ги отнесе в спалнята си. Беше толкова уморен, че дори не изпитваше любопитство да надникне в тайната, свързана със снимката от екзекуцията. Той потръпна при мисълта за ужасното съдържание на пакета, захвърли го с лека гримаса върху тоалетната си масичка и започна бавно да се съблича.

Беше почти сигурен, че ще изкара една безсънна нощ. Но чувствата и разумът му жадуваха за края на този тъжен ден, а и младостта, колкото и да имаше своите болки, беше запазила естествените си реакции. Заспа почти веднага, след като сложи глава на възглавницата. И започна да сънува, да сънува Талия Дръмънд. В съня му тя беше подчинена на едно чудовище, чието лице забележително много приличаше на това на инспектор Пар. Сънуваше и Марл, неговата гротескна ужасяваща фигура, която незнайно защо

свързваше с бабата на инспектор Пар — „майка“, пред която той така благоговееше.

Събуди го отражение от светлина в огледалото на тоалетката. Когато седна в леглото си, светлината беше вече изчезнала. Макар и сънен, той не се съмняваше, че бе видял проблясък, а едва ли беше сезон на светкавици.

— Има ли някой там? — попита Джек и протегна ръка да запали лампата. Но лампата я нямаше: беше преместена. Той скочи от кревата. Чу как някой се измъква към вратата и се спусна след него. Хванал го, Джек усети как другият се гърчи в ръцете му и освободи хватката. Беше жена — инстинктът му подсказа, че е Талия Дръмънд.

Той протегна бавно ръка и потърси пипнешком ключа на лампата. Стаята се обля в светлина.

Беше Талия — разтреперана и бяла като смъртта. Тя криеше нещо зад гърба си и посрещна тъжния му поглед с трагична решимост за отбрана.

— Талия! — изпъшка Джек и приседна на стола.

Талия в неговата стая! Какво е правела?

— Защо дойде? — гласът му трепереше. — И какво криеш зад гърба си?

— Защо си донесъл документите в стаята си? — попита тя почти гневно. — Ако ги беше оставил в сейфа... — Ах, защо не ги остави в сейфа!

Едва сега той видя, че Талия държи плика със снимката от екзекуцията.

— Но, Талия — заекна младежът, — не те разбирам, защо не ми каза...

— Казах ти да не поглеждаш снимката. Не съм и допускала, че ще я донесеш в спалнята си. Тази нощ те бяха тука и я търсиха.

Талия едва сдържаше сълзите си, които не бяха само от гняв.

— Били са тук тази нощ? — промълви бавно Джек.

— Кой е бил тук?

— Червеният кръг. Те знаят, че имаш тази снимка и преровиха библиотеката ти. Когато пристигнаха, аз бях вече в къщата и се молах — тя стисна ръце, а по лицето ѝ се изписа страдание — да не я намерят. Сега ще помислят, че си я видял. О, защо го направи?

Осъзнавайки, че облеклото му е съвсем оскъдно, Джек се протегна за халата и в топлите му гънки почувства известна сигурност.

— Все още сякаш ми говориш на китайски — каза той.

— Единственото нещо, което разбрах, е, че къщата ми е била ограбена. Ще дойдеш ли с мен?

Тя го последва надолу по стълбите към библиотеката. Беше казала истината. Вратата на сейфа висеше на пантите си. Капакът беше пробит и отворен. Съдържанието лежеше пръснато по земята. Чекмеджетата на бюрото бяха също разбити и преровени. Дори кошчето за боклук беше изсипано.

— Нищо не разбирам — промърмори Джек и дръпна тежките завеси на прозореца.

— Ще разбереш още, макар че се надявам да не е твърде много — отвърна Талия. — А сега вземи, моля те, лист хартия и пиши, каквото ти кажа.

— До кого да пиша? — попита изненадано той.

— До инспектор Пар — отвърна тя. — Пиши: „Скъпи инспекторе, намерих снимката, която баща ми получи в деня преди своята смърт. Не съм отварял плика, но съм сигурен, че ще ви заинтересува.“

Джек изпълни послушно всичко, което му наредиха, и се подписа. Талия пъкна писмото заедно със снимката в един голям плик.

— Напиши адреса — каза тя. — В левия горен ъгъл добави: „От Джек Бирдмор“, а отдолу — „Снимка — много спешно“.

Талия тръгна към вратата с плик в ръка.

— Ще се видим утре, мистър Бирдмор, ако сте жив.

Той се канеше да се разсмее, но нещо по измъченото ѝ лице и треперещите ѝ устни вледени смеха в гърлото му.

АРЕСТУВАНЕТО НА ТАЛИЯ

Седем дни след срещата на министрите, правителството даде да се разбере, че не може и дума да става за някаква сделка с Червения кръг.

Този след обяд мистър Рафаел Уилингс очакваше посещение. Неговата къща в Онслоу Гардънс беше една от най-представителните в цялата околия. Колекцията му от антични мечове и оръжия, безценните му гравюри и редките репродукции нямаха равни на себе си. Докато се приготвяше обаче за срещата, Уилингс не мислеше за антикварните интереси на своя посетител. Той беше малко разколебан от един документ, който бе получил, в който с обикновен език се описваше характерът на Талия.

— Може да е крадла. Добре! Нека вземе някой меч от колекцията, някоя репродукция от стената, дори най-скъпоценния от камъните в сейфа ми, стига да е нежна и приятна.

Когато пристигна, Талия беше посрещната от един човек с чуждоземен акцент. Тя си спомни, че Рафаел Уилингс имаше в къщата си само италианска прислуга.

Момичето огледа неспокойно стаята, в която го въведоха, и с изненада откри, че на всяка стена имаше отворен прозорец. Очакваше да види чай, сервиран върху малка масичка за двама, но на пръв поглед в стаята беше само колекцията.

Няколко секунди по-късно Уилингс влезе и горещо я приветствува.

— Яжте, пийте и се веселете, защото утре ще бъдем мъртви, а може би дори и днес — каза той мелодраматично. — Чухте ли новините?

Тя поклати глава.

— Аз ще бъда първата жертва на Червения кръг. Сигурно четете вестници и знаете за прочутата ни група. Да — Уилингс се засмя, — от

всичките си колеги аз имам честта първи да бъда принесен в жертва, за кураж на останалите.

Талия се чудеше как може при това положение да запази невъзмутимото си изражение.

— Тъй като трагедията трябва да се разиграе по някое време след обяд в тази къща — продължи той, — ще ви помоля да удължите вашето любезно...

На вратата се почука. Влезе прислужникът и съобщи нещо на италиански, което момичето не разбра.

Рафаел кимна.

— Колата ми е пред вратата. Ако ми направите честта, бихме могли да изпием по чаша чай в едно мое местенце недалеч оттук. Ще бъдем там след половин час.

Талия не беше очарована от предложението.

— Къде точно се намира това ваше местенце? — попита тя.

Той обясни, че е между Барнит и Хатфийлд и се впусна да описва прелестите на Хърдфоршър.

— Предпочитам да пия чай тука — настоя Талия, но той поклати глава.

— Повярвайте ми, скъпа моя, не се страхувам ни най-малко от заплахата на Червения кръг. А Онслоу Гардънс се превърна в райски остров с такава възхитителна гостенка. Но днес следобед дойдоха полицаите и промениха плановете ми. Аз им казах, че съм поканил на чай една приятелка, но те настояха да бъдем повече хора.

Както винаги, провалят дори добрите ми намерения. И така, мис Дръмънд, надявам се няма да развалите този тъй хубав следобед? Дължа ви хиляди извинения, но ще бъда много разочарован, ако ми откажете. Изпратих двама от прислужниците си да приготвят всичко и се надявам, че ще мога да ви покажа най-прелестната къща на 100 мили от Лондон.

Тя кимна:

— Съгласна съм.

Той излезе от стаята и тя тръгна да разглежда с интерес красивата колекция.

Когато се върна, облечен с тежкото си палто, Уилингс я завари прехласната пред стената с красивите образци на източните оръжейни майстори.

— Нали са прекрасни? Толкова съжалявам, че не мога да ви разкажа историята им — изведнъж тонът му се промени. — Кой е взел асирийската кама?

На стената ясно личеше празното място, където е висяло оръжието и малкият етикет отдолу доказваше липсата.

— Аз се питах същото — отвърна момичето.

— Може би някой от слугите я е свалил? — каза намръщено Уилингс. — Въпреки че съм дал изрични инструкции да не ги почистват без личната ми заповед. — По лицето му премина колебание. — Ще проверя, когато се върна — заключи той и поведе момичето към очакващата ги лимузина.

Талия усети, че изчезването на ценния трофей го смути и че градусът на настроението му спадна.

— Не мога да разбера — каза Уилингс, докато минаваха през Барнит. — Сигурен съм, че вчера камата беше там, защото я показвах на сър Томас Самърс, който е голям любител на източното оръжейно изкуство. Никой от прислугата не би посмял да докосне колекцията.

— Може би в стаята е влизал някой непознат?

Уилингс поклати глава:

— Само джентълменът от Управлението на полицията, а аз съм абсолютно сигурен, че не го е взел той. Това е една малка загадка, но засега можем да я забравим.

До края на пътуването той беше внимателен, учтив и много забавен. Нито веднъж не даде вид, че изпитва към нея някакво друго чувство, освен онова, което се предполага за добре възпитан мъж към уважавана гостенка.

Уилингс не беше преувеличил прелестите на своето „малко местенце“ на Хатфийлд Роуд. В действителност то се намиреше на около три мили от главния път и беше кокетно разположено всред една хълмиста местност.

— Ето че пристигнахме — каза той, докато я превеждаше през хола към една обзаведена с вкус малка приемна.

Чаят беше сервиран, но наоколо не се виждаше прислуга.

— Сега вече, скъпа моя, слава богу, сме сами.

Тонът и държанието му се бяха променили и Талия разбра, че е настъпил критичният момент. Ръката ѝ, която наливаше чай от димящия чайник, не трепна. Изглеждаше напълно незаинтересована

към казаните думи. Докато поставяше чашата пред него, той най-неочаквано се наведе и я целуна. Секунда по-късно тя вече беше в ръцете му.

Талия не се съпротивляваше, но мрачните ѝ очи упорито се втренчиха в неговите.

— Искам да ви кажа нещо.

— Можете да ми кажете всичко, скъпа — отвърна влюбеният Уилингс, като я притискаше силно, загледан в очите ѝ.

Преди обаче тя да успее да проговори, той впи устните си в нейните. Талия се опита да вмъкне ръка помежду им и да му приложи хватка от джиу-джицу, която бе научила в училище, но противникът ѝ явно имаше понятие от това изкуство. При влизането си в стаята тя бе видяла ниша със завеси в единия край и сега Уилингс я влачеше нататък. Талия не викаше, дори според Рафаел се съпротивляваше помалко, отколкото очакваше. Само на два пъти се опита да проговори, но и двата пъти той я спря. Боричкайки се, те приближаваха все по-близо и по-близо до завесата...

Двамата прислужници италианци се намираха в кухнята, която беше доста отдалечена, когато чуха вик и оглеждайки се, се втурнаха в хола. Вратата на гостната беше отключена и те я отвориха рязко. Близко до завесата по лице лежеше Рафаел Уилингс със забити десет сантиметра от асирийската кама в рамото. До него с втренчен поглед стоеше пребледняла Талия.

Единият от слугите издърпа камата от гърба на господаря си и го положи стенещ върху дивана, а другият грабна телефона. Във възмущението си този, който се опитваше да спре кръвотечението от раната, говореше нещо бързо и неясно на Талия, но тя нито го чуваше, нито би го разбрала.

Момичето напусна като насън стаята, мина през хола и излезе на открито.

Колата на Рафаел Уилингс стоеше встрани от къщата и шофьорът я беше оставил без надзор. Талия се огледа. Нямахше никой. Изведнъж цялата ѝ енергия се събуди, тя скочи на шофьорската седалка и включи стартера. Двигателят изръмжа и колата пое надолу по алеята. В долния край обаче я очакваше препятствие — железните врати бяха заключени и Талия си спомни, че на идване се беше наложило шофьорът да слиза да ги отключва. Нямахше време за губене.

Тя се върна в колата и я подкара с пълна газ срещу вратите. Посипаха се счупени стъкла, чу се трясък от разбиване на врати и лимузината изскочи на шосето с повреден радиатор, изкривени фарове и разкъсан калник. Но беше в движение и Талия я подкара към Лондон. Портиерът на сградата, в която живееше, не можа да я познае, толкова обезумяла и променена беше.

— Не ви ли е добре, мис? — попита я той, докато ѝ помагаше да се качи в асансьора.

Талия поклати глава.

Още от вратата тя се хвърли към телефона, набра номера и заля човека, който ѝ се обади, с такъв порой от безумни и несвързани думи, прекъсвани от ридание, че той се видя затруднен да разбере какво точно се беше случило.

— Вътре съм, пропаднах — хлипаше тя. — Не мога да направя нищо повече! Няма да направя нищо повече! Беше ужасно, ужасно!

Талия пусна слушалката и тръгна, олюлявайки се, към своята стая. Струваше ѝ се, че ще припадне, ако не се съвземе. Минаха часове преди да си възвърне нормалния вид.

Когато пристигна вечерта при нея, мистър Дерик Йейл я завари спокойна и надменна, както винаги.

— Каква неочаквана чест хладно каза тя. А кой е вашият приятел?

Очите ѝ се спряха върху човека зад Йейл.

— Талия Дръмънд — започна строго Йейл, — имам заповед за вашето арестуване.

— Отново? — повдигна вежди тя. — Изглежда непрекъснато съм в ръцете на полицията. Какво е обвинението?

— Опит за убийство — отговори той. — Опит за убийство на мистър Рафаел Уилингс. Предупреждавам ви, че всичко, което кажете отсега нататък, може да бъде използвано срещу вас.

Другият мъж пристъпи към нея и я хвана за ръката.

Тази нощ Талия Дръмънд прекара в една килия в полицейския участък Мерилбоун.

ЗАТВОРНИЧЕСКИ РЕЖИМ

— Какво точно се е случило, тепърва ще разбере — каза Дерик Йейл на мълчаливия, но внимателно слушащ го инспектор Пар. — Пристигнах в Онслоу Гардънс малко след като Уилингс беше отвел момичето. Слугите не бяха много склонни да ми дадат информация, но скоро разбрах, че двамата са отишли в лятната му къща в провинцията. Дали го е подмамила тя, или той нея, ще каже следствието. Навярно Уилингс е останал с впечатление, че Талия го е последвала против волята си. Винаги съм подозирал, че момичето е нещо повече от обикновен служител на Червения кръг. Разтревожен, заминах веднага за Тетфилд и пристигнах малко след като Талия беше избягала с колата на Уилингс, премазвайки по пътя си външната врата. Между другото не ѝ липсва самообладание.

— Как е Уилингс?

— Ще се оправи, раната му е повърхностна. Но по-важното е, че престъплението е било замислено предварително. Уилингс е забелязал изчезването на камата, след като оставил Талия сама в стаята и излязъл да си облече палтото. Той смята, че момичето е скрило оръжието в маншона си, и това, разбира се, изглежда напълно възможно. Не ми обясни само какво точно се е случило непосредствено преди инцидента.

— Хм — промърмори Пар. — Какво представлява стаята? Имам предвид стаята на произшествието.

— Това е една хубава малка гостна, която е свързана с така наречената Турска стая — великолепен образец на източното изкуство. И струва ми се, че мога да си представя малко или много неприличната картина на това, което се е случило. Уилингс не се ползува с особено добра репутация. Двете помещения са разделени само с една завеса и именно край нея намерихме ранения.

Мистър Пар беше така потънал в мислите си, че събеседникът му го помисли за заспал. Но инспекторът не спеше. Напротив, беше

съвсем буден и осмисляше неприятния факт, че за пореден път славата, свързана с разкрития по отношение на Червения кръг, каквато и да беше тя, щеше да отиде за сметка на Йейл. Но той не му завиждаше.

Пар се отърси рязко от настроението, което нямаше нищо общо с предмета на разговора.

— Всички големи престъпници се провалят от недооценяване на грешките си — каза пророчески той.

Йейл се усмихна:

— Грешката в случая, предполагам, е, че не са убили нашия приятел Уилингс. Той не е приятен човек, макар че от всички членове на правителството заслужава най-много да бъде спасен. Благодарен съм все пак, че тези дяволи не го ликвидираха.

— Не говорех за мистър Уилингс — бавно промълви инспекторът, — а за малката глупава лъжа, казана ми от един човек, който сигурно знае повече.

След тези тайнствени думи Пар излезе да съобщи неприятната новина на Джек Бирдмор.

Беше точно в стила му да се сети първо за Джек, когато разбра за ареста на Талия Дръмънд. Той държеше на момичето повече, отколкото то можеше да предположи и знаеше по-добре от Йейл колко тежка може да бъде мисълта за вината на Талия Дръмънд за човек, който я обича.

Но Джек вече знаеше. Новината за ареста беше публикувана в последните издания на вестниците и когато Пар пристигна, той завари самата картина на отчаянието.

— Трябва да й намеря най-добрите адвокати — каза тихо Джек. Не зная дали мога да ви имам доверие, мистър Пар, защото вие естествено ще бъдете от другата страна на барикадата.

— Естествено — каза инспекторът, но аз също изпитвам скрита симпатия към Талия Дръмънд.

— Вие? — Джек беше изненадан. — Защо? Мислех...

— От човечност отвърна Пар. — Престъпникът за мен е само престъпник. Нямам лично отношение към хората, които арестувам. Труланд, отровителят, когото изпратих на бесилката, беше един от най-приятните хора, които съм срещал. Почти се бях привързал към него.

Джек потръпна:

— Не слагайте отровителите и Талия на една везна. Наистина ли смятате, че тя е водещата фигура в Червения кръг?

Мистър Пар сбръчка дебелите си устни:

— Дори някой да ми каже, че начело стои архиепископът, пак няма да се изненадам, мистър Бирдмор. Докато случаят с Червения кръг не приключи, на всички ни предстоят тежки моменти. Аз започнах това разследване подготвен, че всеки един би могъл да бъде Червеният кръг — вие, Марл, комисарят или Дерик Йейл, Талия Дръмънд всеки!

— Все още ли поддържате това мнение? — попита Джек, опитвайки се да се усмихне. — По тази логика мистър Пар, вие също бихте могли да бъдете престъпник.

Пар не отрече.

— Майка смята... — започна той и този път Джек наистина се разсмя.

— Вашата баба навярно е забележителна личност. Тя има ли мнение по въпроса?

Детективът енергично кимна.

— Винаги е имала, още при първото убийство. Постава пръста си точно на място, мистър Бирдмор, и аз винаги ѝ давам това право. Най-добрите идеи съм получавал от нея, на практика всичко... той замълча.

Джек продължи да се смее, но в същото време изпитваше леко разочарование. Този човек, болестно завладян от естеството на своята работа, бе достигнал високия си пост в полицията благодарение на упорито, но лишено от фантазия постоянство. Във всяка служба хората се изкачват до върха на йерархията след дългогодишна работа. Звучеше невероятно в момент, когато най-блестящите мозъци се опитваха да сринат из основи тази тайнствена организация, някой да възвеличава съвет, даден му от неговата баба.

— Трябва да подновя запознанството си с вашата леля — каза Джек.

— Тя отиде в провинцията — беше отговорът. — Една жена идва всяка сутрин да почиства, но вече съм съвсем сам. В момента в къщата липсва предишният уют.

Разговорът се прехвърли върху домашните проблеми на инспектора и Джек въздъхна с облекчение. Тяхната незначителност

действуваше успокоително на възбуденото му съзнание и той почувствува, че една вечер, прекарана с всезнаещата баба, би го отпуснала напълно.

След малко Пар отново подхвана сериозен разговор:

— Утре Дръмънд ще бъде доведена в съда и след това отведена в затвора.

— Има ли надежда да я освободят под гаранция?

Пар поклати глава:

— Не, ще я откарат в Холоуей, но това няма да ѝ навреди много. — Думите му според Джек бяха напълно безсърдечни. — Холоуей е един от най-хубавите затвори в страната и може би тя ще остане доволна от почивката.

— Защо точно Йейл я арестува? Мислех, че това е ваша работа.

— Аз му наредих отвърна Пар, — той има статут на редовен полицай и тъй като е свързан със случая от самото му начало, счетов, че е най-добре да го доведе докрай.

На следващия ден, точно както инспекторът предрече, съдът, се ограничи само с основанията за арест и Талия беше откарана в затвора.

Голяма тълпа от хора, привлечени от сензационния характер на обвинението, пълнеше улиците около съда.

Мистър Уилингс не се чувстваше достатъчно здрав, за да присъства в залата, но намери сили да изпрати оставката си в правителството като отговор на предложението от страна на министър-председателя, получено в плик и имащо много неприятен тон. Острият език на министър-председателя беше добре известен и дори невъзмутимият Уилингс се почувствува засегнат.

Каквото и да се случеше, той беше компрометиран завинаги. Дори политическите му поддръжници без съмнение щяха да останат потресени от показанията, които трябваше да даде. Беше завел едно момиче — почти непознато — в своята къща в провинцията, беше се опитал да я изнасили и накрая беше наръган с нож. Нямахше начин да се представи по-омекотено тази неприятна история и той се упрекуваше горчиво за своята глупост.

Докато Талия беше в затвора, Пар се опита да поговори с нея. Но момичето отказа да се срещнат в килията и настоя разговорът да бъде проведен в присъствието на надзирателката. Седнали един срещу друг на масата в голямата стая за свиждане, тя обясни:

— Трябва да ме извините, мистър Пар, че не пожелах да разговаряме в моите покои. Но много надеждни млади сътрудници на Червения кръг се срещнаха със смъртта по време на разпит в килиите си.

— Единственият, за когото се сещам — каза безстрастно Пар, — е Сибли.

— Който беше блестящ пример за неблагоприятно развитие.

Талия се усмихна, показвайки белите си зъби:

— И така, какво искате от мен?

— Искам да ми разкажете, какво точно се случи, когато пристигнахте в Онслоу Гардънс.

Тя описа честно и подробно следобедното си посещение.

— Кога разбрахте, че камата е изчезнала?

— Докато разглеждах стаята и чаках Уилингс да си облече палтото. Как е Лотарио?

— Добре е — отвърна Пар. — Страхувам се, че ще се оправи. Искан да кажа — бързо добави той, радвам се, че ще се оправи. Тогава ли за първи път Уилингс забеляза липсата на камата?

Талия кимна.

— Носехте ли маншон?

— Да отвърна тя. — Това ли е мястото, където се предполага, че е било скрито смъртоносното оръжие?

— Маншонът на ръката ви ли беше, когато отидохте в къщата в Хатфилд?

Момичето се замисли за момент и кимна:

— Да.

Инспекторът се изправи.

— Получавате ли достатъчно храна?

— Да, от затвора. Затворническата храна ми понася добре и не бих искала някой, воден от криворазбрана сърдечност да ми изпраща вкусни неща отвън. Доколкото знам, следствените имат това право.

Пар потърка брадата си.

— Мисля, че сте много мъдра — каза той.

БЯГСТВОТО

Покушението срещу Рафаел Уилингс хвърли правителството почти в паника.

Когато се завърна в Управлението, Пар забеляза голямата загриженост на всички. Министър-председателят се тревожеше с право, тъй като Червеният кръг не беше съобщил кога ще падне следващата жертва и коя ще бъде тя.

Инспекторът отиде на Даунинг стрийт, където в продължение на два часа разговаря с министър-председателя. Тази първа в живота му лична консултация, беше последвана от среща в самото правителство — факт, който вестниците веднага отбелязаха.

Те твърдяха най-безотговорно, че животът на министър-председателя е бил изложен на опасност и това тяхно съобщение не беше нито потвърдено, нито отхвърлено.

Прибирайки се същата вечер у дома си, Дерик Йейл завари Пар да го чака пред вратата.

— Случило ли се е нещо? — попита бързо той.

— Имам нужда от помощта ви — каза Пар, и не обели нито дума повече, докато не се разположи в удобния стол пред камината в дневната на Йейл.

— Вие знаете, Йейл, че трябваше да се оттегля, но министър-председателят предвижда освобождаването ми малко по-рано, отколкото очаквах. Назначената правителствена комисия, поставя под въпрос методите на Главно управление на полицията и аз съм поканен от комисаря да присъствувам на една неофициална среща утре вечер в дома на министър-председателя.

— С каква цел? — попита Йейл.

— Ще изнеса нещо като доклад — мрачно каза Пар, — за да обясня на присъстващите какви методи съм използвал срещу Червения кръг. Сигурно помните, че ми бяха предоставени специални пълномощия и че не ми беше разрешено да кажа пред правителството

всичко, което знам. Смятам да го направя утре вечер и моля за вашето съдействие.

— Скъпи приятелю, вие го имате още преди да сте ме помолили — отвърна разпалено Йейл.

Пар продължи:

— Все още около Червения кръг има неща, които за мен са загадка, но полека-лека ги подреждам. В момента съм под впечатлението, че има някой в Управлението, който работи за тях.

— Такова е и моето мнение — бързо каза Йейл. — Защо мислите така?

— Ами — започна бавно Пар, — ще ви дам един пример. Младият Бирдмор намерил сред документите на баща си една снимка и ми я изпратил по пощата. Пликът пристигна непокътнат, но когато го отворих, вътре имаше само една празна картичка. После разбрах, че Джек е дал плика на Талия Дръмънд. Той се кълне, че е стоял на прага на къщата и е гледал как тя го пуска в пощенската кутия от другата страна на пътя. Ако това е така, значи някой е подменил плика след пристигането му в Управлението.

— Каква е била снимката? — попита заинтригуван Йейл.

— Снимката на екзекуцията или на самия Лайтмън. Мисля, че е направена в момента, когато са се опитвали да го гилотинират и не са успели. Старият Бирдмор я е получил в деня преди да умре. Изглежда много неща са се случвали на жертвите на Червения кръг един ден преди смъртта им. Снимката е била намерена от Джек и както ви казах, изпратена.

— От Талия Дръмънд! — многозначително отбеляза Йейл. — Смятам, че можете да изключите от подозрение хората в управлението. Това момиче е свързано с Червения кръг по-тясно, отколкото предполагате. Тази вечер претърсих къщата ѝ и вижте какво намерих.

Той отиде до хола и се върна с увит в кафява хартия пакет. Когато развърза връзката и свали обвивката, пред очите на инспектора се показа голяма кожена ръкавица и нож с искрящо острие.

— Това е втората ръкавица от чифта на онази, която намерихме в кабинета на Фройънт. Ножът също е копие на другия.

Пар взе ръкавицата и я разгледа.

— Да, тази е лява, а онази на бюрото на Фройънт беше дясна — съгласи се той. — Износена шофьорска ръкавица. Кой е притежателят

й? Изпробвай гадателските си способности, Йейл?

— Вече опитах — поклати глава другият, — но ръкавицата е минала през толкова много ръце, че получените усещания са много объркани. Във всеки случай, това разкритие потвърждава версията, че Талия Дръмънд се е забъркала здравата. Колкото до другия въпрос — той загъна отново ръкавицата и ножа в хартията, — ще се радвам да ви помогна.

— Това, което искам от вас, е да присъствате на срещата — Пар поклати глава и продължи с нотка на съжаление. — Да можеше майка да е там.

— Майка? — изненадано попита Йейл.

— Моята баба. Единственият детектив в Лондон, като изключвам себе си и вас.

За първи път Дерик Йейл имаше основание да предположи, че мистър Пар притежава чувство за хумор.

Беше нормално за един такъв момент, когато името на Червения кръг не слизаше от устата на всички, сензациите да се редят една след друга. Но едва ли друга новина можеше да предизвика по-голямо вълнение у Дерик Йейл от тази, която го посрещна на заглавната страница на сутрешния вестник, докато пиеше чая си в леглото.

Талия Дръмънд беше избягала.

Хората бягаха от затворите по най-невероятни начини. Известни бяха някои бягства от ужасния Датмуур, но никога в затворническата история не се беше случвало жена да избяга от Холоуей. Но ето че когато на сутринта надзирателката отключила килията на Талия Дръмънд, открила, че е празна.

Дерик Йейл не можеше лесно да бъде изненадан, но сега съобщението направо го поразил. Той прочете всичко отново дума по дума, но загадката си остана такава, каквато бе и преди.

Имаше и допълнение, написано със студен официален тон и изпратено необикновено бързо до ранните сутрешни вестници:

„Поради необикновената важност на затворничката и поради характера на повдигнатото срещу нея обвинение, бяха взети извънредни мерки за охраната ѝ. Патрулът, който обикновено пази това отделение, беше удвоен и вместо на всеки цял час, минаваше на всеки половин. Нямаме практика да следим задържаните, но когато в три

часа сутринта надзирателката, мисис Харди, все пак погледнала през шпионката, затворничката била там.

В шест часа при отварянето на вратата тя била изчезнала. Решетките на прозорците били здрави, а вратата — непокътната.

При претърсването на затвора не бяха открити следи от стъпките ѝ, а е невъзможно да премине през стената. Също толкова невъзможно е да напусне затвора по редовните пътища, тъй като трябва да мине през шест врати, а по нито една от тях не са открити следи от насилие; както и покрай помещението на пазача, който е бил там през цялата нощ.

Това ново доказателство за всемогъществото и необикновените способности на Червения кръг действува объркващо в момент, когато животът на министрите е застрашен от тайнствената банда.“

Йейл погледна часовника си. Беше 11.30 часът. В един момент очите му се спряха върху вестника, донесен от прислужника и видя, че е вечерно вчерашно издание. Той скочи от леглото и без дори да изчака закуската, хукна към Управлението. Там завари инспектор Пар, който беше в добро настроение и обмисляше някои подробности по случая.

— Но това е невероятно, Пар, това е невъзможно! Тя сигурно има приятели в затвора!

— Тази именно е моята идея — потвърди Пар. — Казах и на комисаря, че сигурно има приятели в затвора, иначе — той направи пауза — как ще избяга?

Йейл го изгледа подозрително. Не беше време за шеги, а тонът на инспектора несъмнено беше шеговит.

КОЙ Е ЧЕРВЕНИЯТ КРЪГ

Йейл не научи повече подробности от тези, които вече знаеше от вестниците. Той спря едно такси и отиде в офиса си, където не беше стъпвал от два дни.

Бягството на Талия Дръмънд беше много по-сериозно нещо, отколкото си мислеше Пар. Пар! Една ужасна мисъл се появи в съзнанието му. Този флегматичен, глуповат на пръв поглед човек — не, невъзможно е! Йейл поклати глава и мислено започна да сглобява отделните случки, в които беше участвувал инспекторът.

— Невъзможно! — промърмори отново той, докато се изкачваше бавно по стъпалата към офиса си, отклонявайки поканата на момчето, обслужващо асансьора.

Първото нещо, което забеляза, отключвайки вратата, беше празната кутия за писма. Това беше много голяма кутия със специално конструиран процеп, така, че да е невъзможно външен човек да извади съдържанието ѝ. Телената клетка достигаше почти до земята и писмата, пуснати през процепа на вратичката, трябваше да преминат през въртящи се алуминиеви пластини, което правеше задачата на крадеца, неизпълнима. Кутията беше празна. Нямаше нищо, освен търговски реклами.

Той затвори тихо вратата и отиде в стаята си. Направи не повече от една крачка и спря. Всички чекмеджета на бюрото му бяха отворени. Малката стоманена каса до камината беше отключена и вратичката ѝ зееше. Той погледна под бюрото. Там имаше малко шкафче, което само опитен човек можеше да намери и в което съхраняваше по-важните документи, свързани с Червения кръг.

Видя само счупената дъска и следата от длетото, с което беше отворено. Йейл седя дълго време на стола си, загледан през прозореца. Не беше нужно да се пита кой е авторът на всичко това. Досещаше се. Независимо от това, той направи кратко разследване и получи от момчето на асансьора цялата информация, от която се нуждаеше.

— Да, сър, вашата секретарка беше тук тази сутрин, красивата млада дама. Тя дойде малко след започване на работния ден. Остана само един час и си отиде.

— Носеше ли чанта?

— Да, сър. Една малка чанта — отвърна момчето.

— Благодаря — каза Дерик Йейл и тръгна обратно към Управлението на полицията, за да излее в ушите на флегматичния Пар историята за преровеното бюро и откраднатите документи.

— Сега, Пар, ще ти разкажа нещо, което не съм съобщил никому друго, дори на комисаря — започна Йейл. — Ние мислим, че организацията на Червения кръг се оглавява от мъж, че момчето се е срещало с него и той го е въвел в тайните на бандата, каквито и да са те. Сега обаче разбрах, че този загадъчен мъж в колата изобщо не е шеф, а е получавал заповеди като всички останали от истинския център на организацията — Талия Дръмънд.

— Господи! — възкликна инспекторът.

— Ти се чудеше защо я взех в офиса си на работа, а аз ти казах, че според мен тя ще ни отведе до Червения кръг. И бях прав.

— Но защо я уволни? — попита бързо Пар.

— Защото направи нещо, с което го заслужи — отвърна Йейл. — Ако не я бях уволнил, щеше да се усъмни, че я задържам умишлено. Разбира се, можех да си спестя неприятностите — той се усмихна, — защото тази сутрин инцидентът доказва, че тя е знаела каква игра играя.

— Слабото му деликатно лице притъмня и той продължи по-рязко: — Довечера, когато разкажете на министър-председателя и неговите приятели вашата история, аз също ще съобщя нещо, което мисля, че ще ви изненада.

— Нищо казано от вас, не може да ме изненада — отвърна Пар.

Третият удар Йейл получи, когато се прибра вкъщи. Слугинята я нямаше. Тя не оставаше за през нощта, но имаше задължението да не напуска апартамента преди 21 часа. В момента беше точно 18.00 и къщата тънеше в мрак.

Йейл запали лампата и тръгна по стаите. Беше разхвърляна само дневната и там неканеният посетител, който и да е бил той, а Йейл се досещаше за името му, беше проявил необикновено старание. Нямаше смисъл да вика прислугата и да пита какво се е случило. Жената явно е

била примамена навън чрез съобщение, изпратено уж от него. И докато я е нямало, Талия спокойно е преровила къщата.

— Каква умна млада жена! — каза Йейл без злоба, тъй като умееше да се възхищава на таланта, дори когато е насочен срещу него. Не, тя не си беше губила времето. За дванадесетте часа, откакто беше избягала от затвора, тя бе успяла да претърси офиса и апартамента му и да отмъкне документи, отнасящи се до Червения кръг, от жизненоважно значение.

Той започна бавно да се облича, чудейки се какъв ли ще бъде нейният следващ ход. Своят го знаеше. До 24 часа инспектор Пар щеше да бъде сринат. Йейл извади от едно чекмедже револвер, погледна го за момент замислено и го пусна в задния си джоб. Случаят с Червения кръг щеше да има изненадващ и сензационен край, край, какъвто никой от зрителите на тази трагична игра не очакваше.

В широкото фоайе в къщата на министър-председателя той завари неочакван посетител. Джек Бирдмор беше наистина засегнат от дейността на Червения кръг, но нямаше нищо общо със следващите инциденти.

— Предполагам, че сте изненадан да ме видите тук, мистър Йейл — засмя се Джек, докато му подаваше ръка, — но моята изненада, че съм поканен на тази среща, е не по-малка.

— Кой ви покани? Пар!

— Ако трябва да бъда точен — секретарката на министър-председателя, но мисля, че Пар има нещо общо с поканата. Не се ли чувствате притеснен в тази компания?

— Не особено — усмихна се Дерик, и потупа младежа по рамото.

Младата секретарка ги покани да влязат в гостната, където десетина джентълмени разговаряха на групички.

Министър-председателят се приближи и поздрави детектива.

— Инспектор Пар още не е дошъл — той погледна въпросително към Джек. — Предполагам, че това е мистър Бирдмор? Инспекторът изрично настоя да присъствате. Вероятно иска да хвърли известна светлина върху смъртта на бедния Джеймс Бирдмор. Между другото ние с баща ви бяхме големи приятели.

В този момент влезе Пар. Той беше облечен в демодирани костюм, с ниска яка и несръчно завързана папионка и изглеждаше нелепо сред

това интелигентно и изискано общество. След малко пристигна и мустакатият комисар, който кимна на своя подчинен и дръпна настрана министър-председателя.

След като поговориха известно време шепнешком, полковникът се приближи към Йейл и Джек.

— Имате ли представа какво ще ви каже Пар? — попита нетърпеливо той. — Бях останал с впечатление, че е поканен да направи изявление, но от разговора си с министър-председателя разбрах, че сам е поискал думата, за да разкрие тайната на Червения кръг. Надявам се, че няма да се изложи.

— Няма, сър — гласът беше на Джек и комисарят го погледна с любопитство.

— Аз съм съгласен с мистър Бирдмор — каза Дерик Йейл. — Не очаквам ни най-малко Пар да се изложи. Впрочем мисля, че ще запълни много празнини и ще прокара мост между привидно несъвместими обстоятелства. А и аз съм готов да попълня пропуските.

Когато всички седнаха, министър-председателят покани инспектора да излезе отпред.

— Ако нямате нищо против, сър, предпочитам да остана там, където съм. Не съм оратор и искам да разкажа историята така, сякаш я разказвам на всеки един от вас поотделно.

Пар се изкашля и започна да говори. В началото гласът му беше несигурен и той често спираше да намери точния израз, но колкото повече навлизаше в темата, толкова по-бърза и по-ясна ставаше речта му.

— Червеният кръг е един човек на име Лайтмън, престъпник, извършил няколко убийства във Франция и осъден на смърт, но спасил се по случайност от гилотината. Пълното му име е Фердинанд Уолтър Лайтмън и в деня на екзекуцията е бил на 23 години и 4 месеца. Изпратен в Кайен, той е избягал от колонията убивайки пазача, и се предполага, че е напуснал Австралия. Мъж с подобна външност, но под друго име е работил в продължение на 11 месеца в някакъв склад в Мелбърн, а после е бил нает за 2 години и 5 месеца от един заселник на име Макдоналд. Напуснал е Австралия по спешност, тъй като местната полиция го обвинила в опит за изнудване на неговия работодател.

Какво е станало после с него, не можахме да проследим до момента, когато в Англия се появи един неизвестен и загадъчен изнудвач, който се подписваше като Червеният кръг. Благодарение на стройната си организация и проявената изключителна енергия и търпение, той успя да събере около себе си голяма група от напълно непознати помежду си сътрудници. Неговият „modus operandi“ (инспекторът запъна на фразата) се състоеше в това да открие някоя важна личност, която се нуждае от пари или се страхува от правосъдието за някое извършено престъпление. Преди да я завербува, той провеждал най-щателно проучване и накрая се срещал с нея в една кола, която лично управлявал. Обикновено срещите се извършвали на някой от лондонските площади, който имал предимството да е с 4–5 излаза и най-вече — да е слабо осветен. Сигурно знаете, господа, че площадите в жилищните квартали на Лондон са едни от най-лошо осветените места на столицата.

Друг обект за изнудване на Червения кръг били криминалните престъпници. Такъв е случаят със Сибли, бивш моряк, изключително нискоинтелигентен, заподозрян вече в едно убийство и с това най-подходящият човек за целта. Така била привлечена и Талия Дръмънд — той направи пауза, — крадла ѝ съучастница на крадци. По такъв начин е бил открит и негърът, убил директора на железниците. За своите цели Червеният кръг използвал и банкера Брабазон, а сигурно е щял да въвлече и Феликс Марл, ако за нещастие, навремето те не били съучастници в едно престъпление, за което Лайтмън едва не заплатил с живота си. Марл познал Лайтмън при срещата им в Англия и вероятно това станало причина за смъртта му. Убиецът използвал особено оригинален начин за подобно престъпление.

— Вие добре разбирате, господа — продължи Пар и всички го слушаха с голям интерес, — че Червеният кръг...

— Защо се е наричал Червеният кръг? — въпросът дойде от Дерик Йейл.

Инспекторът замълча за момент.

— Наричал се е Червеният кръг — започна той бавно, — защото това е името, с което бил известен сред каторжниците. Около врата му имало червен белег и... аз ще ти пръсна черепа, ако мръднеш.

Пар насочи срещу Йейл големия си едрокалибрен „Уебли“.

— Вдигни ръцете горе! — продължи той и, протягайки се, отпори високата му бяла яка.

Чу се възглас. Червен, кървавочервен белег, нарисуван сякаш от човешка ръка, опасваше врата на Дерик Йейл.

42

МАЙКА

В стаята неочаквано се появиха трима мъже, същите, които преди две вечери заловиха преследвача на Пар. За секунди Йейл бе окован в белезници, една сръчна ръка измъкна пистолета от джоба му, а друга метна върху главата му платнена торба и го изведе навън.

Инспектор Пар изтри потта от челото си и погледна към изумената аудитория.

— Господа — започна той с леко разтреперан глас, — ако ме извините тази вечер, утре съм готов да ви разкажа цялата история.

Всички се струпаха около него и го обсипаха с въпроси, но той само клатеше глава.

— Пар преживя много тежки моменти — беше гласът на полковника. — Никой не знае това по-добре от мен и бих бил щастлив, господин министър-председателю, ако удовлетворите молбата му да довърши разказа си утре.

— Може би ще се съгласи да обядва с нас — предложи премиерът и комисарят прие поканата от името на Пар.

Сграбчвайки Джек за ръката, инспекторът го изведе на улицата и го напъха в едно такси.

— Имам чувството, че сънувам — промълви Джек, като дойде на себе си. Дерик Йейл! Невъзможно! А освен това...

— О, напълно възможно е — засмя се Пар.

— Излиза, че той и Талия Дръмънд са работили заедно?

— Точно така.

— Но, инспекторе, как успяхте да откриете истината?

— Майка ми помогна — беше неочакваният отговор. Нямате представа каква умна стара дама е майка. Тази вечер тя ми каза...

— Значи се е върнала?

— Да, върна се — каза инспекторът. — Искам да ви срещна с нея. Тя е малко консервативна и е склонна да спори, но аз винаги оставям нещата да бъдат така, както иска.

— Можете да бъдете сигурен, че ще сторя същото — засмя се Джек, въпреки че не му беше до смях. — Наистина ли сте сигурен, че Червеният кръг е в ръцете ви?

— Сигурен съм — отвърна Пар, — така както съм сигурен, че седя в това такси с вас, както съм сигурен, че майка е най-мъдрата стара дама на света.

Джек замълча, докато завиваха по булеварда.

— Това означава, че Талия е загазила още повече. Ако този Йейл, както казвате, е Червеният кръг, то той няма да я пощади.

— Сигурен съм потвърди Пар, — но защо за бога, Мистър Бирдмор, се тревожите толкова за Талия Дръмънд?

— Защото я обичам, проклети глупако — извика Джек гневно и после се извини.

— Зная, че съм малко глупав — тресеше се от смях инспекторът, — но не съм единственият в Лондон, мистър Бирдмор, повярвайте ми. Ако послушате съвета ми, вие ще забравите, че Талия Дръмънд е съществувала някога. А ако имате още малко любов, то защо не я дадете на майка?

Джек се канеше да каже нещо не особено любезно по адрес на този образец на съвършенство, но успя да се овладее.

Мезонетът на инспектора се намираще на първия етаж. Пар се изкачи по стъпалата, отвори вратата и спря за момент на прага.

— Здравей, майко — каза той. — Доведох ти мистър Бирдмор.

Джек чу възклицание.

— Влезте, мистър Бирдмор — покани го Пар, — и се запознайте с майка.

Джек пристъпи и се закова като ударен от гръм. Срещу него стоеше усмихнато момиче, малко бледо и уморено, но несъмнено, освен ако не полудяваше или не сънуваше, това беше Талия Дръмънд.

Тя хвана протегнатата му ръка и го отведе до масата, която беше сервирана за трима.

— Татко, ти каза, че ще доведеш комисаря — гласът ѝ беше укорителен.

— Татко? — заекна Джек. — Но вие казахте, че тя е ваша баба.

Талия погали ръката на Пар.

— Татко има особено чувство за хумор — каза тя. — Вкъщи той винаги ме нарича „майка“, защото се грижа за него, откакто мама

почина. Историята за бабата е всъщност една измислица, но вие ще му простите.

— Вашият баща? — повтори Джек.

Тя кимна.

— Талия Дръмънд Пар, това е цялото ми име. Слава богу, че не сте детектив, иначе досега да сте разкрили тайната ми. Хайде, изяжте си вечерята, мистър Бирдмор. Сама съм я сготвила.

Тъй като Джек не можеше нито да яде, нито да пие, преди да разбере повече подробности, Талия продължи разказа си:

— Когато Червеният кръг извърши първото си убийство и на татко му бе възложено да разследва случая, аз съзнавах, че му предстои огромна работа и че съществуват реални шансове да се провали. Той има много врагове в полицията и комисарят го помоли да не се наема с разследването, съзнавайки, че ще срещне затруднения. Комисарят е мой кръстник — добави тя усмихнато, — и естествено се интересува от нашите проблеми. Но татко настояваше, въпреки че мисля си, после съжали. Самата аз винаги съм изпитвала интерес към полицейската работа и когато татко опозна организацията и методите, с които Червеният кръг набираше членове, реших да започна престъпната си кариера.

Вашият баща получи първата заплаха три месеца преди да умре. Два месеца по-късно постъпих на работа като секретарка при Харви Фройънт, водена от единственото съображение, че имотът му е съседен на вашия. Фройънт беше приятел на баща ви и това ми даваше възможност да наблюдавам нещата отблизо. Опитах се да намеря работа при баща ви, не знам дали знаете — тихо каза тя, — но не успях. Нещо по-лошо, бях в гората, когато го убиха — Талия стисна ръката му съчувствено. — Не видях кой стреля, но се втурнах към мястото, където лежеше баща ви, за да разбера, че повече не се нуждае от помощ. Тогава видях да тичате през поляната към гората и реших, че е по-добре да си отида. Още повече — добави тя, — че имах в ръката си револвер, тъй като бях видяла един човек да се прокрадва между дърветата и се опитах да разбера кой е.

След смъртта на баща ви вече нямаше нужда да оставам на работа при Фройънт. Искях да се добера колкото се може по-близо до Червения кръг и знаех, че най-добрият начин да привлече вниманието му е да стана престъпник. Не беше предвидено, че ще минете покрай

зложната къща точно в момента, когато бях оставила златната статуетка на Фройънт. Баща ми успя да излезе от положението и ако ме изкара крадла, то беше единствено, за да привлече вниманието на Дерик Йейл или Фердинанд Уолтър Лайтмън, ако го наречем с истинското му име. Нямаше опасност да ме изпратят в затвора, тъй като съдията взе под внимание, че ми е за първи път. Но с репутацията ми беше свършено и както очаквах, малко след това получих съобщение от Червения кръг.

Срещнахме се една нощ на площада Стейн. Мисля, че татко ме наблюдаваше през цялото време и ме следваше като сянка чак до вкъщи. Той винаги беше край мен, нали така, татенце?

— Само при Барнет не — поклати глава инспекторът. — Там беше опасно, майко.

— Първата ми задача като член на Червения кръг беше да отида при Брабазон. Както знаете, Йейл обикновено изпращаше един от сътрудниците си да следи друг. Мистър Брабазон беше голяма загадка за мен. Никога не можех да бъда сигурна кога лъже и кога казва истината. В началото, разбира се, не предполагах, че е член на бандата. За да затвърдя впечатлението, което бях създадала, трябваше отново да започна да крада. Получих строго порицание от тайнствения си шеф, но за сметка на това се сблизих с една група мошеници и неволно попаднах в Мерисбърг, когато Феликс Марл умря.

Главната цел на Йейл, когато ме нае на работа, беше да отклони вниманието от себе си. Наред с това той предвиждаше и доста хубав завършек на младия ми живот. В нощта, когато уби Фройънт, Йейл ми нареди да се навъртам около къщата и да нося със себе си същите ръкавица и нож, които бе използвал при ужасното престъпление.

— Но как успяхте да избягате от затвора? — попита Джек.

Талия го погледна с умиление.

— Скъпи мой — каза тя, — как мога да избягам от затвора? Аз бях освободена посред нощ от губернатора и придружена до вкъщи от един уважаван полицейски инспектор.

— Искахме да накараме Йейл да се поразмърда — обясни Пар. — Когато узна, че майка е избягала, той се уплаши и се подготви да бяга. Откривайки, че офисът му е бил претършуван, Йейл беше вече сигурен, че Талия е нещо повече от онова, за което я мисли.

ИСТОРИЯТА ПРОДЪЛЖАВА

На другия ден Джек отиде на официалния обяд. Същото стори и Талия, която след случилото се, се беше превърнала в героиня на деня. След приключването на обяда, инспекторът довърши разказа си.

— Ако мислено се върнете назад, господа, вие ще си спомните, че името на Дерик Йейл никога не се е споменавало преди първото престъпление на Червения кръг. Истината е, че Йейл се настанил в един офис в града, отпечатал листовки и пуснал обяви във вестниците, рекламирайки се като детектив с психометрични способности. Но случаите, които му възложили, били твърде малко. Всъщност той и не искал никакви случаи. Подготвял своя решителен удар. Спомнете си, че след първото убийство Дерик Йейл беше нает от един вестник, търсещ евтина сензация, за да приложи своите психометрични способности в проследяване на един престъпник.

Кой би могъл да знае по-добре от Йейл името на убиеца и как е било извършено престъплението? Спомнете си, че той успя да пресъздаде злодеянието, единствено докосвайки оръжието, с което е било извършено. Впоследствие негърът беше арестуван точно на мястото, посочено от Йейл. Естествено след този случай репутацията му скочи до небето и той точно това очакваше. Вече беше сигурен, че всеки, който е заплашен от Червения кръг, щеше да потърси неговата помощ. Така и стана.

Сближавайки се със своите жертви и спечелвайки тяхното доверие — в това отношение беше много убедителен, — той имаше възможност да ги убеждава да платят исканото от Червения кръг, а в случай че откажеха — да ги убива безпрепятствено.

Фройнт сигурно нямаше да умре или поне не от ръцете на Йейл, ако, притеснен от загубата на многото пари, не се беше впуснал сам да прави разследвания. Започвайки от една хипотеза, основана на съвсем мъгляво подозрение, той се насочи към Дерик Йейл и успя да открие, че Лайтмън и детективът са едно и също лице. В нощта на

своята смърт Фройънт ни повика, за да направи разкритие. Доказателство за това, че се е страхувал от нещо, бяха двата му заредени револвера, въпреки че не одобрявал употребата на огнестрелно оръжие.

Вие ще си спомните, ако сте чели официалното съобщение за случая, че комисарят позвъни на Фройънт в отговор на едно предишно негово обаждане. Това беше шансът на Йейл. Позвъняването стана причина Фройънт да ни помоли да излезем от стаята. Аз тръгнах пръв, тъй като никога не можех да предположа, че Йейл ще дръзне да направи подобно нещо. Когато влязохме в стаята, ние бяхме с палта и забелязах, че Дерик непрекъснато държеше едната си ръка в джоба. Тази ръка, господа — каза Пар впечатляващо, — беше в мотоциклетна ръкавица и стискаше ножа, който прободя Фройънт.

— Но защо е носил ръкавица? — попита министър-председателят.

— За да не бъде ръката, която веднага щях да видя, изцапана с кръв. В момента, когато съм се обърнал с гръб, той е забил ножа право в сърцето на Фройънт, който вероятно е умрял веднага. После свалил ръкавицата, хвърлил я на бюрото и, отивайки до вратата, се престорил, че говори с човека, който вече е бил мъртъв.

Знаех, че е станало така, но нямах доказателства. Йейл беше повикал дъщеря ми в къщата, която ние веднага претърсихме, с намерението да я обвини в убийство. Тя обаче постъпи много умно, като се досетила за неговия план и се върнала у дома. Но да не избързвам. Един от хората, които трябваше да охраняваме, беше Джеймс Бирдмор, земевладелец, спекулант, човек познаващ всякакви хора, и добри, и лоши. Онзи ден той очаквал посещение от Марл, когото не познавал, но чието име споменава ранно сутринта пред сина си, в отсъствието на Дерик Йейл. Последният човек, когото Марл разчитал да види, докато вървял към къщата, бил неговият съкилийник от Тулузкия затвор, когото с предателството си беше осъдил на смърт.

Вероятно Йейл е стоял в края на гъсталака и когато Марл го зърнал, той обезумял от страх и, инсценирайки пътуване до Лондон, се завърнал обратно в селцето, решен да убие Лайтмън преди да е станало обратното. Но смелостта му вероятно се е изпарила, Марл не беше много смел човек, и вместо това той написал писмо до Йейл, като го мушна под прозореца му — писмо, което Дерик прочел и изгорил

отчасти. Какво е пишло вътре, не мога да ви кажа, но вероятно е съдържало уговорка, че няма да закача Йейл, ако той също го остави на мира. Марл не можел да предположи, с какви възможности разполагал противникът му. Думите „Блок Б“ несъмнено се отнасяли до отделение в Тулузкия затвор.

От този момент нататък Марл бил обречен. Той започнал да шантажира по собствена инициатива Брабазон, един от сътрудниците на Червения кръг и вероятно Брабазон е споделил опасенията си с Йейл. Представяйки се за полицаи, Дерик отишъл в магазина, до който били изпращани писмата за Червения кръг и под претекст, че помага на правосъдието ги отворил и прочел съдържанието им, без да има това право.

Брабазон възнамерявал да офейка в деня след смъртта на Марл и за тази цел изчистил сметките му в банката и се подготвил да бяга. Заподозрян в убийството и предупреден от Червения кръг, че е в опасност, той се скрива в къщата край реката, която ние претърсихме.

Инспектор Пар се засмя тържествуващо:

— Като казвам „претърсихме“, имам предвид, че Йейл я претърси. С други думи, той отиде в стаята, където е знаел, че се намира Брабазон и после докладва, че всичко е наред.

— Има още нещо, което бих искал да ми обясните: упояването на Йейл с хлороформ в собствения му офис — каза министър-председателят.

— Това беше хитър ход от негова страна и за момент успя да ме заблуди. Йейл си е сложил белезниците, овързал се и се е упоил едва след като прибрал парите в плика и го пуснал по улея за писма, адресирайки го до дома си. Не помните ли, сър, че един пощаджия напусна сградата малко след инцидента? За нещастие на Йейл аз оставих Талия в стаята, скрита в един шкаф, откъдето тя видя цялата комедия и накрая взе бутилката хлороформ от чекмеджето на бюрото му.

— Последната жертва, мистър Рафаел Уилингс — тук Пар заговори бавно и обмислено — дължи живота си на факта, че е изпитвал нездраво увлечение към дъщеря ми. Докато се борела с него, тя видяла през рамото му как една ръка се подава иззад завесата, държейки изчезналата кама. Йейл я бил откраднал рано сутринта (представяйки се отново за детектив). Камата била насочена към

сърцето на мистър Уилингс и с нечовешки усилия Талия успяла да го избута малко встрани, но не достатъчно, за да го предпази съвсем. Йейл беше готов веднага да разкрие престъплението (представям си колко е бил разстроен, когато е разбрал, че не е убийство) и, разбира се, да го припише без затруднения на „майка“ — на Талия Дръмънд Пар.

— Отчитам интелигентността на неговите действия! — каза с възхищение Пар. — Той успя да се вмъкне в предните редици на частните детективи и така да получава информация, която за него, като Червения кръг, беше безценна. Накрая Йейл бе назначен — по мое предложение, в Главното управление на полицията, където имаше достъп до най-важните документи. Разбира се, някои от тях не бяха с такава стойност, каквато им отдаваше той, но това спаси живота на мистър Бирдмор, защото Йейл пръв се добра до снимката, направена минути преди провалената му екзекуция.

— А сега, господа, има ли още нещо, което искате да ви изясня? Смятам да хвърля светлина и върху един друг момент. Преди два дни казах на Йейл, че големите престъпници обикновено се провалят от смешно малки грешки. Той имаше безочливостта да твърди, че е посетил къщата на мистър Уилингс, малко след като двамата с Талия били излезли и че от слугите научил къде са отишли. Само това беше достатъчно, за да го провали. Той не беше стъпвал в къщата от сутринта и беше отишъл в лятната къща най-малко час преди прислугата.

— Въпросът, който ме притеснява в този момент — каза министър-председателят, — е как да възнаградим дъщеря ви, мистър Пар? Вашето повишение не е проблем, тъй като в момента има едно вакантно място за помощник-комисар. Но не виждам какво можем да сторим за мис Дръмънд, освен, разбира се, да ѝ дадем парична награда за това, че е помогнала при залавянето на опасния престъпник.

В този момент се чу един пресипнал глас. Звучеше като този на Джек и останалите едва го разпознаха.

— Не е нужно да се тревожите за мис Пар — каза странният глас, чрез който говореха мислите на Джек. — Ние с нея скоро ще се женим.

Когато шумът от поздравленията стихна, инспектор Пар се наведе към дъщеря си.

— Не си ми казала, майко — рече с укор той.

— Аз дори не съм му казала и на него — отвърна тя, поглеждайки учудено към Джек.

— Да не намекваш, че не ти е поискал ръката? — попита изненадан баща ѝ.

Талия поклати глава.

— Не е — каза тя. — Дори не съм му казала, че ще се омъжа за него, но имам чувството, че ще стане точно така.

* * *

Лайтмън или Йейл, както беше известен повече, се оказа примерен затворник. Той се оплака единствено, че не са му разрешили да пуши по пътя към ешафода.

— Тези неща са уредени по-добре във Франция — каза той на губернатора. — Последният път, когато ме ексутираха...

Йейл изрази пред свещеника своето сърдечно отношение към Талия Дръмънд.

— Момиче за милиони. Предполагам, че ще се омъжи за младия Бирдмор — голям щастливец е. Аз лично не се интересувам много от жени и смятам, че дължа успехите си именно на това. Но ако трябваше да се ожения, то мисля, щеше да бъде за човек като Талия.

Йейл харесваше свещеника, тъй като падрето беше много човечен и умееше да разказва интересно за хора и места по света, в много от които Йейл беше ходил.

Една сива мартенска утрин в килията му влезе човек и завърза ръцете му.

Йейл го погледна през рамо.

— Чували ли сте някога за мосю Палион? Той ви беше колега.

Палачът не отговори, тъй като вероятно му беше забранено да обсъжда със затворниците други неща, освен прошката за делото, което му предстоеше да извърши.

— Трябва да научите нещо за Палион — каза Йейл — и да се поучите от примера му. Не пийте никога. Мен пиенето ме погуби. Ако не беше то, нямаше да бъда тука.

Тази негова самонадеяност го запази весел през целия път към ешафода. Палачът му нахлузи примката и покри лицето му с кърпа. След това посегна към стоманената ръчка.

— Надявам се, че въжето няма да се скъса — каза Дерик Йейл.

Това бяха последните думи на Червения кръг.

Издание:

Едгар Уолъс. Червеният кръг

Hodder & Stoughton London, 1922

Художник Стефан Илиев Груев

Редактор Марин Гинев

Технически редактор Венцислав Лозанов

Коректор Виолета Андреева

Формат 32/84/108

Печатни коли 13

Тираж 100080

Излязла от печат на 30. XI. 1990г.

Цена 4.18 лв.

Печат ДП „Балкан“ София

„Бизнес & Стил“, 1990

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.